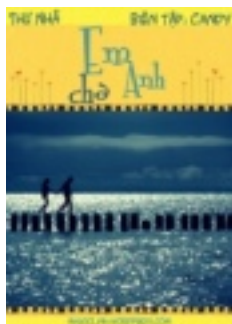


Em Chờ Anh

Contents

Em Chờ Anh	1
1. Chương 1: Cô Gái Trong Tivi	2
2. Chương 2: Phát Hiện Ra Không Cùng Một Cấp Bậc	4
3. Chương 3: Phụ Nữ Giống Như Mèo [tổng Lễ]	6
4. Chương 4: Mặc Kệ Hẳn Là Ai [lưu Minh Chân]	10
5. Chương 5: Cứ Nuông Chiều Cô Ấy Đi [tổng Lễ]	17
6. Chương 6: Tôi Phải Làm Sao Với Em Đây? [tổng Lễ]	20
7. Chương 7: Em Phải Làm Sao Với Anh Đây? [lưu Minh Chân]	22
8. Chương 8: Phần Tử Trí Thức Đúng Là Phiền Phức [tổng Lễ]	29
9. Chương 9: Thực Ra Cuộc Đời Còn Phức Tạp Hơn Phim Ảnh [lưu Minh Chân]	33
10. Chương 10: Hạnh Phúc Ngày Sau [lưu Minh Chân]	36
11. Chương 11: [ngoại Truyện] 24 Giờ Của Chúng Tôi – Trước Khi Kết Hôn [lưu Minh Chân]	42
12. Chương 12: [ngoại Truyện] Cầu Hôn [tổng Lễ]	44
13. Chương 13: [ngoại Truyện] Kết Hôn	50
14. Chương 14: 24 Giờ Của Chúng Tôi – Sau Khi Kết Hôn [tổng Lễ]	54
15. Chương 15: [ngoại Truyện] Sinh Nhật	56
16. Chương 16: [ngoại Truyện] Ghen	58
17. Chương 17: [ngoại Truyện 7] Kỷ Niệm Một Năm Kết Hôn	62
18. Chương 18: [ngoại Truyện 8] Chuyện Cơm Hộp	66
19. Chương 19: [ngoại Truyện 9] Phẫu Thuật	69
20. Chương 20: [ngoại Truyện 10] Nhận Mẹ	72
21. Chương 21: [ngoại Truyện 11] Chuyện Quan Trọng	76
22. Chương 22: [ngoại Truyện 12] ‘thiên Sơn Mộ Tuyết’	80
23. Chương 23: [ngoại Truyện 13] Thái Lan	84
24. Chương 24: [ngoại Truyện 14] Giáo Dục ‘sinh Sản Hữu Tính Của Con Người’ [lưu Minh Chân]	88
25. Chương 25: [ngoại Truyện 15] Cha Mẹ Tôi [tổng Hoan Hỉ]	91

Em Chờ Anh



Giới thiệu

Tình yêu là gì? Với Lưu Minh Chân, một người phụ nữ mạnh mẽ, yêu là thập toàn thập mỹ, nếu có

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-cho-anh>

1. Chương 1: Cô Gái Trong Tivi

Ngồi trên sofa, Tống Lễ đặt hai tay lên đầu gối. Vừa bỏ thạch cao xong nên lúc đi vẫn cảm thấy hơi khập khiễng, hơn thế chân còn đau nhức.

Tống Lễ cầm điều khiển bấm chuyển kênh tivi, Trần Tuấn quan sát bộ dáng sốt ruột nhàm chán của hắn, biết rằng lúc này mà nói chuyện của Kiều Ngũ sẽ không có có kết quả, vì thế thử dò hỏi: “Anh ba, hay là em tìm cho anh một “em gái” đến đây nhé. Vừa giải sầu vừa tiện chăm sóc anh. Bây giờ anh đi lại cũng hơi khó khăn.”

Tống Lễ không đáp, chỉ tập trung vào màn hình, Trần Tuấn thấy hắn chăm chú bèn ngẩng đầu nhìn một cái, tivi đang phát chương trình phỏng vấn trên đường. MC là một chàng trai bề ngoài không bắt mắt, cầm mic ngăn hết người đi đường này đến người đi đường nọ, lặp lại câu hỏi: “Bạn có hạnh phúc không?”

Một cô gái đi ngang qua, tóc ngắn trông khá cá tính, vóc dáng cao gầy, có vẻ rất khó chịu khi bị chặn lại như vậy, cô không thèm ngẩng đầu, bực mình đáp trả: “Tôi không họ “Phúc”, [1] tôi họ Lưu, đây là câu hỏi khốn kiếp gì thế!” Sau đó liền bước nhanh đi.

Trần Tuấn không nhịn được bật cười, chợt phát hiện thiếu gia Tống Tam bên cạnh cũng nở nụ cười hiểm hoi, thì thầm: “Muốn tìm thì tìm một “em gái” như thế này đi.”

Trần Tuấn vui mừng, xem ra chuyện Kiều Ngũ nhờ vả có hy vọng rồi. Anh vội vàng nói: “Anh ba, vậy anh nghỉ ngơi cho khỏe, có gì cứ gọi các anh em.”

Vừa lên xe, điện thoại của đàn em Kiều Ngũ đã gọi đến, Trần Tuấn có lợi thế rồi, giọng điệu không khỏi uy phong hơn: “Tôi muốn nói chuyện với Kiều Ngũ.”

“Anh năm, em tìm được “cửa” cho anh rồi.” Trần Tuấn cố tỏ ra bình tĩnh.

“Coi như Kiều Ngũ nợ chú một lần, chú em cũng nhanh lên. Hàng hóa vẫn còn đang xếp xó, mỗi ngày thiệt hại không biết bao nhiêu.”

“Vậy còn phải xem bản lĩnh tìm người của anh năm.”

“Họ gì, tên gì, nghề gì?” Kiều Ngũ rất tỉ mỉ.

“Nghe nói họ “Lưu”, không biết có đúng không, còn lại thì chịu.” Trần Tuấn thành thật.

“Chú đùa tôi đấy à?”

“Ai có thời gian mà đùa! Anh ba vừa mất người này, chuyện của anh còn phải nhờ vào cô ta đấy.”

Sau đó hai người hẹn gặp mặt, Trần Tuấn kể lại chi tiết chuyện xem tivi cho gã, Kiều Ngũ xoa cái đầu bóng loáng: “Xem ra phải tìm người ở đài truyền hình trước đã.”

Tiết mục này được phát trong phần tin tức thường nhật, chủ đề là vật chất dồi dào của hiện tại cũng không mang lại nhiều cảm giác hạnh phúc cho người dân hơn hồi mới kiến quốc. Cảnh quay của Lưu Minh Chân đặc biệt được chiếu toàn bộ để chứng minh.

Lưu Minh Chân thật sự không ngờ sau khi mình trả lời phỏng vấn truyền hình ở trên đường sẽ bị người ta đeo bám.

Đầu tiên là nhờ cái miệng rộng của Lý Kinh Vĩ mà đồng nghiệp của cô đều biết chuyện này. Chỉ trách ở công ty quan hệ công chúng như của cô, chuyện không bình thường và người không bình thường được phổ biến rất nhanh, mọi người vừa mới kháo nhau câu chuyện “kinh điển” của Lưu Minh Chân mà thôi, lập tức ngay cả các khách hàng cũng biết. Cuối cùng cô được tặng một chữ “ngầu”. Đương nhiên, mấy ngày đầu, câu đầu tiên khi gặp Lưu Minh Chân chính là: “Thưa cô, xin hỏi cô có hạnh phúc không?”

Sau đó, càng không ngờ là ba ngày sau chương trình còn có người tìm đến tận công ty, chỉ tên hỏi người. Lễ tân gọi điện thoại cho cô, giọng nói hơi kỳ lạ: “Có người tặng hoa.”

Tất nhiên không phải hoa chuyển phát. Người đến tặng là một chàng trai trẻ tuổi nhã nhặn đeo kính mắt, vừa thấy cô liền đứng lên, trao bó hoa đã chuẩn bị sẵn cho cô. Lưu Minh Chân nhận hoa, nặn ra một nụ cười, cảm thấy cực kỳ mơ hồ.

“Có chuyện gì sao?”

“Tôi tên là Chân Thành, thay mặt cho ngài Kiều muốn bàn một vụ giao dịch với cô.” Giọng nói của anh ta hơi chậm, nhưng quả thực mang lại hiệu quả chân thật đáng tin.

Lưu Minh Chân nhú mày, rất ít người nói chuyện với cô mà dùng từ giao dịch, cô thường gọi là bàn dự án với khách. Hơn nữa người này lai lịch không rõ ràng, cô lại không phải dân buôn bán, không muốn phí thời gian vào lúc nước sôi lửa bỏng đang dở dang vài dự án như thế này.

“Anh Chân, tôi không có hứng thú với việc “giao dịch” của anh.”

“Cô còn chưa nghe nội dung cụ thể.”

“Đã không có hứng thú.”

Khóe môi Chân Thành giương lên, chợt nhớ đến lời bọn Kiều Ngũ: “Đúng là phải như vậy mới xứng với thiếu gia Tống Tam.”

“Cô Lưu, chúng tôi có một người bạn rất muốn làm quen với cô.”

Lưu Minh Chân đột nhiên nở nụ cười, hỏi: “Anh coi tôi là hàng hóa à?”

“Ai cũng có giá.” Chân Thành đáp.

Cô gật đầu, dường như đồng ý với anh, sau đó hỏi: “Anh Chân, bạn của anh là nam hay nữ?”

“Nam.”

“Sao anh ta lại biết tôi?”

“Qua tivi.”

Lần đầu tiên trong đời được lên tivi đúng là rất tai hại.

“Sao anh ta không đích thân đến?”

“Tạm thời sức khỏe không cho phép.”

“Bệnh nan y? Giai đoạn cuối?” Lưu Minh Chân bình tĩnh hỏi.

“À, không phải, đợt trước mới bị tai nạn xe cộ, gãy xương đùi thôi ấy mà.”

“Anh Chân, mời anh đi cho, tôi rất bận, hơn nữa không muốn tỏ ra bất lịch sự.”

“Cô Lưu, tôi xin cô nghe cho xong điều kiện đã. Thù lao là...”

Có đồng nghiệp đến tìm Lưu Minh Chân, khách hàng đang chờ điện thoại. Vì thế cô chỉ liếc mắt nhìn Chân Thành một cái rồi quay người đi về.

Bó hoa kia đưa cho bàn lễ tân. Đến hai giờ chiều cô mới có thời gian ra ngoài ăn cơm, khi qua bàn lễ tân, nhớ tới chuyện kỳ quái xảy ra lúc sáng, Lưu Minh Chân bĩu môi. Thật ra cũng hiểu kỳ, trong cuộc sống cô là người khá dũng cảm, thích mạo hiểm, nhưng từ “giao dịch” nghe sao mà ngứa tai, nói thẳng ra là bán mình mà thôi.

Không ngờ Chân Thành thấy cô đi ra từ cửa chính cũng bước xuống khỏi xe, anh còn chưa kịp mở miệng, Lưu Minh Chân đã nói: “Anh Chân, kiên trì thật đấy.”

Anh đành gật đầu chào: “Cô Lưu.”

“Tôi có đáng giá không?”

Anh lại gật đầu, nghĩ rằng: Nếu không đáng giá, tôi có đỡ hơi mới ngồi đây chờ cô.

“Cho tôi hỏi một câu.”

Anh vẫn chỉ biết gật đầu, “Các anh tìm tôi bằng cách nào?”

“Hỏi người quen ở đài truyền hình, tìm được nhóm biên tập tin tức kia, sau đó xác định là cô làm việc ở khu vực này liền cầm ảnh của cô đến các tòa nhà gần đây để tìm.”

Lưu Minh Chân tỏ vẻ rất khâm phục, nhưng lại quay người bỏ đi. “Này này.” Chân Thành gọi với theo, “Ba tháng mười lăm vạn!”

Lưu Minh Chân dường như không nghe thấy, vẫn thờ ơ. Chân Thành đuổi theo cô: “Theo tôi được biết, tiền lương một năm của cô Chân không khác con số này là bao.”

Rốt cuộc cô dừng chân, thành thử Chân Thành bị dừng đột ngột, thân thể hơi lảo đảo. Cô cười: “Nhân lúc tôi còn chưa động tay động chân, anh đi nhanh đi.”

Chân Thành buộc lòng nói: “Hay cô ra một cái giá vậy.”

Không ngờ cô thật sự gơ tay tát, càng không ngờ anh ta có thể nhanh chóng nắm lấy cổ tay cô.

Anh ta cười: “Nhân lúc tôi còn chưa động tay động chân, cô nên đồng ý đi.”

2. Chương 2: Phát Hiện Ra Không Cùng Một Cấp Bậc

Tống Lễ lẳng lặng ngồi bên giường nhìn cô trong một chốc. Lưu Minh Chân ngủ như trẻ con, gương mặt trái xoan, nước da rất trắng, vài lọn tóc lòa xòa trên mắt, khiến cho người ta không thể tưởng tượng được khi cô tỉnh táo lại là một người nóng nảy đến thế. Thấy mí mắt cô giật giật, hần nhện không được cúi xuống, nhìn cô chớp mắt mấy cái, bộ dáng mơ màng trông rất ngây thơ, Tống Lễ không suy nghĩ lập tức hôn cô.

Lưu Minh Chân chỉ cảm thấy môi mình âm ẩm, hơn nữa còn ướt át mềm mại, cô hơi do dự nhưng không hề cự tuyệt. Kỹ xảo của đối phương rất tốt, càng lúc càng tiến sâu hơn, thân nhiệt hai người nhanh chóng tăng lên, đầu lưỡi quất quít lấy nhau, vì thế tay chân cũng không nằm im. Một tay cô quần lấy cổ hần, một tay khác ôm vai hần. Động tác của hần chậm lại, tách hai người ra rồi đưa tay cởi áo cô, vừa nhìn cô vừa nói: “Tôi tên là Tống Lễ.”

Lưu Minh Chân đang ý loạn tình mê, rõ là không nghe lọt tai, chỉ đòi hỏi nụ hôn của hần, vì thế Tống Lễ cho rằng cô đã đồng ý rồi, tay lại tiếp tục. Nhưng đợi đến khi cởi được cúc áo sơ mi thứ ba của cô, áo lót đã lộ ra, cuối cùng cô cũng tỉnh táo, bất thành linh đập chân hất tay. Tống Lễ không ngờ cô lại hành động như vậy, lập tức bị đẩy ngã xuống giường, nghe bịch một tiếng rõ to.

Lưu Minh Chân vội vàng nhảy xuống giường, chạy ra khỏi phòng.

Tống Lễ bị đá lên vết thương trên đùi, đau đến nghiêng rặng. Hắn chậm chậm hít thở, một tay ấn đùi, đến cử động cũng không thể, cứ thế trơ mắt nhìn cô chạy đi như thỏ. Trong lòng vừa tức vừa cảm thấy buồn cười, thiếu gia Tống Tam đã bao giờ bị một “em gái” hại thảm như vậy đâu? Nếu để người ta biết, e rằng ai cũng không tin.

Nhìn thấy lời nói cừ chỉ của cô trên truyền hình chỉ cảm thấy thú vị, nào ngờ khó thuần phục như vậy. Kiều Ngũ sai người đưa cô đến xong còn gọi điện thoại nói: “Anh ba, là chỗ anh em em nhắc anh một câu, người do em đưa đến, nhưng những chuyện về sau em không giúp nổi đâu.”

Hắn vịn giường thử đứng dậy nhưng không được, không ngờ nghe thấy tiếng bước chân quay lại. Cô trừng to mắt, vẻ mặt khó hiểu nhìn bộ dạng chật vật của hắn, lạnh lùng nói: “Đừng cử động.”

Sau đó ngồi xổm xuống đặt tay lên đùi hắn, đẩy tay hắn ra hỏi: “Là chỗ này à?” Hắn không nói gì, cũng không cử động.

Cô không để ý đến hắn, bắt đầu tự động kiểm tra, dùng tay xoa bóp chân hắn, đau đến mức hắn phải rên khê. Lưu Minh Chân liếc nhìn, giọng nói không mang theo chút cảm tình nào: “Anh vừa bỏ thạch cao hả? Không có chuyện gì rồi. Nghỉ dưỡng cho khỏe, đừng để bị lạnh, mát xa nhiều vào. Gãy xương thương gân trăm ngày khỏi. Đứng lên đi.”

Tống Lễ nghe cô nói mà dở khóc dở cười, nhìn cô vươn tay ra nhưng chỉ nghiêng rặng tự vịn giường đứng lên. Lưu Minh Chân thấy hắn gắng sức thì hết kiên nhẫn, thẳng tay kéo hắn ngồi lên giường. Tống Lễ thở hổn hển nhìn cô, nhẵn nại hỏi: “Sao em lại trở về?”

Nhắc tới cô liền điên người, phần nộ đáp: “Rốt cuộc các người muốn làm gì?”

Tống Lễ hơi cúi người xoa chân, cố tình nói rất chậm: “Tôi muốn em ở bên giúp đỡ tôi một thời gian, một trăm ngày đi.” Ánh mắt dán chặt vào Lưu Minh Chân.

Cô chợt nhớ tới lúc trước khi mê man, tên Chân Thành kia chỉ vung tay chặt một cái lên gáy mà cô đã ngất. Đúng là không nên khởi xướng bạo lực, cô và bọn họ căn bản không cùng một cấp bậc. Sư phụ dạy Tấn Đả của cô từng nói đừng tùy tiện động thủ, vì với bản lĩnh của cô, nếu gặp phải người biết võ sẽ càng nguy hiểm. Quả thế.

Tống Lễ thấy hình như cô đang suy nghĩ bèn tiếp tục: “Tôi cam đoan em sẽ không mất việc.”

Lưu Minh Chân lắc đầu, bĩu môi nói: “Đang đóng phim à? Các người là xã hội đen?”

Tống Lễ bật cười, đứng ra là bị chọc cười. Hắn chỉ ngăn kéo đầu giường, Lưu Minh Chân mở ra thấy một hộp thuốc nước xoa bóp, vì thế lôi ra đổ một ít lên tay, xắn quần hắn lên, thuần thực mát xa ở chỗ bị thương.

Tống Lễ bị cô bóp đau đến mím môi mím lợi, Lưu Minh Chân chỉ nói: “Kiên nhẫn chút đi, tôi cũng đau cổ ý, nếu không đã đá “chân giữa” của anh rồi.”

“Em đang nói gì thế hả, đàn bà con gái sao lại thô lỗ như vậy?” Hắn không kìm được hỏi.

“Không phải anh vất vả sai người đi tìm tôi sao? Rốt cuộc thì anh thích cái tính thô lỗ của tôi hay thích diện mạo của tôi nào?”

Lần đầu tiên Tống Lễ bị một cô gái nói cho á khẩu không trả lời được, hắn lại túm lấy cô hôn tiếp. Lúc đầu hai người như muốn cắn xé lẫn nhau, nhưng không hiểu sao lại dần dần nhẹ nhàng môn trớn, Tống Lễ cảm thấy đôi môi của cô như một đóa hoa lưu luyến trên môi hắn. Mãi đến khi Lưu Minh Chân siết cổ áo hắn, hắn mới ngừng lại, cô cũng không cử động, đầu dựa vào ngực hắn. Cứ như vậy, hắn ôm cô, cảm giác không khí chung quanh như thoang thoảng hương hoa nào đó.

Hai người đều không ngờ, thật ra một trăm ngày này chỉ là khởi đầu cho cuộc sống chung của họ. Mỗi một ngày trong một trăm ngày đều được hai người ghi nhớ rõ ràng, tựa như một trăm tập của “Sáng thế kỷ”

3. Chương 3: Phụ Nữ Giống Như Mèo [tổng Lễ]

‘Em gái’ này, tôi nên miêu tả em như thế nào đây? Thích hợp nhất có lẽ chính là, con mẹ nó, đây đích phải phụ nữ!

Lúc ấy tôi cảm thấy Lưu Minh Chân đã bị tôi chinh phục hoàn toàn: Em nằm trong lòng tôi thở gấp, gương mặt hồng như hoa đào, nhẹ tay túm lấy áo sơ mi của tôi. Vì thế trong chớp mắt tôi nảy sinh sự coi thường trước sau như một của mình đối với phụ nữ: Bọn họ đều giống như mèo, không dính dáng gì đến “trung thành” hay “tình nghĩa”, ai có đồ ăn thì đến với người đó, đồ ăn của ai ngon hơn thì đến với người đó. Hơn nữa, muốn chinh phục bọn họ, chỉ cần thu phục thân thể. Ngoài mặt thì họ có đủ loại phản ứng đối với đàn ông tấn công bất ngờ, nhưng chỉ cần là người có thể lực mạnh hơn họ, chế ngự được họ, bọn họ sẽ ngoan ngoãn thuận theo như một con mèo. Chuyện này có thể thí nghiệm với tất cả phụ nữ, bất luận xuất thân, bằng cấp, công tác, diện mạo.

Cho nên phụ nữ chưa bao giờ ngang hàng với đàn ông, có lẽ tôi từng thích phụ nữ, nhưng từ trước tới nay tôi không cần phải giả vờ tỏ ra kính trọng bọn họ. Tôi thích họ vì họ có thể lấy lòng tôi trong chớp lát.

Khoảnh khắc đó, tôi nghĩ rằng mặc dù bề ngoài em là một phụ nữ ngang bướng tốt cùng, nhưng cũng chẳng gì hơn thế này, thật phí công tôi khổ tâm tìm em về. Nhưng nào ngờ ngay sau đó, em khiến tôi kinh ngạc, thậm chí tức giận.

Em cựa quậy trong lòng tôi, cuối cùng giãy ra. Tôi không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn em nhanh nhẹn chỉnh trang quần áo của mình, tùy tay buộc lại tóc, không thèm nhìn tôi một cái đã nói: “Anh tên Tống Lễ nhỉ, tôi phải đi đây. Chuyện hôm nay tôi sẽ không báo cảnh sát. Các anh nên tìm người khác đi.”

Phản ứng của người phụ nữ này thật không đồng nhất, một hồi mưa rồi một hồi gió, khiến cho người có tư duy bình thường khó có thể đoán trước. Vừa mới hiện diện ngã vào lòng tôi, khiến tôi nghĩ đã thu phục được em, thế mà bây giờ lại thuận miệng nói phải đi, còn bảo như thể không thiếu nợ nhau!

Không ai, chưa từng có ai có thể đối xử với Tống Tam tôi như thế, người phụ nữ này càng không thể. Tôi hỏi: “Em có ý gì? Em coi tôi là ai!”

Kết quả, ánh mắt của em dường như rất vô tội, rất oan ức, em nhún vai: “Làm sao tôi biết các người là ai? Cái tên Chân Thành kia tự nhiên bảo cho tôi một công việc, rồi đánh ngất tôi, tôi tỉnh lại ở đây, hóa ra công việc kia chính là cái gọi là ‘làm bạn’ với anh! Cái công việc chết tiệt này dù sao cũng cần phải đôi bên tình nguyện. Mà tôi thì không muốn!” Em chống nạnh, cũng giận điên người, thế nhưng tư thế kia lại khiến tôi muốn bật cười.

Con người rất dễ tiện, tôi là người, tôi cũng thế. Tôi quyết định tha thứ cho em dễ dàng một chút: “Có phải giá chưa đủ không?”. Ai cũng có giá, không có gì là tiền không mua được. Chỉ cần trả được tiền, sẽ có tình nguyện.

Em nhướn mày nói: “Đóng phim thật đấy à? Không phải mấy phú hào vừa ra tay phải tung ra cả trăm vạn sao? Giờ có mười lăm vạn đã muốn mua một trăm ngày của tôi, rẻ thật đấy nhỉ?”

Tôi cố tình biếng nhác đáp: “Nếu em bán hết, đương nhiên có thể bàn bạc lại giá.”

Người phụ nữ này lại quăng một cái tát lại đây, em thật không biết bản thân đã sai lầm rồi, có lẽ tôi chẳng thêm chấp nhặt với phụ nữ, nhưng tôi không phải là kẻ tùy tiện cho người ta đánh. Tôi nắm chặt cổ tay em, siết rất chặt, siết rất đau. Đau đến mức em cắn môi, nhưng vẫn không nói gì, hai mắt rục rủa trừng trừng nhìn tôi. Tựa như trò mèo vờn chuột, tôi bắt đầu cảm thấy thú vị.

Đột nhiên điện thoại của em vang lên, điện thoại di động của em là kiểu cũ, tiếng chuông đơn điệu, không nhạc nhẽo gì. Chắc là Kiều Ngũ đã nói chuyện với công ty em, từ trưa tới giờ điện thoại của em chưa từng đổ chuông.

Em muốn nghe máy, lại không động đây, tôi nhìn em, em trừng tôi, hận đến mức cắn môi chảy máu, rốt cuộc tôi buông em ra.

Cầm di động, cổ tay em để lại dấu vết của tôi, tay em trắng, hơn nữa còn dài dài thon nhỏ, vết màu đỏ kia khiến tôi khẽ động lòng. Bất đắc dĩ phải nói chuyện trước mặt tôi, em sốt ruột gào lên: “Nói đi!”

Bên kia bắt đầu nói liên mồm, tôi thấy biểu tình trên mặt em biến đổi rất nhiều, cuối cùng là phần nộ khó tin, gân xanh trên cổ cũng nổi lên, phát tác cả tiếng mắng: “Bây giờ Trình Thanh ở trong bệnh viện, chưa biết sống chết thế nào, thế mà cô dám đi bỏ đứa bé đã bốn tháng à? Còn muốn sang Canada với người khác? Đây là chuyện mà con người có thể làm à! Cô nói với tôi thì có ích gì?” Em cúp điện thoại, giãy tiếp theo vì phần nộ mà cả người run lên, tôi vô thức đỡ em, em thuận theo, ngồi xuống giường, nghiêng rằng nghiêng lợi, vẻ mặt lại khó chịu như người sắp chết. Ngay lập tức em gọi điện lại, chỉ hỏi một câu: “Bệnh viện nào?”

Sau đó em ngẩng đầu nhìn tôi, vẻ mặt không sồn: “Trừ phi hôm nay tôi chết ở đây, nếu không tôi nhất định phải đi.”

Tôi dám khẳng định đời trước em không phải là phụ nữ, hoặc là đời này đã đầu thai nhầm thân thể. Tôi đúng là không ổn, có lẽ xem nhiều điện ảnh, đầu óc rối loạn rồi.

Nhưng nghe lời của em, không biết vì sao tôi cảm thấy hơi khó ở, mặc dù có điểm cường điệu, tôi nói: “Ở đây khó gọi xe, tôi đưa em đi.”

Em mím môi, không từ chối, cầm lấy túi xách trên bàn bước đi. Còn tôi vẫn phải dùng nạng, chân vẫn đau, có lẽ vì không nghe lời thầy thuốc nói, bỏ thạch cao ra hơi sớm. Nhưng để thứ kia ở trên chân thì rất vướng víu, mới được mấy bữa, chân trái đã gầy hơn chân phải.

Em cũng coi như có lòng, dừng lại một chút chờ tôi, còn chủ động đưa tay đỡ tôi. Trước kia tôi không muốn tỏ ra yếu thế trước mặt người khác, nhất là phụ nữ. Bọn họ giống như mèo, chỉ biết được thể làm càn. Nhưng không hiểu vì sao tôi lại để người phụ nữ này giúp mình, hơn nữa trong lòng cảm thấy như đây là chuyện tất nhiên, cực kỳ yên tâm.

Cho nên tôi mới nói, em căn bản không phải là phụ nữ, chỉ vào nhầm thân thể thôi.

Tôi đứng trong thang máy gọi điện cho Lý Hào, bảo cậu ta lập tức lái xe đến chỗ tôi. Tôi thấy em hơi sững sốt khi nhìn thấy chiếc Audi A6 phổ thông không đời mới. Chắc em kỳ vọng sẽ là loại xe gì đó chỉ có thể nhìn thấy ở triển lãm xe hơi, đúng là vẫn mang tính hư vinh của phụ nữ. Ý tưởng này khiến tôi dễ chịu hơn một chút.

Em tự mở cửa xe ngồi vào trong, tôi lên sau. Em nói tên bệnh viện cho lái xe xong, hai tay bắt đầu nắm chặt lấy nhau, bộ dạng run rẩy. Tôi cảm thấy bức mình, gã đàn ông kia nhất định rất quan trọng với em, khiến em nóng ruột nóng gan như vậy.

Tôi lớn tiếng nói: “Chân tôi đau.” Khi tôi ý thức được đã quá muộn, quả nhiên tôi giành được sự chú ý của em. Tôi mà lại muốn em chú ý sao? Tôi nói rồi, chưa từng có ai, nhất là phụ nữ, có thể đối xử với tôi như vậy, việc đó là không đích đáng.

Em nhăn mặt nhíu mày, nhìn tôi, đôi mắt ngập nước, em còn khóc vì tên kia nữa!

“Nhấc chân lên.” Giọng nói của em rất ôn hòa.

Tôi không biết em muốn làm gì, nhưng vẫn nghe theo. Em đặt chân tôi lên đùi em, đặt tay lên chân trái bắt đầu mát xa. Hàng ngày bác sĩ Đông y vẫn đến mát xa cho tôi nên tôi biết tay nghề của em rất chuyên nghiệp. Lúc đầu cực kỳ đau, sau đó bắt đầu ấm lên, dần dần không đau nữa.

Nhưng nhìn em tôi lại thấy giận, vừa thấy cặp mắt kia liền biết ngay suy nghĩ của em lại bay đến chỗ người nào đó!

Đến nơi, em đặt chân của tôi xuống, mở cửa xe chạy vào. Bên ngoài trời đang mưa nhỏ, em chạy rất gấp, bóng dáng có phần giống Kiều. Trước đây tôi ở Thái Lan, đánh nhau tranh địa bàn với người ta, Kiều chạy đi gọi người cũng mang bộ dáng này.

Tất nhiên tôi đi rất chậm, khi đến đại sảnh tầng một liền phát hiện em bị người khác ngăn lại, miệng gào to muốn lên tầng. Đã qua thời gian thăm bệnh, em kêu lên: “Mạng người quan trọng, các người không cho tôi đi vào, có tin rằng hôm nay tôi đánh cho các người tàn tật hay không!”

Tôi thật muốn cười lớn, bản lĩnh không nhiều nhưng khẩu khí không nhỏ. Thật ra y tá kia chỉ muốn em điền tên vào bản đăng ký, nhưng em không nghe thấy gì hết, túm ống tay áo của tôi nói: “Tổng Lễ, anh

giải quyết bọn họ!” Nói xong chạy luôn.

Tôi giải quyết mọi chuyện, cũng tiện thể hỏi các nữ y tá xem người tên Trình Thanh đang nằm ở đâu. Hóa ra là một mối quá sức, tái phát bệnh tim, hiện tại nằm trong ICU. Em mặc bộ đồ tiết trùng màu xanh, ngồi bên cạnh giường. Tôi ngồi ngoài ghế sofa, không thấy rõ mặt của em, nhưng cũng cảm giác được em đang cầu xin hân, cầu xin hân sống sót, khoảnh khắc đó, tim của tôi như bị người ta đâm một dao.

Bên ngoài còn có một người đàn ông đứng dựa vào cửa kính, chú ý đến nhất cử nhất động ở bên trong, hẳn là người nhà của hân. Dáng rất cao, mặc áo vét màu xám với quần bò.

Em ngồi trong đó cũng không lâu. Sắc mặt khó coi đến mức khiến người ta nghĩ rằng người nằm bên trong phải là em mới đúng. Người đàn ông đứng ngoài thấy em đi ra liền lại gần, bọn họ không hề kiêng dè gì ôm nhau ngay trước mặt tôi, như người chết đuối ôm nhau để sống. Tôi thập phần khó chịu, không chỉ thập phần, mà vạn phần khó chịu.

Sau đó bọn họ bắt đầu nói chuyện, không phải tiếng Trung cũng chẳng phải tiếng Anh! Tôi nghe không hiểu. Giọng nói không căng thẳng lắm, nhưng em khóc, nước mắt cứ từng hàng rơi xuống. Những ai chưa từng gặp em, không biết đến một người phụ nữ vừa rồi còn giống như có thể lên núi đánh hổ xuống biển bắt rồng, nay lại lê hoa đối vũ[2] là một chuyện khiến người ta đau lòng thế nào.

Tôi không nhận được bước lên, bọn họ cũng sắp nói chuyện xong, người đàn ông kia nhìn thấy tôi, khẽ gật đầu. Đường như lúc này Lưu Minh Chân mới nhớ ra tôi đang ở đây, nhìn tôi chớp mắt hai cái, bộ dạng như thể vừa mới nghĩ ra tôi là ai, dùng tiếng phổ thông nói với người kia: “Đây là ông chủ mới của em.”

Người nọ nói: “Xin chào.”

Tôi chỉ gật đầu. Sau đó bọn họ ôm nhau thật chặt, chết tiệt, còn hôn má!

Chúng tôi chậm chậm đi xuống, em đã mệt đến mức đi không nổi, thất lực không thể đứng thẳng. Lúc này đến lượt tôi kéo em, em không kháng cự.

Ngồi trên xe, em nhìn tôi, thái độ thấy chết không sờn nói: “Tôi nhận công việc của anh. Nhưng, một, bây giờ tôi phải về nhà lấy quần áo. Hai, bạn của tôi ốm nặng, tôi muốn hàng ngày đi thăm cậu ấy. Ba, chăm sóc cuộc sống sinh hoạt của anh thì được, chứ tôi không phụ trách lên giường với anh, giặt quần áo, nấu cơm hay dọn dẹp phòng ở. À, còn nữa, ngày mai tôi phải đến gặp đồng nghiệp dặn dò chuyện công việc. Tôi không thể cứ bỏ đi như vậy.”

Tôi tin tưởng Lý Hào kín miệng, sẽ không bao giờ nói ra những chuyện mình nghe được. Nhưng mà, đây là chủ đề một người phụ nữ có thể nói ra trước mặt người khác sao?! Hơn nữa còn có thể đánh đồng bốn chuyện này với nhau!

Tôi cố ý nói giọng không cảm tình: “Nói địa chỉ nhà em đi. Mỗi lần thăm bệnh tôi sẽ đi cùng, thời gian không được quá nửa tiếng. Ngày mai bảo đồng nghiệp đến chỗ tôi.”

Chưa từng có người phụ nữ nào đề cập đến điều kiện với tôi, em là người đầu tiên.

Em cho tôi địa chỉ xong liền im lặng, dựa lưng lên xe, mệt mỏi và yếu ớt, cặp mắt vẫn hơi sưng đỏ. Tôi không nhận được bảo: “Hân ta không có chuyện gì đâu.” Lời lẽ vô dụng như rơm rạ này, trước kia tôi chưa bao giờ nói.

Em có phản ứng, thoáng quay đầu nhìn tôi nói “Cám ơn”, giọng lí nhí khó mà nghe lọt.

Đến dưới một khu nhà, em nói: “Tôi ở phòng 506, không có thang máy, anh đừng lên. Chuyện tôi đã đồng ý thì nhất định sẽ hoàn thành. Tôi xuống ngay thôi.”

Trong chớp mắt đó, thậm chí tôi có phần hoài nghi, có lẽ trên đời này không có phụ nữ giống người bình thường, bọn họ đều giống cầu nhiều hơn một chút.

Tôi nhìn đồng hồ, nhìn chăm chăm từng giây từng phút. Sau 35 phút 49 giây, em đi xuống mang theo một cái vali nhỏ, nhìn thấy em tôi mới ý thức được vừa rồi mình vẫn rất căng thẳng, sợ em không quay lại. Đương nhiên thể cũng chẳng sao, san bằng cả tòa nhà kiểu gì cũng tìm thấy em thôi.

Em nhìn bàn tay tôi đang đặt trên đùi, chủ động nói: “Giơ chân lên đây.” Tôi đương nhiên cao hứng nghe theo, em lại giúp tôi mát xa. Em nói: “Anh đi bệnh viện khám xem có phải xương cốt chưa lành hẳn hay không, kéo sau này thành tật đấy. Thực vật thì ăn nhiều rau chân vịt, cải dầu và đậu phụ, động vật thì ăn gan. Uống canh xương vô dụng.” Giọng nói không mang theo cảm xúc, nhưng rất chân thành.

Tôi đột nhiên bất mãn, có một loại phụ nữ như đàn ông, từ nhỏ đã ở cùng con trai, đối xử với ai cũng như anh chị em, không hề có ý thức giới tính. Nhưng vừa rồi ở bệnh viện rõ ràng em đã khóc vì người đàn ông kia, hẳn không giống những anh chị em khác.

Tôi không để ý đến em, chốc sau mới hỏi: “Sau em am hiểu nhiều thế?”

“Cha tôi là bác sĩ Đông y, mẹ tôi là chuyên gia dinh dưỡng.” Hóa ra là thế, tôi tìm cũng đúng người.

Sắp đến nhà, em hỏi: “Tôi muốn nướng bánh ngọt, anh có lò nướng và nguyên liệu không? À, có thể cho tôi mượn máy tính của anh để dùng không?” Cô gái này luôn có bản lĩnh gom những thứ chẳng liên quan lại một chỗ.

Tôi gọi điện cho Trần Tuấn, bảo cậu ta chuẩn bị mấy thứ ỉnh, sau đó đưa điện thoại cho em, bảo em đưa ra yêu cầu. Em nói mấy thứ bột trà xanh, khoai môn, bột lúa mạch, sữa đặc gì đó, tôi nhắc em: “Còn mấy tính nữa.”

Mắt em ánh lên vẻ ngạc nhiên, nói: “Còn cả một cái máy tính... IBM là được.” Ngắt điện thoại, em nhìn tôi, nụ cười nhàn nhạt vẻ bất đắc dĩ, nói: “Bây giờ mới có cảm giác của kẻ có tiền nhỉ, không tệ.”

Nhìn thấy vẻ mặt em, tôi rất thoải mái.

Cơm nước trong nhà đã được dọn sẵn. Tôi chỉ cho em căn phòng của em, bảo em cất đồ trước rồi ra ăn cơm tối. Em lắc đầu, kéo vali bước đi.

Tôi thay quần áo, đến gõ cửa phòng em, em đang ở trong sắp xếp đồ đạc, mở cửa để tôi vào rồi lại quay ra dọn tiếp. Tôi không thích có người không để ý đến lời nói của mình, đến gần bảo em: “Đi ra ăn cơm tối.”

“Bữa tối của tôi chỉ có sữa tươi, bánh mì và dưa chuột.”

“Vậy ăn mấy thứ đó, bây giờ.”

“Cho tôi năm phút.” Đây là người phụ nữ duy nhất không thèm nghe lời tôi.

Đồ đạc của em không nhiều lắm, đã thu xếp xong. Em còn cầm theo bốn bức tranh đến, đặt trên giường, tôi cầm lên xem, tất cả đều là một căn nhà ở những góc độ khác nhau. Tranh phun màu, rất đẹp, hai tầng, hai màu trắng đỏ, tầng hai là ban công kiểu Pháp. Sân trước trồng hoa, có một cây xoài, sân sau trồng rau, thêm một cây nho. Mái nhà hơi kỳ lạ, bình thường mái nhà chỉ có hai mặt, nhưng mái nhà ở đây lại chia thành mấy mặt, dường như chụm lại với nhau.

Sau khi em xong việc, tôi hỏi: “Đây là cái gì?”

“Nhà của tôi.” Em cẩn thận cầm tranh lên, vẻ mặt ảm áp.

Quả thực em chỉ ăn một lát bánh mì, một cốc sữa, một quả dưa chuột, sau đó liền lơ đãng ngồi bên cạnh tôi, không nói gì cả. Em lại đang nghĩ đến người đàn ông trong ICU kia. Tôi cũng ăn không ngon miệng, nhanh chóng cho xong bữa.

Em đi dọn bàn, đến phòng bếp bắt đầu nướng bánh. Mấy thứ em muốn, kể cả laptop IBM cũng đã được Trần Tuấn mang đến. Nhìn thấy tôi cậu ta còn cười nói: “Anh ba, mắt nhìn không tệ nhỉ.” Tôi bảo cậu ta biến, trước khi biến cậu ta còn hỏi chuyện của Kiều Ngũ, tôi gọi điện thoại cho Lưu Quan Trường xong, cậu ta mới yên tâm.

Tôi ngồi trong phòng bếp nhìn bóng dáng bận rộn của em, đeo tạp dề, nhào bột mì, đánh trứng, thêm sữa... Dáng người mảnh mai, gương mặt mang theo nét cười, vừa dán hồ lên khuôn giấy bạc vừa huyết sáo, đến lúc em bất chợt nhìn sang, tôi vẫn chưa hoàn hồn, cho nên cảm thấy hơi bối rối, chỉ đành làm bộ ho khan một tiếng, nói: “Nghỉ sớm một chút đi.”

Em bảo: “Anh đừng ngồi lâu quá, có ngồi cũng nên để thẳng chân lên ghế, khi ngủ nhất định phải mặc quần ngủ. Lúc anh tắm rửa có cần tôi giúp không?”

Sao em có thể nói chuyện này tự nhiên thế? Như thế tất cả đàn ông đều như nhau? Ngoài miệng tôi lại vờ như hồ hững đáp: “Được, nhưng hôm nay cho em nghỉ đã.” Sau đó tôi bỏ đi. Một ngày nào đó người phụ nữ này sẽ khiến tôi tức điên, sau đó em sẽ còn tỏ ra vô tội.

Tôi đi tắm, thật ra cực kỳ bất tiện, tắm vòi sen thì không đứng được, tắm trong bồn thì sau khi xong lại khó đứng dậy. Đột nhiên, em gõ cửa hỏi: “Cần giúp không?”

Vừa lúc tôi cần giúp. Em đi vào, nước đã xả đầy bồn tắm, tôi chỉ quần khăn tắm ngang hông, vẫn chưa đứng lên được. Em đứng thực không phải phụ nữ! Sau khi cặp mắt thích ứng với hơi nước, nhìn thấy bộ dáng của tôi, em còn có thể tặc lưỡi một cái rất vang, sau đó cầm một chiếc khăn tắm khác, giúp tôi lau khô người, chỗ giữa hai chân em cũng không tha, sau đó vung văng đỡ tôi đứng lên, một tay tôi cầm khăn tắm để che, em giúp tôi quần chắc.

Phụ nữ phục vụ tắm rửa, tôi đã trải qua rất nhiều lần trong đời, nhưng chưa bao giờ khiến tôi không được tự nhiên và bức bối như vậy, hơn nữa đến chính tôi cũng không biết vì sao!

Trở về giường, đột nhiên tôi nói: “Được rồi.” Em nói khẽ “Ngủ ngon”, sau đó rời đi. Tôi chậm chậm mặc quần áo, sấy tóc. Ngẫm lại ngày hôm nay đúng là không thể tưởng tượng nổi. Người phụ nữ này đúng là quái thai.

Ngủ đến nửa đêm, vì chân bị đau nên tỉnh lại. Nhìn đồng hồ đã là hai giờ, tôi đi ra ngoài, tivi phòng khách vẫn bật, em đắp một cái chăn, cuộn mình trên sofa xem Friends, chảy nước mắt. Nhìn thấy tôi, em lập tức nở nụ cười. Lần đầu tiên tôi thấy có người xem Friends mà khóc.

Tôi ngồi ở đầu kia sofa, nhấc chân lên, em đưa chăn sang đắp lên đùi tôi, sờ chân tôi rồi sờ lên tận đùi, hỏi: “Sao lại lạnh như vậy? Anh không ngủ được à, bị đau nên tỉnh à?”

Tôi không để ý đến em. Chưa bao giờ tôi lộ vẻ yếu đuối cho người khác nhìn, hôm nay trước mặt em đã có ngoại lệ, nhưng bây giờ trên mặt em còn vệt nước mắt, là vì một người đàn ông khác, tôi không cần ngoại lệ nữa. Em là một người phụ nữ tự mình là đúng, không cần tôi trả lời, ngồi lại gần, đặt chân tôi lên đùi em, lại mát xa cho tôi, không cần nói, tất nhiên là có tác dụng.

Khi tôi cảm thấy buồn ngủ, em đã ôm chân của tôi ngủ mất tiêu. Hiện tại tôi không có cách nào bế em về phòng, chỉ có thể đắp chăn cho em cẩn thận, tăng điều hòa nhiệt độ.

Bộ dạng khi ngủ của em khá đáng yêu, gương mặt nhỏ nhắn trắng trẻo như em bé. Tôi không kìm lòng được, nhẹ nhàng vuốt ve gò má em.

4. Chương 4: Mặc Kệ Hấn Là Ai [Lưu Minh Chân]

Sáng sớm tỉnh dậy phát hiện mình đang ngủ trên sofa, mà đây không phải sofa ở nhà, lúc này tôi mới nhớ ra tất cả những chuyện phát sinh trong ngày hôm qua, đúng là y như phim.

May mà sofa nhà hấn vừa rộng vừa thoải mái. Có điều không thể lè mè được, còn phải đi thăm Trình Thanh nữa. Nghĩ đến Trình Thanh, tôi vốn đang định đứng dậy lại nhịn không được mà ôm chăn thở dài.

Hôm qua nhìn thấy tôi, cậu ấy liền hỏi: “Có phải Linh Linh đi rồi không?”

Tôi cố gắng hết sức mới có thể đánh trống lảng trước mặt cậu ấy: “Trình Thanh, cậu mau khỏe lại. Cậu nhìn mình xem, cả Trình Nhiên bên ngoài nữa, đều bị cậu hù dọa thành dạng gì rồi.”

Nhưng rõ ràng cậu ấy đã biết hết mọi chuyện, nhìn tôi tuyệt vọng: “Đưa con thì sao? Không còn?”

Rốt cuộc tôi không nhịn được, nói: “Phải, Trình Thanh, nhưng Sử Linh Linh không phải người duy nhất trên đời này yêu quý cậu. Tổ yêu mến cậu nhiều năm như thế, Trình Nhiên yêu cậu, cha mẹ cậu yêu cậu, còn những người khác nữa, cho nên cậu phải khỏe lại.”

Chắc chắn tôi đứng đầu danh sách những người không biết cách an ủi người khác, không ai an ủi bệnh nhân như thế cả, bảo với cậu ta rằng vị hôn thê bỏ đi, nạo thai; nhưng không sao, tổ cũng yêu quý cậu. Cho nên lúc từ bệnh viện về tôi vẫn lo lắng, không biết liệu Trình Nhiên có thể bị tôi chọc tức đến mức tái phát bệnh tim không.

Sau khi đi ra, tôi kể với Trình Nhiên, anh lại nói: “Không có khả năng tệ hơn, không sao đâu. Cũng chẳng thể giấu nổi nó. Bọn nó yêu nhau bốn năm, nó hiểu tính cách Linh Linh rõ nhất.”

Tổng Lễ thành linh xuất hiện, hần đứng bên cạnh tôi, cúi đầu nhìn tôi bảo: “Còn không nhanh đi rửa mặt, nếu chậm thì trừ vào thời gian đi thăm bệnh của em.”

Tôi lập tức ném chăn đứng dậy đáp: “Thôi trừ tiền đi.”

Hần cười không đứng đắn: “Em coi tôi là thằng ngu à, bao nhiêu tiền cũng không mua được thời gian.”

Không phải vợ chồng, thậm chí không phải bạn bè, thế mà sáng sớm hần thấy tôi bù xù, buổi tối tôi thấy hần trần truồng. Tôi vội vàng ra khỏi toilet, ngồi xuống ăn sáng. Cô giúp việc nấu theo thực đơn tôi đưa: Sữa, mì cà chua trứng, cải bó xôi, cháo trắng với đậu và ngô, gan xào đỗ, cải thìa xào tương gừng, bánh ngô.

Hần hỏi tôi: “Em chắc chắn đây là bữa sáng?”

“Đây là bữa sáng trong một trăm ngày tới của anh.” Tôi quả quyết nói cho hần.

Hai chúng tôi đều cúi đầu ăn, không nói chuyện. Bữa sáng của tôi vẫn như thế này, căn bản chính là thực đơn bữa tối của người khác. Ăn xong rồi, tôi lập tức thay quần áo, mang theo Muffin trà xanh và bánh bơ khoai môn vừa nướng hôm qua. Nói với hần: “Anh ở đây chờ tôi đi, chân của anh như thế không nên đi lại nhiều.”

Kết quả, gương mặt hần không chút thay đổi: “Đi thôi.” Đúng là lãng phí nước bọt.

Sau đó dọc đường tôi vẫn phải giúp đỡ hần, ngồi trên xe bảo hần nhắc chân lên để tôi mát xa cho. Tôi không thể nhìn cảnh người khác chịu khổ, cho dù là người tôi không thích, nhìn người ta chịu khổ trong lòng tôi cũng khó chịu. Vì thế tôi rất khắt khe định mình là người tốt.

Trong ICU không thấy cậu ấy! Tôi nhìn Tổng Lễ, sợ hãi không thốt được một tiếng. Hần điềm tĩnh nói: “Gọi điện thoại cho hần!” Tôi run run rút điện thoại, ấn bàn phím không chuẩn xác lắm. Vừa hay có một y tá đi qua, hần chặn người ta lại hỏi người trong ICU đi đâu, cô bé kia nói: “Chắc là sáng sớm chuyển về phòng bệnh thường, để tôi đi tìm cho anh chị.”

Nghe thấy thế tôi mới nhẹ nhõm đôi phần, gọi điện cho Trình Nhiên hỏi: “Hai người ở đâu thế?”

Anh ấy áy náy bảo: “À, bọn anh chuyển ra phòng bệnh thường, 1006. Em đang ở đây à?”

“Vâng, chờ em.” Tôi thở phào đáp.

Tôi quay người nói với Tổng Lễ: “Đi thôi, 1006.” Hần không động đậy, lúc này tôi mới ý thức được mình đã vô thức nói tiếng Pháp với hần. Thế là nói lại lần nữa. Sắc mặt hần không tốt lắm. Gì chứ, chẳng qua tôi chưa kịp chuyển kênh thôi mà, hôm qua lúc tôi nói chuyện với Trình Nhiên ở bệnh viện, hần cũng đeo cái bộ mặt sầm sì này.

Trình Nhiên và Trình Thanh sinh ra ở Quebec,[1] cha mẹ là người Hồng Kông. Tuy cũng nói được tiếng phổ thông, nhưng trước nay tôi thường nói chuyện với họ bằng tiếng Pháp. Sử Linh Linh với Trình Thanh thì nói chuyện với nhau bằng tiếng Anh.

Mike đứng ngoài cửa chờ tôi, nhìn thấy tôi liền nở một nụ cười rạng rỡ như ánh dương. Anh ấy là người Scotland, tóc nâu mắt xanh, giống Trình Nhiên, dáng rất cao. Các cô gái quen biết họ đều nói: Thật tiếc họ là gay. Trên thế giới này, đàn ông tốt không phải đã kết hôn thì chính là đồng tính luyến ái. Hai về này anh em họ Trình đều chiếm hết, đương nhiên cuối cùng Trình Thanh không kết hôn. Tôi nói lời này hoàn

toàn không phải có ý vui mừng, tôi rất mong cậu ấy thuận lợi kết hôn sinh con với Sử Linh Linh, sau đó hạnh phúc cả đời.

Tôi ôm Mike, hôn hai má, dùng tiếng Trung giới thiệu với anh ấy: “Đây là sếp mới của em, ừm, Tống Lễ; đây là Mike, anh ấy là luật sư.”

Khả năng nói tiếng Trung của Mike rất giỏi, phát âm còn chuẩn hơn Trình Nhiên. Mike vươn tay, cánh tay Tống Lễ còn đang được tôi đỡ, tôi buông tay ra, ánh mắt hắn rất bất mãn, vờ vịn bắt tay một cái. Tôi đưa hắn ra ngoài sô pha ngồi, còn mình thì vào phòng. Hắn chỉ trỏ đồng hồ, nhắc tôi rằng chỉ có nửa tiếng. Tôi hung hăng lườm hắn, hắn nhướng mày.

Trình Nhiên thấy tôi đi vào, cao giọng chào hỏi rồi hôn hai má, xong quay ra ngoài. Anh ấy rất cao hứng, Trình Thanh có thể chuyển ra phòng bệnh thường đã là một bước tiến lớn.

Trình Thanh vẫn phải truyền dịch, thở bình oxi. Có lẽ vì trời nắng, khí sắc của cậu ấy tốt hơn hôm qua rất nhiều. Tôi để hộp bánh xuống, gỡ mặt nạ oxi ra, quả thực có phần vui vẻ.

“Cảm giác ra sao?”

“Tốt hơn nhiều, cảm ơn cậu.” Lúc nào cậu ấy cũng là người đàn ông điềm đạm mà tôi quen biết từ bốn năm trước.

“Bánh ngọt mình mới làm tối qua, cậu có ăn được không?” Tôi mở hộp ra. Tự tay làm đồ ăn cho người mình yêu quý quả là chuyện hạnh phúc. Trình Thanh chính là người dạy tôi làm bánh ngọt. Dựa theo ngôn ngữ thời thượng bây giờ, cậu ấy là một người đàn ông rất ‘trạch’.[2] Còn Sử Linh Linh luôn thích ra ngoài shopping, là người phải đi lại mới thấy vui vẻ. Cho nên vào mùa hè đầu tiên họ yêu nhau, lúc Trình Thanh không bận đưa cô ta đi chơi, chúng tôi liền gặp nhau nướng bánh quy và bánh ga-tô, sau đó cùng nhau uống trà chiều. Cậu ấy nói chúng tôi là soul mate,[3] chúng tôi thường xuyên có những ý tưởng giống nhau, rất nhiều sở thích giống nhau. Nhưng cậu ấy yêu Sử Linh Linh, cho nên có thể bao dung cô ta, chiều cô ta, thuận theo cô ta.

Vì thế tôi cũng khẳng định chỉ có hai người trái ngược, bù trừ cho nhau mới có thể trở thành người yêu của nhau. Có lẽ tôi rất kiên cường, cho nên vẫn thích đàn ông dịu dàng quan tâm. Phùng Lý là một người như vậy, hơn nữa anh ta còn là giảng viên đại học, mọi người cũng có thể tự tưởng tượng ra phong cách của anh ta, thật sự khiến tôi rung động. Tuy rằng anh ta rất tệ, giờ thì kết hôn rồi.

Thấy tôi hơi ngây người, Trình Thanh cố tình nói: “Nhìn trông ngon miệng đấy, mình muốn ăn.”

Tôi mau mắn lấy một cái Muffin trà xanh ra, bọc vào giấy ăn rồi đưa cho cậu ấy. Cậu ấy yếu đến mức nhấc tay lên cũng hơi khó khăn, tôi hỏi: “Tớ đút cho cậu nhé?”

Trình Thanh gật đầu, tôi cẩn thận đút, cậu ấy chậm rãi nhai rồi nuốt. Tôi hỏi: “Thế nào, tiến bộ hơn hồi trước phải không? Đoán xem mình dùng nguyên liệu gì?”

“Bột trà xanh, mật ong, sữa?” Thật ra tôi thừa biết bây giờ vị giác cậu ấy không nhạy, dù thế cậu ấy vẫn đoán trúng được hết. Chúng tôi là soul mate không sai.

Tôi gật đầu bảo: “Bội phục bội phục.”

Thấy Trình Thanh ăn xong, tôi cho cậu ấy uống nước. Tôi bảo: “Trình Thanh, cậu khỏi mau lên, chúng mình mở một cửa hàng bánh ngọt đi. Cậu đừng làm kiến trúc sư thiết kế nữa, mình cũng không phải phục dịch đám khách hàng.”

Cậu ấy mỉm cười hỏi: “Trình Nhiên bảo cậu có sếp mới?”

Ừ nhỉ, giờ tôi đã không còn là một nhân viên quan hệ xã hội nữa, không cần phục dịch nhiều khách hàng như thế, cả ngày chỉ cần hầu hạ một khách hàng mà thôi. Tôi bất đắc dĩ đáp: “Đúng, hơn nữa hôm nay anh ta cũng đến đây. Quả là một câu chuyện hiếm thấy, chính mình cũng không hiểu nổi, hôm sau sẽ kể cho cậu.”

Trình Nhiên gõ cửa, lộ đầu vào ra hiệu với tôi. Tôi biết ba mươi phút đã trôi qua. Tôi giúp Trình Thanh nằm xuống, lại đeo mặt nạ oxi cho cậu ấy, thơm một cái lên má rồi nói: “Ngày mai đến thăm cậu, mang

cho cậu Soufflet cam.”

Tôi đi ra, nhìn thấy Tống Lễ đang nói chuyện với Mike về rượu whisky, dùng tiếng Anh. Lúc này tôi mới biết hẳn cũng nói được tiếng Anh. Hẳn đứng cạnh tôi, vì lẽ phép, chúng tôi cũng nói chuyện bằng tiếng Anh, tôi bảo với Trình Nhiên: “Ngày mai em lại đến, anh có muốn ăn cái gì không? Em mang đến cho, hoặc em có thể giúp gì được?”

Anh ấy lắc đầu đáp: “Cảm ơn em, nhưng em có thể đến thăm nó đã là sự trợ giúp lớn rồi. Còn nữa, Tống tiên sinh cũng rất tốt.”

Tống Lễ nói: “Có việc gì cần cứ bảo với tôi. Dù sao Trung Quốc là địa phương của tôi.”

Tôi hoài nghi nhìn hẳn, rốt cuộc bọn họ nói với nhau những gì. Hơn nữa, từ khi nào thì cả Trung Quốc trở thành địa phương của hẳn?

Nhưng không thể hỏi, tôi chỉ đành ghen trong lòng.

Ngồi trên xe, hẳn tự giác nhắc chân lên, tôi cũng rất tự giác mát xa cho hẳn. Nhưng hẳn lại nói: “Em nghỉ một lát đi.”, thế mà chân cũng không đặt xuống. Tôi kéo chân trên xe đắp cho hẳn, hẳn không nói chuyện, như thế này có phải hơi mờ ám quá hay không.

Tôi nói với Tống Lễ: “Hôm nay nắng đẹp, buổi chiều anh ngồi phơi nắng trong sân, giúp hình thành vitamin D, đẩy mạnh quá trình hấp thu dinh dưỡng.”

Ánh mắt hẳn rất sáng, chiếu vào mặt tôi có hiệu quả như đèn pha, lại dám chất vấn tôi: “Hôm qua em bận bịu vì làm bánh ngọt ấy người đó?”

“Trong nhà vẫn còn, anh cứ tùy tiện ăn. Với cả anh thích cái gì thì bất cứ lúc nào tôi cũng có thể làm cho anh. Sao, muốn tôi trả phí nguyên liệu à?” Tôi cũng chẳng tức giận, ai biết hẳn nở nụ cười, lại còn cười đến ngu người. Tôi thật không hiểu nổi cái tên này.

“Em có muốn mua quần áo không?” Hẳn đột nhiên hỏi.

Đây là vấn đề gì, chẳng liên quan đến chuyện đang nói. Tôi thắc mắc nhìn hẳn, lắc đầu: “Tôi không cần mua quần áo, đã mang đủ rồi.”

Hẳn lại cảm thấy kỳ lạ: “Tủ quần áo của phụ nữ luôn luôn thiếu một bộ.”

Hẳn quả thực chọc cho tôi bật cười, những lời này nói ra từ miệng hẳn, hoàn toàn có tính giải trí.

Tống Lễ cũng cười. Thật ra, nếu hẳn cười cũng có thể coi là ưa nhìn. Hơn nữa, không biết vì sao, tôi cảm thấy hẳn trông quen quen.

Chúng tôi về nhà đúng lúc bác sĩ mát xa đến. Tống Lễ mời người này hàng ngày về nhà mát xa ỳnh. Bác sĩ tên Quý Thần, hơn bốn mươi tuổi, bộ dáng điển hình của bác sĩ Đông y, giống bố tôi, gọn gàng, điềm tĩnh.

Nhìn thấy Tống Lễ, ông ấy trách cứ: “Lại chạy khắp nơi, bảo cậu đừng bỏ thạch cao sớm, không nghe, bảo cậu ở nhà tĩnh dưỡng, vẫn không nghe. Như vậy xương cốt khó lành thì làm sao?”

Đại khái là người quen nên mới có trách nhiệm và dám nói thế. Hơn nữa, chắc ông ấy coi tôi là đám phụ nữ bình thường ở với hẳn, chẳng thèm liếc nhìn một cái. Tôi cùng ông ấy đưa Tống Lễ vào phòng ngủ. Tống Lễ giới thiệu tôi: “Đây là...” liếc mắt nhìn tôi một cái, “...trợ lý sinh hoạt của tôi.”

Nếu lúc ấy tôi đang uống nước, trăm phần trăm sẽ phải phun ra, nhọc cho hẳn nghĩ ra một chức danh như vậy.

Bác sĩ Quý vẫn không để ý tới tôi. Tôi giúp Tống Lễ nằm xuống giường, quay lại nói với ông ấy: “Khi mát xa cho anh ta, ông có thể tiện tay ấn Can Kinh[4] được không? Hiện tại việc sinh hoạt hàng ngày không giống trước đây, mức ngon miệng và tiêu hóa hình như không tốt.” Tôi cầm tay hẳn, sờ lên đốt trên cùng của ngón trỏ, nói: “Chỗ này hơi cứng, đại tràng cũng có vấn đề, không phải có chứng táo bón thì là bệnh trĩ.”

Lúc này bác sĩ Quý mới nhìn tôi, ánh mắt ngợi khen đáp: “Chờ một lát tôi bắt mạch cho cậu ấy. Cô học y à?”

Nhưng Tổng Lễ đã không nhận được nữa, xác xược nói: “Em đi ra ngoài.”

Tôi trừng mắt: “Nói ‘mời’.”

Bác sĩ Quý lại bảo: “Không cần ra, chúng ta có thể cùng nhau thảo luận một chút.”

Tổng Lễ nổi giận: “Mời, em đi ra ngoài.”

Tôi lè lưỡi với bác sĩ Quý, đi ra.

Lúc cửa đóng lại, tôi nghe thấy tiếng Quý Thần cười, Tổng Lễ khẽ gầm.

Tôi bật máy tính mới mà hôm qua họ đưa đến, hòm thư có thư đáp của ông sếp, nói về chuyện công việc của tôi. Không biết rốt cuộc Tổng Lễ đã làm gì, giọng điệu của ông sếp rất khách khí. Tôi ở trên mạng tán gẫu mấy câu với Lý Kinh Vĩ và Tiểu Cường, bảo bọn họ chiều nay tới đây để tôi sắp xếp công tác. Cả hai cực kỳ tò mò, nhưng tôi không thể thỏa mãn bọn họ. Hiểu biết của chính tôi về sếp mới cũng chẳng đáng là bao.

Sau đó tôi đến phòng bếp kiểm tra đồ vừa đưa tới. Tôi nhìn thấy dưa hấu đầy sàn, đủ giống, Hồng Ngọc, Tiểu Phượng Nhi, Hải Nam Vô Tử Nhi... Bởi vì trong danh sách của tôi có dưa hấu, nhưng không ghi rõ là loại nào, cuối cùng tạo thành cục diện này. Thật thần kỳ! Đúng là tư duy người thường không thể tưởng tượng ra nổi.

Cô Trần lại tới làm cơm trưa. Tôi dặn cô nhất định phải bớt dầu bớt muối, cứ làm theo thực đơn của tôi. Cô ấy cười nói: “Tình cảm của cô với Tổng tiên sinh thật tốt.”

Tôi choáng váng không nhẹ, vội vàng giải thích: “Không phải, anh ta là ông chủ của cháu.”

“Không sao, với ông chủ cũng được, Tổng tiên sinh tốt lắm.” Cái cô này thế nào cũng nói được. Tôi chỉ đành im miệng, hăng làm nhặt đi ám chỉ tâm lý của cô ấy.

Tivi nhà hần có thể xem được hầu hết các kênh truyền hình vệ tinh trả phí, tôi ngồi xuống xem phim. Một kênh Tây Ban Nha đang diễn Ocho Citas,[5] là một bộ phim hài nói về tám mối tình. Tôi xem mà cười ha hả. Quý Thần đi ra, tôi đứng dậy. Ông ta lên tiếng: “Cô nói rất đúng, gần đây dạ dày của cậu ta không tốt. Cái đó có liên quan đến trạng thái cảm xúc và thời gian hoạt động. Quan trọng nhất là cậu ta không được cử động bữa bãi, cô quản lý cậu ta chặt vào. Nếu xương cốt lạnh không tốt, tương lai sẽ rất phiền phức.”

Mấy người này nghĩ tôi là ai thế? Nhưng xem ra càng giải thích càng loạn, tôi cứ gật đầu là được.

Tiến Quý Thần rồi, tôi gõ cửa đi vào nhìn Tổng Lễ. Hần vẫn nằm trên giường. Tôi ngồi xuống đầu giường, thấy trên đầu hần có mồ hôi, vì thế rút khăn tay lau hộ.

Hần nhìn tôi, ngữ khí không tốt lắm, hỏi: “Bệnh của bạn em đã đỡ, em vui vẻ?”

Thế loại gì thế này, sao hôm nay suy nghĩ của ai cũng quái gở như vậy. Đương nhiên, có thể vừa rồi Quý Thần mắng hần nên hần mất hứng. Mà nghĩ cho cùng, thật ra hần cũng là bệnh nhân, hơn nữa không tiện đi lại nên rất bức bối.

Tôi dụ giọng nói với hần: “Đứng dậy ăn cơm đi.”

“Anh muốn ăn bánh lão bà[6] và Pastel de Belem.”[7]

“Cơm nước xong, buổi chiều tôi sẽ làm.” Đàn ông có thể làm trẻ con cả đời, chuyển từ tay mẹ sang tay vợ bọn họ.

Tổng Lễ vừa lòng, ngồi dậy. Tôi đỡ hần ra nhà ăn.

Hần không thích ăn cá và tôm, tôi không chút khách khí ra lệnh: “Ăn đi.”

Lý do của hần lại còn là: “Không thích thứ phải lột vỏ.”

Lần sau nhất định phải mua tôm bóc vỏ, còn cả loại cá không vẩy như cá Tam Văn. Lần sau không được viện lý do này nữa, nhưng lần này tôi tạm thời nể tình Tổng Lễ còn là bệnh nhân, giúp hần.

Ánh mắt phần nộ trừng lớn của tôi kích thích dây thần kinh cười của hần, cả bữa cơm đều cười tủm tỉm.

Ăn cơm xong, Tống Lễ đến thư phòng làm việc. Tôi vẫn không biết hắn nghề gì, nhưng thấy hắn còn dùng máy tính để làm việc, tôi đã đủ giật mình.

Tôi lên mạng tra xem làm bánh lão bà như thế nào, sau đó ghi danh sách nguyên liệu. Tôi bảo với Tống Lễ muốn trả thù cái tên Chân Thành kia, hắn đồng ý, nhưng chỉ có thể tra tấn anh ta ba lần. Giây phút đó, tôi chân chính cảm thấy có người làm chỗ dựa ỳnh, cảm giác ấy đúng là còn sướng hơn thành Thượng Đế!

Tôi bảo Chân Thành bây giờ tối nay đưa bánh lão bà của quán Đông Hải Đường ở Quảng Châu đến đây. Trừ phi anh ta bảo người ta chuyển bằng máy bay từ Quảng Châu đến, nếu không nhất định không kịp. Ha ha!

~*

~Tiểu Cường và Lý Kinh Vĩ đến nhà, vừa vào cửa đã gào: “Chị hai à, chị quá thần kỳ rồi, có biết chúng em bắt xe đến đây tốn bao tiền không? Còn đắt hơn đến sân bay đấy!”

Phải rồi, chúng tôi đang ở tại biệt thự ngoại ô trong truyền thuyết. Bọn họ đi vào, tham quan một chút. Tôi rót cà phê, lấy bánh mới nướng hôm qua ra. Bọn họ tỏ vẻ khoa trương hỏi: “Người giúp việc đâu? Không phải là một người nấu cơm, một người dọn dẹp, một người làm vườn, một người lái xe sao?”

Tôi nhảy lên cốc đầu bọn họ. Lúc này, Tống Lễ đi ra, chắc do âm thanh của chúng tôi quá lớn. Tôi giới thiệu: “Đây là hai đồng nghiệp trước của tôi, Tiểu Cường và Lý Kinh Vĩ; đây là...” hắn quay đầu nhìn tôi, “...ông chủ, Tống Lễ tiên sinh.” Nhưng hiển nhiên hắn không hoàn toàn hài lòng với xưng hô ‘ông chủ’ này, khẽ hừ một tiếng. Gật đầu nói: “Mọi người cứ tiếp tục đi, đừng làm khách.”

Sau đó nhẹ giọng nói bên tai tôi: “Đừng ăn hết bánh ngọt.”

Hắn cố ý, tuyệt đối là cố ý. Tư thế mờ ám như vậy mà chỉ nói một câu bình thường, đơn thuần muốn bọn họ hiểu lầm. Công ty quan hệ xã hội vốn đã là nơi đưa lê tảo tàu kinh khủng, sau khi bọn họ trở về, không biết sẽ bóp méo tình hình của tôi thành dạng gì nữa.

Ba người chúng ta ngồi xuống, hai bọn họ liền hỏi: “Xin hỏi tiểu thư, cô có hạnh phúc không? Ha ha ha ha!” Bọn họ lăn ra cười.

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi: “Chị hạnh phúc, rất cuộc chị đây họ ‘Phúc.’”

Nói xong chuyện chính, bọn họ còn chưa hết tà tâm, muốn dò hỏi thêm một chút, nhưng tôi thật sự cũng không biết nhiều, chỉ đành nói: “Hai đứa trở về tự phát huy sức sáng tạo đi, chị thật sự không biết.”

Tống Lễ đi ra nói sẽ bảo Trần Hào lái xe đưa bọn họ về, vì thế cũng khiến cho bọn họ tìm được manh mối. Chúng tôi chào tạm biệt ngoài cửa, Tiểu Cường ôm tôi một cái nói: “Chân Chân, em yêu chị.” Lý Kinh Vĩ nói: “Chân Chân, chị phải bảo trọng.”

Đóng cửa xoay người, nhìn thấy Tống Lễ vẽ mặt bực bội. Lại làm sao vậy?

Tôi không để ý đến hắn, quay người vào phòng bếp, mang bánh ngọt và hồng trà ra: “Phơi nắng uống trà chiều đi.”

Một mặt của phòng là cửa sổ sát đất, Tống Lễ đi qua, ngồi trên sofa, tôi đắp chăn cẩn thận, đưa chén trà cho hắn. Hắn ăn một miếng Muffin trà xanh, tôi hỏi: “Cảm thấy mùi vị thế nào?”

“Hương vị rất lạ.” Hắn nói vậy.

Tôi nhin, gật đầu, đưa bánh bơ khoai môn, hắn nói: “Không ngọt, chẳng có vị gì cả.”

Bánh tôi làm không phải rất thơm, rất ngọt. Bởi vì vấn đề sức khỏe, tất cả nguyên liệu của tôi đều từ thiên nhiên, hơn nữa chỉ dùng bột lúa mạch, không thêm đường.

Tôi mỉm cười bảo: “Tốt lắm, chỉ còn lại ba cái. Tôi rất vui là anh không thích, vậy mấy cái này đều là của tôi.”

“Tôi chưa bảo là không thích mà, ngon lắm.” Hắn lại cầm lên một cái Muffin trà xanh ‘hương vị rất lạ’.

Tôi nhìn hắn, không còn lời nào để nói.

Buổi chiều ngợp nắng, đứng từ cửa sổ sát sàn trên tầng hai nhìn xuống, cảnh sắc ngoại ô cũng rất đẹp. Tôi hỏi Tống Lễ: “Rốt cuộc anh làm nghề gì?”

“Kinh doanh.” Hấn không hứng thú lắm. Nói hay thật đấy, trên đời này có gì mà không phải kinh doanh. Ngay cả kỹ nữ cũng có thể coi là người làm nghề tự do cơ mà.

“Em thích tên Tây kia à?” Hấn đột nhiên hỏi, vừa ăn bánh ngọt tôi làm, vừa nheo nheo mắt.

Đây là loại câu hỏi gì? Tôi cự tuyệt trả lời.

“Vậy là thích tên Tây nửa mùa?”

Rất vô lễ, tôi không muốn nghe nữa, đứng dậy muốn rời đi.

Hấn bắt lấy tay tôi, vẻ mặt nhơn nhơn hỏi: “Có phải với ai cũng có thể tùy tiện ôm ôm ấp ấp rồi còn hôn hít?”

Nếu không phải có kinh nghiệm lần trước, nếu không phải coi hấn là một bệnh nhân, tôi thật sự sẽ tát cho hấn một cái. Nhưng tôi chỉ có thể quay người bỏ đi.

Tối phòng bếp, tôi làm Soufflet cam. Đó là một loại bánh rất phức tạp, tôi tập trung làm, dần dần tâm tình cũng khá hơn. Nướng bánh đúng là cách tốt nhất để vực dậy tâm tình, hơn nữa, mỗi khi làm bánh, nghĩ đến Trình Thanh, đáy lòng lại cảm thấy mềm mại. Tôi không phải là người muốn lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn để tranh thủ thổ lộ gì đó. Mà là, nhiều năm như vậy tôi đặt cậu ấy vào một góc riêng dưới đáy lòng, bởi vì cậu ấy là bạn trai của em họ tôi, bởi vì cậu ấy là soul mate của tôi, bởi vì chúng tôi chỉ có thể giống như Lương Triều Vĩ và Trương Mạn Ngọc, hoặc là Hoàng Lỗi cùng Lưu Nhược Anh. Cậu ấy là một người quan trọng với tôi trên thế giới này.

Sau đó tôi làm Pastel de Belem, nhưng đã lâu không đụng đến loại này, tôi đặt sai thời gian. Chờ đến lúc tôi ý thức được thì bánh đã bị nướng hơi cháy. Tôi vội vàng rút điện, mở lò nướng muốn lấy ra ngay. Kết quả cuối cùng quá nên bị bỏng, không phải quá nghiêm trọng, chỉ là một vết đỏ hằn trong lòng bàn tay. Bánh vẫn được giải cứu, tôi nhúng tay vào nước lạnh để đỡ rộp, sau đó bôi ít kem đánh răng, cũng chẳng còn biện pháp nào hơn. Trong lòng tôi mắng Tống Lễ, vết bỏng này đương nhiên cũng là lỗi của hấn.

~*

~Mãi đến tận giờ cơm chiều tôi cũng không nhìn thấy Tống Lễ. Tôi rất giận, có phải vì lúc đầu mới gặp nhau tôi hơi mơ mơ màng màng, nên hấn nghĩ bà cô đây là người như vậy không. Tôi vốn có lòng cảm kích hấn, tình huống hôm qua hấn giải quyết hộ tôi cũng coi như giúp tôi một lần, còn đồng ý đưa tôi đi thăm Trình Thanh hàng ngày, cho phép tôi trả thù Chân Thành... Hơn nữa, hấn không có ý đồ xâm phạm tôi.

Đến giờ ăn, Tống Lễ vẫn không đi ra. Tôi chỉ đành làm tròn phận sự đi vào phòng gọi. Hấn không bật đèn, dựa vào ánh trăng, tôi thấy hấn đang ngồi trên giường. Bóng dáng ngược sáng đó có vẻ rất cô đơn. Sự thông cảm quá mức của tôi lại dâng lên, cũng tạm thời không tính đến sự vô lễ hồi chiều của hấn.

Tôi hỏi: “Có muốn tôi bê cơm vào không?”

Hấn không lên tiếng.

Tôi chỉ đành lại gần: “Anh không thoải mái à?”

Tống Lễ chẳng thèm động đậy. Tôi khoát tay lên trán hấn, không nóng, không đổ mồ hôi. Tôi muốn rút tay về, hấn lại nắm lấy tay tôi, vẫn không nói gì, tôi ngồi xuống, nhìn thẳng vào hấn hỏi: “Chân rất đau à?”

Ánh mắt Tống Lễ nóng rực, nắm tay tôi phát đau. Tôi cảm thấy nguy hiểm, muốn lùi về phía sau, tay kia cũng gơ lên đẩy, kết quả đụng phải chỗ bị bỏng, tôi không nhịn được kêu lên. Hấn sững sốt hỏi: “Làm sao thế?” Tôi đau đến mức hít vào, Tống Lễ bật đèn bàn, cẩn thận mở lòng bàn tay tôi ra, nhìn thấy vết bỏng khó coi kia, lập tức nói: “Bị bỏng? Sao không tìm tôi hỏi thuốc bỏng!”

Sau đó định xuống giường, tôi đau khổ: “Chẳng phải là vì bánh của anh à! Ở đây, tôi tự đi tìm, anh đừng cố.”

Tổng Lễ nhìn tôi, chỉ chỉ vào ngăn kéo ở tủ quần áo. Có một hộp thuốc, bên trong không thiếu gì cả. Hắn lấy bông gạc lau đi kem đánh răng trên mặt vết bỏng, sau đó lấy ít thuốc mỡ, cẩn thận xoa lên cho tôi, cuối cùng còn dùng miệng thổi thổi. Lòng bàn tay bị hần thổi khí, thấm lạnh, nhìn bộ dáng hắn cẩn thận và nghiêm túc lo lắng, tôi cũng không giận nổi nữa.

Tổng Lễ thấy tôi không sao, nói: “Đi thôi, đi ăn cơm.”

Bữa cơm này rất yên tĩnh, tôi vẫn như cũ, bánh mì, sữa, dưa chuột, hắn là sò hầm trứng, rau cải xào, cơm ngũ cốc.

Sau khi ăn xong, tôi nhắc hắn uống vitamin và canxi. Khi hắn ngồi xem tivi trong phòng khách, tôi lên QQ nói chuyện phiếm với mẹ, bảo rằng tạm thời bị điều đi công tác ở chỗ khác ba tháng, công ty còn thuê phòng hộ. Những chuyện còn lại, tôi không kể nhiều.

Tổng Lễ mà cũng xem ‘Thâm cung nội chiến’, [8] tôi liếc mắt qua tivi, thấy đại phu Tôn Bạch Dương bắt mạch cho tiểu chủ Nhĩ Thuần, lập tức dào dạt tình cảm nói: “Lâm Bảo Di [9] là người tôi yêu nhất kiếp này.”

Tổng Lễ liếc nhìn tôi một cái, ánh mắt có vẻ xao động kỳ lạ, nhưng không nói gì.

Hắn nhận vài cuộc điện thoại, giọng nói trầm thấp uy nghiêm, tôi không nghe rõ lắm. Sau đó đi tắm cũng không cần tôi giúp, chắc vì vết bỏng trên tay tôi. Thật ra hắn không phải người xấu, hoặc giả con người tôi rất lương thiện, dễ dàng tha thứ cho người khác.

Tôi đem túi sưởi đã sẵn sàng đặt trên giường hắn, hy vọng có thể giúp hắn giữ ấm chân.

5. Chương 5: Cứ Nuông Chiều Cô Ấy Đi [tổng Lễ]

Buổi sáng ngủ dậy, đi vào phòng ăn, nghe thấy em hát khe khẽ, ‘vui buồn của em, nếu anh không muốn thuận theo, vậy chúng ta hãy chia tay’. Em bê bữa sáng vào, tôi nghĩ đến vết bỏng trên tay em, vội nói: “Mau đặt xuống!”

Em nhú mày, “Làm gì thế, mới sáng sớm đã giở quẻ!”. Tôi thật sự bó tay với người phụ nữ này, nếu người khác trả lời như vậy, tôi, tôi... mà cũng chẳng có ai dám trả lời tôi kiểu đấy cả. Tôi không biết mình làm sao nữa, chính là không thể nhìn nổi em ôm ôm ấp ấp người khác, miệng nói ‘thân ái à’ gì gì đó, cho dù nói với con gái cũng không được.

Thế nhưng tôi chỉ có thể nhẫn nại giải thích: “Cho tôi xem vết bỏng trên tay em, cơm nước xong lại bôi thuốc lần nữa.”

Em bất cần xòe tay cho tôi xem: “Đã không sao rồi.” Quả thực vết bỏng đã xẹp, có lẽ sắp bong da.

Buổi sáng em ăn rất nhiều, cơm tối của người khác cũng chẳng thể hơn bữa này. Tôi học em, cũng thử làm quen. Ăn cơm xong, em gói bánh ngọt cẩn thận, lại định mang cho hai anh em nhà kia.

Tôi nói: “Cái bánh trứng này là của tôi.”

Em nói nhẹ bẫng: “Phần của anh để lại rồi. Chiều về thì ăn.”

Tôi còn nói: “Bánh lão bà này do em nướng à?”

Em đột nhiên cười hì hì, ánh mắt lúc cười cong cong như trăng khuyết, đáp: “Là Chân Thành đưa đến, đúng là bánh của hàng Đông Hải Đường ở Quảng Châu. Đây là lần thứ nhất tra tấn anh ta, lần thứ hai sẽ không đơn giản như vậy.”

Như một đứa trẻ chơi khăm, bắt Chân Thành nhờ người ngồi máy bay từ Quảng Châu đến tận đây đưa vài cái bánh lão bà, thế mà gọi là đơn giản. Không biết lần sau em sẽ bày trò gì.

“Chân Chân,” tôi gọi em. Hôm qua nghe hai đồng nghiệp gọi em như thế, sao mà thân mật, trong lòng tôi khó chịu vô cùng. Thấy em tùy tiện nói mấy câu như ‘mình yêu cậu’, lại còn ôm hai anh em nhà kia một

cái, tôi giận không kìm được. Ai ngờ mới hỏi em có hai câu đã thành xích mích, đành phải tự mình hậm hực. Nhận điện thoại, nói chuyện công nhưng lại mắng người ta, cuối cùng Trần Tuấn phải gọi điện tới bảo: “Anh ba, thật ra công ty tàu thủy kia đã đồng ý chịu trách nhiệm, hàng hóa cao hơn mếp tàu nên mới rơi xuống. Sẽ bồi thường theo số lượng container kiểm được.”

Nhưng tôi lại làm khó, khẳng khái tìm luật sư vận tải biển, bảo họ bồi thường án theo số kiện container hàng hóa. Về sau ông chủ của công ty tàu thủy đó gọi điện thoại tới mới xác định được số lượng. Tất cả chỉ vì em.

Em nghe thấy tôi gọi như thế, quay đầu cười cười, cố tình giả vờ tức giận hỏi: “Cái gì?”

“Mọi người đều gọi em là ‘Chân Chân’ à?”

“Bạn bè và đồng nghiệp thỉnh thoảng gọi là ‘Chân Chân’, lúc bạn quá thì gặp ai cũng gọi ‘thân ái à’, như vậy kiểu gì cũng không nhầm người.”

“Trình Thanh gọi em là gì?”

“‘Minh Chân’ thì phải.” Em ngẫm nghĩ: “Thật ra nhũ danh của tôi là ‘Bán Nguyệt’. Cha mẹ gọi tôi như thế.”

“Đi thôi, Bán Nguyệt.” Tôi rất cao hứng, trừ cha mẹ em ra, chỉ có mình tôi gọi em là ‘Bán Nguyệt’.

Em ngăn tôi lại nói: “Anh không đi được không? Đi đi lại lại không tốt cho chân anh.”

“Em có thể không đi gặp hắn không?”

Em trừng mắt nhìn tôi, nhưng nghiêng răng không nói nên lời.

Mọi chuyện vẫn như cũ, chân của tôi ấm dần dưới bàn tay em, mỗi lần em mát xa cho tôi, cảm giác không giống như Quý Thần, tôi quả thực có phần mong chờ.

Ngồi bên ngoài chờ em ba mươi phút tuyệt đối là chuyện giày vò. Trơ mắt nhìn em đi vào, chăm nom ột người đàn ông khác, đã thế tôi còn không hiểu ngôn ngữ họ nói chuyện với nhau. Hôm nay chỉ có Mike ở đây, tên Tây này võ vai tôi như an ủi, nói bằng tiếng Trung: “Cô ấy là một cô gái đáng yêu, có những phẩm chất tốt đẹp mà phần lớn phụ nữ không có.” Tôi chỉ có thể gật đầu, may mà anh ta là gay.

Em đi ra, có vẻ phấn chấn nói với Mike: “Cậu ấy đồng ý với em, nhất định sẽ xuất viện trước sinh nhật em! Còn ba tuần nữa, em vui quá. Hôm nay tinh thần cậu ấy không tệ, khen Soufflet của em ăn ngon.”

Nhận xét của hắn quan trọng như vậy với em. Nếu không vì Trình Thanh, có khi em cũng không chủ động nói cho tôi biết sinh nhật mình.

Trên đường về, hình như em rất vui vẻ, chắc vì hứa hẹn xuất viện của bọn họ. Em bắt đầu kể tôi nghe bức vẽ căn nhà, hóa ra đó là giấc mơ của em.

Tương lai của em, chính xác là mười năm sau, muốn ở Hải Nam xây một căn nhà như thế. Giống như tranh vẽ, đặc biệt nhất là nóc nhà, hợp thành từ nhiều ván gỗ, có thể dựa vào điều khiển để xoay tròn ván gỗ mở nóc nhà. Mặt bên ngoài của nhà được quét sơn, sặc thêm trang thiết bị, sau đó chỉ cần dùng một vòi nước là có thể vệ sinh nhà cửa.

Lúc kể chuyện này, gương mặt em rất động lòng người. Biểu tình đó mang theo sự mong đợi và nhiệt huyết, còn cả sự tin tưởng bền vững, vô cùng mê hoặc. Trước đây tôi vốn nghĩ thời điểm duy nhất mà phụ nữ khiến người ta rung động chính là ở trên giường.

Tôi quả thực bị hấp dẫn theo lời nói của em, nhưng vì thấy em háo hức nên cũng không nói cho em, từ năm 2003 chính phủ đã không cho phép xây biệt thự, nếu giờ em mới đi mua thì không có khả năng nhận quyền sở hữu.

Có thể vì rất hưng phấn, em yêu cầu lại tra tấn Chân Thành một lần nữa. Em nói điện thoại: “Tôi muốn món cháo xương sườn của Tương Thủy Nhất Sắc, canh mầm đậu của quán Nam Nam, cần tây xào tỏi của Tam Hoàng Kê, cơm nếp cẩm hạt sen của Trần Lô Hiên, trong một giờ đưa đến nhà Tổng Lễ. Cái gì? Mấy

cửa tiệm này ở đâu á? Tôi nói cho anh mà anh còn thích gây sự đấy hả? Không nổi tiếng, nổi tiếng đã dễ tìm. Đây chính là mặt mũi của Tổng Lễ tiên sinh, các anh muộn một phút, tôi sẽ trừ một điểm của anh ta.”

Tuyệt đối không thể trêu chọc phụ nữ, bây giờ tôi nguyện ý thừa nhận em thật sự vẫn là phụ nữ. Hơn nữa còn là một phụ nữ đáng sợ.

Nói điện thoại xong, hai má em đỏ hồng, cười giảo hoạt lại ngọt ngào, ánh mắt cong cong, chẳng trách được đặt là ‘Bán Nguyệt’.

Tôi gọi em, “Bán Nguyệt”.

“Hửm?”

“Làm càn.”

“Quá đã! Rốt cuộc tôi cũng có người chống lưng!” Em xuống xe, vui vẻ nhảy nhót tại chỗ.

Hóa ra thỏa mãn một người có thể khiến cho tôi cảm thấy thỏa mãn như vậy. Trước kia chỉ cần đưa tiền mặt là được, phụ nữ cầm tiền rồi có rất nhiều biểu tình sinh động, nhưng không một ai thật lòng hoan hô như đứa trẻ thế này, mà thật ra thứ có được cũng chỉ là chiếc kẹo mút.

Tôi thật sự chống lưng để em hành người khác, dễ dàng như vậy, nhanh chóng như vậy.

Kiều Ngũ gọi điện thoại tới bảo: “Anh ba, anh giờ cao đánh khê đi.”

Tôi cười: “Chú năm, lần này coi như anh nợ chú một lần.”

Món nợ của tam thiếu gia, người nghe không biết vui sướng cỡ nào. Nhưng gã vẫn khuyên: “Phụ nữ, không thể chiều chuộng quá.”

Tôi đột nhiên hiểu được Chu U vương kia, có thể thấy được ‘đốt lửa gọi chư hầu’ là chuyện đơn giản như thế nào, chẳng có gì sánh được với nụ cười của em.

Cuối cùng cớm nếp cảm tới muộn hai mươi phút, em bĩu môi nói: “Tôi chỉ có thể cho anh tám mươi điểm, ai bảo cấp dưới của anh không tích cực.”

Có thể thấy, thật sự không thể chiều phụ nữ thái quá, tôi chỉ có tám mươi điểm, chẳng lẽ Trình Thanh có thể được một trăm!

Buổi chiều cùng em ăn bánh uống trà. Trước khi ăn bánh trứng, tôi mở lòng bàn tay em ra, bôi thuốc mỡ lên vết bỏng. Nhìn vết bỏng mảnh dài, lòng tôi xót xa. Nhưng rồi nghĩ rằng đó là một vết sẹo lưu lại vì tôi, quả thực lại cảm thấy thích thú.

Tôi hỏi em: “Em làm quan hệ xã hội từ xưa à?”

“Không phải, trước đây tôi làm thiết kế công trình.”

Em còn bao nhiêu chuyện khác thường đây?

“Thiết kế công trình gì?”

“Thiết kế công trình môi trường, tỷ như xử lý nước thải.”

“Sao lại không làm nữa?”

“Công việc khó tìm, điều kiện gian khổ, kỳ thị phái nữ. Nhưng quả thực phụ nữ cũng không làm nổi, căn bản là vấn đề sinh lý, rõ là phiền toái hơn đàn ông.”

“Sao em lại thích đảo Hải Nam?” Vừa nghe câu hỏi, mắt em đã rực sáng.

“Thích trời xanh mây trắng, bóng cây hàng dừa, nước trong cát mịn, người vắng đường rộng.” Về mặt cười cười kỳ vọng.

“Nghe nói đảo Hải Nam cùng vĩ độ với Hawaii, sao em không thích Hawaii?”

Em lộ vẻ mặt khinh thường, đáp: “Tuy tôi chưa đến Hawaii bao giờ, nhưng những nơi có bờ cát đẹp, biển đảo hấp dẫn, hoa quả phong phú thì đã đến nhiều rồi, có điều tôi chỉ thích đảo Hải Nam thôi. Dù đẹp hơn,

dù tốt hơn tôi cũng chẳng cần.” Tôi biết, đảo Hải Nam với em cũng như món đồ chơi làm bằng đường với Dương Bất Hối.

Buổi tối tôi ngâm mình trong bồn tắm lớn, nghe thấy tiếng em vào phòng tôi, trong lòng rất bình tĩnh. Đợi tôi xả nước đi rồi, em gõ cửa, tôi bảo: “Mời vào.”

Em đỡ tôi ra ngoài, giúp tôi lau khô tóc. Đặt máy sưởi trong chăn rồi, tôi giữ tay áo em, em nhìn tôi, ánh mắt thẫn thờ, tôi chỉ có thể thở ra một hơi, buông em ra nói: “Ngủ ngon.”

6. Chương 6: Tôi Phải Làm Sao Với Em Đây? [tổng Lễ]

Người phụ nữ này lại dám ngông nghênh bỏ đi! Trình Thanh xuất viện, đến ở nhà của em, bởi vì nhà hắn còn chưa được sửa sang lại, cũng không muốn quấy rầy anh trai mình, nhưng dựa vào đạo lý gì lại đến ở nhà em!

Em tới yêu cầu tôi một ngày nghỉ, tôi dứt khoát đáp: “Không được!”

Hình như em rất giận mình với câu trả lời của tôi, nói: “Chúng ta có thể không tính ngày này, tôi sẽ bù lại cho anh.”

Tôi càng tức, trước sau em cũng chỉ coi tôi là một ông chủ ư? Cái gì mà bù một ngày cho tôi? Em chỉ muốn cho tôi một trăm ngày sao?

Tôi nhìn em, nghiêm túc nói: “Tôi bảo không được là không được.”

Em kìm nén lửa giận, ngẫm nghĩ rồi nói: “Hay là anh đi cùng chúng tôi, ăn cơm tối rồi hát karaoke.”

Vì muốn được đi cùng bọn họ, cuối cùng mới không thể không mời tôi, coi tôi là người thế nào!

“Theo tôi biết, em không ăn cơm tối.” Tôi lạnh lùng nói.

“Thỉnh thoảng cũng phải xã giao với bè bạn chứ. Được không?” Em cười cười tỏ vẻ đáng yêu, hy vọng tôi đồng ý.

Nhưng tôi quyết tâm không cho em đi.

“Em không được đi đâu hết!” Hơn nữa tôi còn đứng trước mặt em gọi điện cho Lý Hào, bảo cậu ta cự tuyệt mọi yêu cầu dùng xe của Lưu Minh Chân.

Em cắn môi nói: “Tổng Lễ, anh không phải là người không biết đạo lý.”

“Vậy em nhầm to rồi, tôi chưa bao giờ biết đạo lý cả, làm việc gì cũng chỉ xem mình cao hứng hay mất hứng. Lúc em giày vò Chân Thành, tôi có biết đạo lý với cậu ta không? Em không thấy giống nhau à?”

Em ưỡn ngực nói: “Mặc kệ anh, ngày mai tôi nhất định phải đi!”

Kết quả, mới sáng sớm đã chẳng thấy tắm hơi của em. Cô Trần bê cơm lên, nói là buổi sáng em đã đi rồi, còn dặn cô ấy bảo tôi ăn cơm đầy đủ. Coi tôi là trẻ con ba tuổi chắc. Không có tôi, em cũng có người khác đón đi, người phụ nữ này thật chẳng vừa.

Tôi bực dọc trong lòng, ăn hai miếng bánh rồi thôi. Cô Trần cũng không dám nói gì tôi, trên đời này chỉ có cô gái kia dám nói tôi.

Quý Thần tới mát xa, hỏi: “Chân Chân đâu?”

Tôi đang nghĩ tới em, nghe thấy người khác gọi tên em thì lập tức nổi giận: “Tôi chẳng cần chân cô ấy, muốn đi thì đi!”

Quý Thần cười ha ha: “Vợ chồng son cãi nhau à?”

“Đừng nói lung tung làm tôi buồn nôn. Cô ấy chỉ là trợ lý sinh hoạt của tôi.”

“Cậu đi lừa quỷ đi.”

Chân đã không còn đau nữa, Quý Thần nói: “Tháng này chân của cậu khôi phục rất nhanh. Chân Chân có công.”

“Chân ở trên người tôi, liên quan gì đến cô ấy.” Tôi cố tình không thừa nhận sự tốt đẹp của em, nếu không trái tim sẽ thất rất đau.

“Cũng chỉ có mình cô ấy quản lý được cậu, chăm sóc được cậu. Đổi thành người khác, hàng ngày cậu dần vật như vậy, có ai mà chịu nổi.”

“Anh là bác sĩ mát xa, không phải bác sĩ tâm lý. Động tay là được rồi, không mở miệng nói cũng chẳng ai bảo anh câm điếc.” Tôi nhắm mắt lại luôn.

Lúc Quý Thần đi còn bảo: “Gọi điện thoại, chủ động nói ‘rất xin lỗi’ là được rồi.” Tôi gơ chân đá sầm cửa.

Buổi trưa tôi không ăn cơm, tức đủ no rồi.

Đến chiều, có người đưa hoa tới, là hoa tươi tôi đặt trên mạng từ một tuần trước. Đừng cười, không phải hoa hồng đỏ. Em từng nói em thích bách hợp, màu nào cũng thích, vì thế tôi đặt chín mươi chín bông, mỗi lớp là một màu khác nhau: Hồng, vàng, xanh... thơm đến ngạt thở. Tôi đặt hoa trên bàn cơm, nếu em đi từ cửa vào, ngay lập tức sẽ nhìn thấy.

Tôi ngồi sưởi nắng ở cửa sổ sát sàn, ăn bánh quy bơ đậu đỏ hôm qua em nướng. Không hề cảm thấy ngon miệng, bởi vì càng ăn tôi càng nhớ cô gái ngốc nghếch kia. Em không nhận ra chút nào sao?

Lúc sáu giờ, bữa tối thấp nền Italy tôi đặt được đưa tới, kèm theo một bánh ngọt trà xanh. Em nói em thích nhất vị trà xanh, ngay cả ăn DQ[1] cũng chỉ cần trà xanh.

Sáu rưỡi ban nhạc tứ tấu đến, tôi thanh toán tiền, bảo bọn họ lấy đồ ăn đi, để rượu vang lại.

Một người trong nhóm rất băn khoăn, hỏi tôi có muốn nghe tấu một bài hay không, tôi chỉ nói một tiếng. “Đi!” Nếu em ở đâu, nhất định sẽ sửa lời tôi, thêm chữ ‘mời’.

Bọn họ đi rồi, tôi mở chai rượu vang kia ra uống. Vừa uống vừa nghĩ đến lúc nhìn thấy em ở trên tivi, sau đó em hôn mê tỉnh lại, rồi từng ngày bên nhau, cuối cùng uống hết cả chai rồi em còn chưa trở về!

Rốt cuộc tôi hiểu được chỗ có vấn đề, cô nàng này, nói thẳng ra là rất nhất quán, rất thành thật. Không quanh co lòng vòng, việc nào cũng toàn tâm toàn ý, ai cũng muốn ở bên em, được em đối xử chân thành. Hơn nữa em đối xử tốt với người khác nhưng không cần báo đáp. Không phải vì đối phương là ai, dù là ông trời em cũng không quan tâm. Nếu em thích người đó rồi, cũng chẳng để ý người đó có đáng hay không.

Tuy tôi ghen tị với Trình Thanh, nhưng cũng bởi nhìn em đối xử với Trình Thanh nên mới thấy được sự tốt đẹp của em. Em không những tốt, còn quá lạ, hơn nữa là kiêu ngạo, nào ai biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ bởi vì em không giống những người phụ nữ khác? Lần này tôi thật lòng. Thế mà trước nay tôi không hề tin trên đời còn có chuyện động tâm.

Tôi mở hộp bánh ngọt ra, phía trên viết: ‘Bán Nguyệt, sinh nhật vui vẻ!’. Tôi lấy tay nhón một miếng ăn, bánh lẫn với bột trà xanh, vừa đắng vừa khó ăn, sở thích của em thật quái gở. Tôi lập tức hất bánh ngọt xuống đất. Dạ dày rộng lại uống nhiều rượu, tôi nhìn không được nôn lên cái bánh. Sau đó tôi gục xuống bên cạnh, không dậy nổi, cũng chẳng có ý thức. Không biết bao lâu sau, có người mở cửa đi vào. Bất ngờ rồi, đi tới định nhắc tôi lên, trong lúc mơ màng tôi cảm thấy là em, ú ớ nói: “Em còn biết trở về cơ à?”

“Fuck, mới chưa đến chín giờ đã uống thành thế này!” Người phụ nữ này thật thô lỗ, thô lỗ đến mức không giống người từng đọc sách vở.

Tôi không để ý tới em. Em không di chuyển được tôi, cuối cùng bỏ đi. Em cứ như thế mà đi sao?

Khăn mặt nóng phủ lên mặt, em nhẹ nhàng lau cho tôi, còn giúp tôi uống nước, là nước mật ong. Lúc này, em nói chuyện rất nhẹ nhàng, rất hòa nhã: “Tổng Tam, đất lạnh, mau dậy đi.”

“Em có đi nữa không?”

“Không đi nữa.”

“Thật không?”

“Thật.”

Mặt của em gần trong gang tấc, đẹp như không có thật. Có thể vì trang điểm, lông mày vốn nhạt màu nay lại đậm nét rõ ràng. Tay của tôi xoa má em, lướt xuống cằm, môi của em cũng thoa son, ướt át hơi bóng. Tôi muốn hôn em, thế nhưng em che miệng tôi nói: “Vừa nôn xong, dính hết cả người, đi rửa cho tôi!”

Tôi cảm thấy vui mừng, đúng là em giả bộ chưa được vài phút đã trở lại bản tính. Dựa vào sức em, tôi loạng choạng đứng lên. Em dìu tôi đến giường trong phòng ngủ rồi lập tức đẩy xuống. Nghe thấy tôi rên rỉ, em lại bảo: “Cho anh giả vờ, nhìn xem lần sau anh còn dám hay không.”

Nhưng lực trên tay rất nhẹ, giúp tôi cởi áo, quần, mặc quần áo ngủ cho tôi. Lau mặt lau người, đưa nước cho tôi uống. Em nhắc tay tôi ra khỏi bụng, thay thế bằng túi sưởi ấm. Sau đó sờ sờ đầu tôi, bàn tay mát lạnh rất thoải mái.

Em lại muốn rời đi, tôi gọi “Bán Nguyệt Bán Nguyệt”, em hôn một cái lên trán tôi, cúi đầu nói: “Anh hơi sốt, tôi lấy nước đá chườm cho anh.”

Tôi ôm túi sưởi, cảm thấy dạ dày đỡ hơn một chút. Em lại đi vào, dùng nước đá lạnh buốt lau mặt và ngực cho tôi, sau đó đặt khăn lên đầu. Tôi ngủ thiếp đi.

7. Chương 7: Em Phải Làm Sao Với Anh Đây? [Lưu Minh Chân]

Ngày hôm qua giận dữ với Tống Lễ, nên sáng sớm tôi đã gọi Tiểu Cường tới đón tôi chạy trốn. Buổi sáng cùng mọi người ăn điểm tâm ở quán Quảng Đông. Thấy Trình Thanh khỏe hơn, đáy lòng tôi rất hứng khởi. Mike hỏi Tống Lễ đâu, tôi cố tình đùa anh ấy: “Sao, anh ưng hần hả?”

Trong lòng lại thở dài thườn thượt.

Buổi chiều chúng tôi đều tự nghỉ ngơi, tôi về nhà với Trình Thanh. Trở về nhà của chính mình lại cảm thấy không thoải mái. Cũng phải thôi, chỗ này bé hơn biệt thự của Tống Lễ. Không biết tên kia có giận hay không, mà thôi chắc chắn là giận rồi. Tôi đã dặn cô Trần bảo hần ăn cơm tử tế, không biết tức giận có ăn vô không nữa.

Vốn muốn quét dọn phòng ở một chút, nhưng thấy Trình Thanh đã dọn dẹp chỗ này vô cùng sạch sẽ, cho nên khi cậu ấy ngủ trưa, tôi tìm một quyển sách ra phòng khách đọc. Đọc cũng chẳng vào, tay vẫn cầm điện thoại, hần không gọi tới. Tôi nghĩ liệu có nên gọi điện hỏi thăm hần chút không, nhưng sợ rốt cuộc hai người sẽ cãi cọ trên điện thoại, chẳng giải quyết được vấn đề gì. Con người tôi không thể chịu được chuyện làm việc không có kết quả. Ngay cả xem phim truyền hình tôi cũng nhất định phải biết kết thúc, nếu không thì không thể an tâm. Không xem được mở đầu và diễn biến không sao, chỉ cần có kết thúc là được. Đương nhiên, còn cần kết thúc hạnh phúc, nếu không thì không chịu bỏ qua, vẫn canh cánh trong lòng. Có lần tôi đọc một quyển tiểu thuyết, rất thích, nhưng kết thúc không vui vẻ lắm, thế là tôi viết luôn một kết thúc khác, đăng lên mạng xong mới chịu bỏ qua.

Sắp đến thời gian hẹn, tôi mới phát hiện buổi trưa hôm nay mình chẳng làm gì cả, chỉ ngồi tại chỗ nghĩ đến hần. Thê thảm nhất là, còn chưa nghĩ rút ra được kết quả gì.

Sáu người lại cùng nhau đi hát karaoke. Đồ ăn tối ở đây cũng khá ngon, bọn họ hát, tôi ăn cơm. Mike và Trình Nhiên cùng hát bài ‘Bị quỷ ám’, tôi nhìn Trình Thanh, hiểu rằng cậu ấy vẫn đang đau khổ chuyện của Linh Linh. Cậu ấy yên lặng, khề cau mày như vậy, khiến người ta nhìn thấy mà đau lòng.

Tiểu Cường chọn hộ tôi bài ‘Có chút rung động’, ép tôi và Trình Thanh hát với nhau, sau khi hát chúng tôi đều hơi ngượng ngùng, bởi vì chuyện không phải như vậy.

Sau đó, tôi cứ đứng ngồi không yên, chưa đến tám giờ đã bảo: “Muộn quá rồi, Trình Thanh nên về nghỉ. Cắt bánh ngọt đi, dâng quà lên luôn đi.”

Cái cơ này thật tồi, Tiểu Cường cười nhạo tôi. Trình Thanh tốt bụng nhìn tôi, thuận theo lời tôi nói: “Phải đó, hơn nữa muộn quá cô ấy về cũng không an toàn.”

Lúc tôi cắt bánh ngọt, trên màn hình hiện lên bài hát ‘Đại nhân vật’. Tôi cười thầm trong lòng: Hẳn người đàn ông nào cũng hy vọng được như thế, nhưng tôi chưa từng trao cho bất kể một ai cảm giác thỏa mãn đó.

Bánh sinh nhật là một cái bánh ngọt trà xanh do Trình Thanh tự nướng. Tôi thổi tắt nến, xin điều ước, nguyện vọng năm nào cũng giống nhau, chính là giúp tôi mười năm sau chuyển đến đảo Hải Nam tiêu dao tự tại.

Mọi người vỗ tay, tặng quà. Tiểu Cường và Lý Kinh Vĩ cùng tặng một cái vòng tay, Trình Nhiên và Mike đã tặng bộ bàn ghế ăn đưa đến nhà, bởi vì trước nay tôi luôn ăn trên bàn máy tính. Trình Thanh, đúng là soul mate của tôi, cậu ấy tặng tôi hình ảnh thiết kế nội thất nhà tôi! Chỉ có cậu ấy hiểu tôi nhất. Hơn nữa cậu ấy còn nói: “Mười năm sau, tớ sẽ tự tay trang hoàng cho cậu.”

Lúc đó tôi cảm động đến rớt nước mắt. Ôm từng người một hôn cảm ơn. Nếu Tống Lễ ở đây, chị sợ sẽ lại nổi điên. Tên ngốc này, không biết đang ở nhà làm gì nữa.

Trình Nhiên đưa Trình Thanh về nhà, Mike đưa tôi. Mike nói: “Minh Chân, anh điều tra Tống Lễ rồi, anh ta làm ăn ở cả hắc đạo bạch đạo, nhưng không có vấn đề gì.”

“Sao anh làm thế?”

“Chẳng phải anh ta đang theo đuổi em ư?”

“Anh ta theo đuổi em khi nào? Anh ta là ông chủ của em đấy chứ!” Tôi trợn mắt.

“Nhưng bọn anh đều cảm thấy anh ta đang theo đuổi em.”

“Em thì sao?”

“Chẳng phải hai người ở cùng nhau à?” Anh còn cảm thấy quái lạ.

Tôi há hốc mồm, thật đúng là không nói nổi một tiếng thanh minh.

“Hai người cãi nhau.” Anh không hỏi, mà đang trần thuật.

“Anh ta luôn tự mình là đúng, hơn nữa còn thích ra lệnh. Em ghét nhất người nào hạn chế tự do của em.” Tôi ầm ục kể. Tôi thích đàn ông như Trình Thanh, lúc nào cũng tôn trọng phái nữ, rất chiều người yêu. Giống bài hát ‘Chuyện lãng mạn nhất’: “Dù là ước nguyện nhỏ bé nhất, anh cũng sẽ nghiêm túc thực hiện.” Trình Thanh biết ước nguyện của tôi là gì, hơn thế còn hứa hẹn giúp tôi thực hiện.

“Chỉ có người mạnh mẽ hơn em mới xứng đôi với em thôi. Đây là ý kiến của anh.” Mike mở cửa xe cho tôi, nói.

“Không thể, thế chẳng phải ngày nào cũng có chiến tranh thế giới à.” Tôi không đồng ý, nhưng vẫn thơm hai má anh chúc ngủ ngon.

Nào ngờ vừa mở cửa đã thấy phòng khách bừa bộn. Tống Lễ cuộn mình nằm trên sàn. Tôi không biết hắn nằm thế đã bao lâu, tuy thời tiết ẩm áp, nhưng chung quy...

Vất vả lắm mới kéo được hắn lên giường, lại phát hiện hắn lên cơn sốt. Buổi chiều cô Trần có gọi điện cho tôi báo hắn không ăn cơm trưa, cơm tối cũng không để cô ấy nấu. Dạ dày đang đau, tôi cũng không dám cho hắn uống thuốc hạ sốt, đành dùng nước đá hạ nhiệt.

Thấy hắn ngủ yên ổn, tôi mới tạm thời ra phòng khách dọn dẹp bãi chiến trường. Bordeaux năm 92 mấy nghìn tệ, thế mà bị hắn uống một mình, xong nôn ra. Một cái bánh ngọt trà xanh rõ ngon, thế mà bị đánh rơi nát bét. Vẫn nhìn được hai chữ ‘Bán Nguyệt’, trừ bố mẹ tôi ra, chỉ có mình hắn gọi tôi ‘Bán Nguyệt’.

Thu dọn xong, tôi mới ngẩng đầu nhìn bó bách hợp to bụi chẳng trên bàn, màu gì cũng có, đúng là choáng váng tinh thần, chẳng trách căn phòng bị hắn phá hoại đến thế mà vẫn thoang thoảng hương thơm.

Tôi cầm tấm thiệp lên xem, lần đầu tiên nhìn thấy chữ của hắn, đường nét rõ ràng, mạnh mẽ danh thép, viết: “Bán Nguyệt, sinh nhật vui vẻ! Rất vui có thể cùng em trải qua ngày này. Tống Lễ.”

Xem ra tổn thương hẳn không nhẹ. Nhưng người này chẳng bao giờ chịu nói, luôn cứng cỏi như thế. Mà tôi lại là người gặp mạnh càng mạnh, dùng cứng chọi cứng với hắn.

Tôi đi rửa mặt, nhìn chính mình trong gương, bởi vì trang điểm nên môi đỏ răng trắng, lông mày như vẽ. Vừa rồi Tống Lễ suất nữa hôn tôi, tôi lập tức trốn tránh. Từ sau lần đầu gặp mặt hôn nhau, chúng tôi rất tôn trọng hành vi nghề nghiệp, không nảy sinh quan hệ ngoài phạm vi công việc giữa người làm và ông chủ.

Bởi vì con người tôi ở phương diện này rất câu nệ, nếu đã hôn, thật sự phải có lý do, có danh phận. Tôi không muốn phát sinh vào thời điểm hắn đang say rượu, sau đó tỉnh dậy quên sạch sành sanh.

Cuối cùng tôi lại vào phòng Tống Lễ, sợ hắn có gì không thoải mái. Tôi leo lên giường ngủ, nửa đêm hắn chảy rất nhiều mồ hôi, tôi thay quần áo, đút nước cho hắn. Sờ đầu Tống Lễ, thấy đã hạ sốt tôi mới an tâm.

~*

~Buổi sáng tỉnh dậy thật sáng khoái. Quay người nhìn hắn còn ngủ, trên bụng là túi sưởi tôi mới nạp điện vào nửa đêm, vẫn còn hơi ấm. Tôi nhẹ nhàng xuống giường, ai ngờ tay áo bị túm, hóa ra hắn đã tỉnh. Hắn bắt mắt hỏi: “Lại muốn đi đâu vậy?”

Tôi đứng dậy nói: “Thiếu gia, hậu quả tối hôm qua của ngài ấy, lát nữa tự mà đi thu thập nhé.”

“Xem lần sau em còn dám bỏ tôi ra ngoài ăn chơi nhảy múa không.” Hắn bị ồm, tự đứng trẻ con hắn.

“Tôi sẽ xem lần sau anh còn có thể làm trò gì nữa.” Tôi cố tình đáp.

Hắn giơ tay che mắt, bất đắc dĩ nói: “Trời ạ, tôi phải làm sao với em đây?”

Tôi giơ tay sờ đầu hắn, man mát, hỏi tiếp: “Có phải vẫn khó chịu không?”

Hắn gật đầu, tôi hơi căng thẳng hỏi: “Làm sao thế?”

Hắn kéo tay tôi đặt lên trên trái tim, chỉ dùng sức ấn, không nói một lời. Trái tim kia đập thành thạch bên dưới bàn tay tôi, ánh mắt hắn muốn xuyên thủng một lỗ trên người tôi. Tôi thở dài, cúi xuống hôn hắn.

Sau khi những chuyện nên làm đã làm xong, tôi vẫn không nhìn ra cái sự thật là hắn theo đuổi tôi.

Trừ bó hoa kia, nhưng cả trai lẫn gái đều từng tặng hoa cho tôi, đây không phải độc quyền giữa tình nhân với nhau; tất nhiên còn cả tấm thiệp, nhưng lời lẽ trong đó còn cách xa cái gọi là lời ngon tiếng ngọt cả vạn dặm.

Tôi nằm trên giường hắn nghĩ tới mọi manh mối. Cứ như vậy hai người ngủ thiếp đi.

Tiếng chuông cửa đánh thức chúng tôi. Tôi nhìn lên trần nhà, trời ạ, chắc là bác sĩ Quý Thần. Tôi ngồi dậy, như gặp đại địch nhìn hắn, hỏi: “Làm sao bây giờ?”

Hắn cười khê, quay đầu tôi lại để hôn, tôi chống tay lên ngực hắn nói: “Đừng làm loạn! Mau đứng lên thu dọn đi!”

“Em muốn trốn dưới giường hay trong tủ quần áo? Anh ta phải ở đây cả tiếng đồng hồ đấy.” Bờ môi của hắn vẫn còn mơn trớn bên tai tôi, đó là nơi mẫn cảm nhất của tôi, tôi muốn cử động cũng không được.

Rốt cuộc điện thoại vang lên, hắn không tình nguyện nghe điện, giọng nói vẫn còn mang vẻ phóng dăng: “Tôi ở nhà, nhưng không tiện ra mở cửa, hôm nay nghỉ vậy. Ừ, phải, là cô ấy.”

Sau đó nói với tôi: “Bác sĩ Quý gửi lời hỏi thăm em.”

Từ mặt xuống cổ tôi lập tức đỏ bừng lên, nhanh như thế, nhanh như thế mà đã có người biết. Tin tức trong thời buổi viễn thông truyền bá đúng là mau lẹ.

Đại khái hắn cảm thấy rất vui, tiếp tục trêu chọc tôi. Cuối cùng chúng tôi lại một lần nữa đối khát lẫn trên giường, mồ hôi đầm đìa.

Hắn, tôi nên nói thế nào đây, nghe chừng rất ổn.

Tôi được hắn ôm, bèn hỏi: “Anh muốn thế nào?”

“Em muốn thế nào?” Hấn lại dám hỏi ngược tôi, giọng điệu như bàn chuyện làm ăn. Chuyện này mà muốn phụ nữ mở miệng nói trước sao? Mới đầu giảm giá, về sau bù tiền?[1]

Tôi nhất thời tức giận đến mức muốn đẩy hấn ra, nhưng hai tay hấn ôm tôi càng chặt, thì thầm bên tai tôi: “Còn động nữa, anh coi như em chủ động khiêu khích.”

Từ lâu tôi đã biết rằng ở mặt thể lực, tôi với hấn không cùng một đẳng cấp. Hấn ý vào việc khỏe hơn tôi là có thể ăn xong chùi mép sao? Mike nói mọi người đều thấy hấn đang theo đuổi tôi, ngay cả Quý Thần cũng biết ngay được là hấn với tôi vừa mới làm gì, nhưng hấn không nói, cũng không tỏ thái độ gì hết. Bà cô đây chưa bao giờ chịu uất ức thế này. Vậy là ngay lập tức tôi chảy nước mắt.

Hấn giật mình bàng hoàng, tức thì hoảng hốt, buông một tay ra, chùi lấy chùi để mặt tôi. Tôi giơ tay đẩy hấn, vùi mặt vào gối. Hấn cuống đến độ không biết nên nói gì, tôi chỉ nghe thấy hấn ngốc nghếch nói lắp bắp được vài câu: “Bán Nguyệt, anh... anh... anh sai rồi. Anh thích... thích em, thật lòng thích em. Buổi tối... buổi tối... ngày hôm qua... anh tức giận... giận muốn điên. Sinh nhật... của em... mà không... không muốn... ở bên cạnh anh.”

Nghe vậy tôi mới chậm rãi quay đầu, thật ra gục vào gối cũng khó thở. Đồ ngốc này, nói sớm một chút chẳng phải tốt sao!

“Anh sai chỗ nào?” Tôi cố ý dùng giọng lạnh lùng, không liếc nhìn hấn.

Hấn chần chờ một lúc, sau đó dè dặt tay lên mặt tôi, giúp tôi vén tóc ra sau tai. Bộ dáng suy nghĩ khổ sở, hồi lâu cũng không nói gì, về mặt hồ thẹn nhỏ giọng đáp: “Anh cũng không biết mình sai chỗ nào. Nhưng thích em là chuyện chắc chắn.”

Tôi thật sự không nhận được, quay lưng cười đến run rẩy. Tống Lễ, Tống Tam, Tống Tam thiếu gia, anh cũng có ngày hôm nay cơ đấy. Nhìn cái vẻ hống hách ngày thường anh nói chuyện cư xử với người khác, chắc không ai có thể tưởng tượng nổi đâu.

Hấn tưởng tôi đang khóc, bèn ngồi xuống, không dám chạm vào tôi, dứt khoát nói: “Lưu Minh Chân, anh thích em. Hôm nay muốn thế nào thì tùy em.”

Tôi ngừng cười, lấy tay xoa xoa bụng, nín cười phát đau rồi. Thật ra tôi đang cảm động, một người đàn ông như vậy, chưa bao giờ biết nói lời ngon tiếng ngọt, khi tỏ tình chỉ nói thích tôi, muốn giết muốn đánh mặc tôi xử lý. Tôi cũng giống hấn không phải một người lãng mạn, ai có thời gian lãng phí cho chuyện đó chứ. Cho nên, nghe xong lời này tôi cảm thấy rất vui sướng.

Tôi nghe thấy tiếng hấn rút khăn tay ở phía sau, giơ qua người tôi, vươn tay giúp tôi lau nước mắt, kết cục là sừng sốt, căn bản không có nước mắt! Lúc này hấn mới biết mình mắc mưu, vì thế cúi đầu hôn tôi coi như trừng phạt.

Hôn xong rồi, tôi đặt câu hỏi nhằm chán nhất nhưng cũng là tự nhiên nhất giữa đôi người yêu nhau: “Anh thích em từ bao giờ?”

“Ai mà biết, có lẽ ngay từ đầu? Nếu không trên đời này lắm phụ nữ như vậy, có gì phải tìm em? Dù sao từ hồi đầu thấy em thân thiết với đàn ông đã không vừa mắt rồi.”

~*

~Tôi hâm nóng lại cơm trưa, người này đúng là khoa trương, ngay cả lúc ăn cũng nắm tay tôi. Nhưng tôi lại phát hiện hấn sử dụng tay trái cũng linh hoạt, dùng đũa thành thạo. Bội phục bội phục.

Cơm nước xong, chúng tôi ngồi trên sofa, theo thường lệ hấn đặt chân lên đùi tôi. Tôi quần lấy hấn đòi quà sinh nhật, hấn lấy ra một cái túi lụa trong túi áo ngủ, đặt lên tay tôi nói: “Nếu hôm qua em về muộn một chút thôi, e rằng cái này cũng bị vứt.”

Tôi trừng hấn, cái tên hoang phí này. Mở ra, bên trong là một cái vòng tay ngọc dương chi, nhẵn nhụi trắng noãn. Đeo bên tay trái là thích hợp nhất. Tôi cầm vòng tay soi lên chỗ sáng, hồi trước nghe nói ruột ngọc có hình như mây mới là ngọc quý, nhưng tôi lại chẳng thấy có gì khác nhau. Sờ đi sờ lại, chợt cảm giác bên trong có chỗ lồi lõm, nhìn kỹ mới phát hiện ra chữ khắc, ‘Ôn nhuận như ngọc’! Đúng là cổ hủ! Thấy tôi cười cười nhìn sang, hấn lại còn đỏ mặt.

Tôi giúp hấn mát xa chân, đột nhiên ý thức được, kỳ thực ngay từ đầu, tiếp xúc thân thể thân thiết như tình nhân, sống cùng dưới một mái nhà, chúng tôi đều lấy danh nghĩa làm việc, thế nên cả hai đều không phát hiện những thay đổi trong tâm tư của mình.

Tiếng điện thoại của hấn vang lên, hấn nghe máy rồi hỏi: “Có những ai?”, sau đó hỏi tôi: “Đám bạn muốn tụ tập đánh bài ăn cơm, em có muốn đi không?”

Tôi không ý kiến gì, vì đường bệnh nên trừ việc cùng tôi đi thăm Trình Nhiên, hấn không gặp ai nữa. Vậy nên tôi bảo được.

Chúng tôi thay quần áo, đột nhiên tôi hứng lên, nói với hấn: “Đi xe Jeep có được không?”

Hấn cài nút áo hỏi: “Em thích Jeep?”

Tôi gật đầu lia lịa, được voi đòi tiên nói tiếp: “Tốt nhất là Hummer.”

Hấn hôn tôi một cái, bó tay nói: “Sao em không giống phụ nữ chút nào nhỉ!”

“Phụ nữ thì sao? Thích QQ, Polo mới là phụ nữ chắc? Vậy rốt cuộc anh có thích em hay không đấy?” Trước mặt người yêu, tôi cũng là phụ nữ biết cách làm nũng.

Hấn lập tức đầu hàng, không nói gì nữa, chỉ hôn tôi, từ mãnh liệt đến dịu dàng.

Cứ tiếp tục như vậy, hôm nay dừng hòng ra khỏi cửa. Đường nhiên cuối cùng vẫn phải đi, hấn gọi điện thoại, bảo Lý Hào đi một cái Jeep đến đón chúng tôi. Có bạn trai như vậy quả thực không tệ, chỉ cần hấn chịu dung túng tôi, bao nhiêu ý tưởng quái đản của tôi đều có thể thực hiện dễ dàng.

Tôi không biết hiện tại chúng tôi có gì khác trước, nhưng Lý Hào thấy tôi liền đổi xưng hô, gọi tôi là ‘chị ba’! Tôi nhìn Tống Lễ, ánh mắt chất vấn, hấn cười cười xem thường, lắc đầu.

Ở trên xe, mọi chuyện vẫn như cũ, hấn vẫn đặt chân lên đùi tôi, nhưng khi tay tôi sờ đến chân hấn lại cảm thấy khác thường, có thể thấy sắc sinh ra từ tâm.

Nơi hẹn là một phòng riêng, ba đôi kia đã đến hết, nghe chừng đều là nhóm bạn làm ăn của hấn. Hấn giới thiệu cho tôi, nhưng không gồm bạn gái của họ, tôi cũng chẳng nhớ kỹ tên. Đến người trẻ tuổi cuối cùng, hai chúng tôi chạm tới ánh nhìn của nhau thì đồng thời ‘a’ lên một tiếng, sau đó gật đầu chào đối phương.

Bàn tay đặt bên hông tôi của Tống Lễ siết chặt. Người kia tên Lê Dương, cao to trắng trẻo, khí chất hơi giống Trình Thanh Trình Dương, nhưng thêm vẻ bất cần đời, vừa nhìn đã biết là công tử xuất thân tốt. Cậu ta cười hì hì nói với Tống Lễ: “Anh ba, đúng là không phải người một nhà, không vào cùng một cửa.”

Tống Lễ hình như đồng ý gật đầu, nhìn tôi hỏi: “Hai người quen biết từ trước?”

Lê Dương chỉ vào tôi nói: “Anh ba, anh có nhớ lần trước em tự nhiên ngứa tay, lái thử cái xe mới của anh, kết quả vừa đi một phát kính chắn gió đã bị đập vỡ không? Hung thủ chính là vợ anh đấy.”

Từ lúc nào tôi là vợ của hấn? Chúng tôi vừa mới tỏ tình hồi sáng nay mà thôi.

Nhưng cách gọi này hiển nhiên khiến Tống Lễ vui vẻ, kéo tôi ngồi xuống. Tôi đắp chăn mỏng lên đùi hấn, những người khác nhìn thấy, cổ tình tặc lưỡi vài tiếng, sau đó hỏi han tình hình hồi phục của hấn.

Hấn tùy tiện trả lời vài câu, sau đó dường như lơ đãng hỏi tôi: “Em chính là người dùng cái di động cục gạch ném vỡ kính xe anh?”

Lê Dương đệm lời: “Vợ anh đúng là lợi hại. Em vội vàng thử xe lúc sáng sớm, còn chị ấy vừa nghe di động vừa cãi nhau, không thèm để ý đến ai mà đi qua đường. Vừa lúc xe của em đi qua, chị ấy vung tay quăng di động, tình cờ thế nào lại đập trúng cửa kính. Em bắt chị ấy bồi thường, chị ấy còn gọi một tên luật sư quái quỷ tới, bắt em phải đi tìm công ty bảo hiểm.”

Người này cũng lợi hại, cố ý kể kỹ càng như thế, thực ra để cho Tống Lễ nghe. Vợ của bạn không thể dây vào, chắc đây là một quy củ quan trọng của họ. Tôi có phần mất hứng, mỗi lần đề cập đến người đàn ông khác, phản ứng của hấn cũng hơi thái quá. Còn chuyện Lê Dương nói, đây là một kỷ ức khiến tôi căm ghét đến cực điểm, thật sự không muốn nhớ tới.

Rốt cuộc Tống Lễ hừ một tiếng, coi như hiểu rõ, những người khác cũng cười phụ họa, khen chúng tôi xứng đôi vừa lứa như thế nào. Thật ra vẻ ngoài của Tống Lễ không hề xuất chúng, vóc dáng cũng chẳng cao, tôi ột mét bảy, chiều cao của hai chúng tôi chắc chắn không phải là chiều cao tiêu chuẩn của tình nhân. Hơn thế, tôi cũng không biết hắn đã học đại học hay chưa, nhưng với tôi những chuyện này chưa bao giờ quan trọng.

Bắt đầu rót trà, Tống Lễ nhẹ giọng hỏi tôi muốn uống gì, điệu bộ này khiến tôi lập tức tha thứ cho hắn, vì thế nói: “Phổ Nhĩ[2] đi, Phổ Nhĩ bổ dạ dày, anh uống phù hợp.” Nghe thấy tôi quan tâm hắn như vậy, hắn cao hứng đáp “Được”, đôi môi như có như không lướt qua mặt tôi.

Hắn hỏi: “Muốn ăn đồ ăn vặt gì không?” Chúng tôi ở nhà chưa bao giờ ăn vặt, cùng lắm là tôi nướng bánh.

Tôi nói: “Muốn Oishi tôm.”

Người phục vụ đáp: “Không có ạ.”

Người khác bảo: “VẬY ĐI MUA ĐI.”

“À, vâng.” Người phục vụ gật đầu lia lịa.

Chuyện này khiến tôi nghe mà sáng khoái vô cùng.

Trà bưng lên, mặt trượt sẵn sàng. Tống Lễ nói với tôi: “Em chơi giúp anh đi, thắng là của em, thua là của anh.”

Bạn gái Lệ Dương cười duyên nói: “Tam thiếu gia nói như đúng rồi ấy, hai người còn phân chia của anh của em gì nữa.” Những người khác cũng cười theo. Tống Lễ nhìn tôi, mỉm cười.

Nhưng tất cả mọi người đều không ngờ đến vấn đề mấu chốt: Tôi không biết chơi mặt chược. Cả đời này tôi chưa bao giờ ngồi bàn mặt chược cả.

Trừ Tống Lễ, mọi người choáng váng không nhẹ, có người hỏi: “Quốc túy mà có người Trung Quốc không biết sao?”

Có gì mà lạ, không thích thì không chơi thôi.

Một cô gái hỏi: “Vậy năm mới nhà chị chơi cái gì?”

Tôi nhún vai, đáp: “Poker, Điền Đại Khanh.”

Vì thế mọi người đồng ý chơi Điền Đại Khanh,[3] bảo tôi hướng dẫn luật chơi. Hai bộ Poker được xếp lên, rút hết từ quân hai đến quân năm. Tôi nói qua một lần, mỗi người năm quân bài lật, hai quân bài úp, mọi người tùy ý đặt tiền, đương nhiên phải đặt giới hạn nhiều nhất ổi lần, nếu không có khả năng đánh một lần đã thua sạch, cho nên mới gọi là Điền Đại Khanh. Chơi trò này không liên quan đến khả năng số học, trăm phần trăm dựa vào vận may và lá gan to.

Giải thích xong rồi, tôi hỏi: “Có muốn thử một ván không?”

Tất cả nói không cần. Lệ Dương cười: “Không ngờ tay cờ bạc chân chính lại ở đây cơ đấy.”

Tống Lễ vẫn nắm tay tôi, hơi dùng sức nhéo hai cái.

Có người hỏi: “Vậy tiền đặt cược thì sao?”

Tôi đáp: “Mỗi người một trăm điểm một tẹ, người thắng mời ăn cơm.”

Tôi quay đầu bảo Tống Lễ: “Nếu em thắng, anh bỏ thêm chút tiền mời mọi người ăn cơm là được.” Tống Lễ dịu dàng nói: “Được.” Lúc này hắn khiến tôi vô cùng hài lòng, tôi chính là điển hình cho loại người ăn mềm không ăn cứng.

Có người cười: “Nếu em dẫu thắng, chắc chắn sẽ mời cơm ngon.”

Sao có thể chứ, cho dù tôi có cầm hết bốn trăm tẹ ở trong tay, cũng chẳng đủ cho tám người ăn bào ngư vây cá.

Lệ Dương cũng để bạn gái giúp mình, thế nên chúng tôi chơi hai nam hai nữ. Bạn gái toàn cùng cậu ta xem bài, sau đó cậu ta chọn bài, còn Tống Lễ chỉ chăm chăm đút bím bím cho tôi. Tôi không hỏi hấn, hấn cũng không quản tôi. Bởi vì thắng thua nhanh thấy, mọi người đều cảm thấy thú vị.

Có một lần, bài gốc của tôi bé đến thê thảm, chỉ hai quân sáu, rút bài tiếp cũng không lớn, hy vọng cuối cùng của tôi là có thể lấy được quân sáu nữa, giành được ba mươi điểm, vì thế quyết theo đến cùng, dù trên tay tôi chỉ còn phân nửa tiền lúc đầu. Đương nhiên thắng thua cũng chẳng phải tiền của tôi, hơn nữa chỉ có vài đồng bạc thôi ấy mà.

Ha ha, cuối cùng tôi được ba con sáu, thu một đồng tiền về. Ôi chà, đúng là có phần căng thẳng. Ai đó nói: “Thật là kiên nhẫn”, hoặc là “May mắn”, Lệ Dương giơ ngón tay cái: “Dân cờ bạc chân chính.”

Tống Lễ biết rõ tình hình, cũng hơi ngạc nhiên nhưng không nói gì.

Chơi vài giờ, tôi lo Tống Lễ ngồi mệt, vì thế nói không chơi nữa, đếm tiền! Những người khác không phản đối. Tôi thắng đến hai mươi sáu tệ, Lệ Dương cũng thắng năm tệ. Tôi cao hứng kêu to: “Tống Lễ Tống Lễ, em thắng!”, vô cùng vui vẻ. Đời này tôi chưa từng ngồi mát ăn bát vàng bao giờ, ngay cả phiếu ăn cơm cũng chẳng được thưởng. Cho nên thắng hai sáu tệ mới hưng phấn khác thường. Hơn thế hôm nay còn là ngày xác định quan hệ với Tống Lễ.

Người phục vụ tới dọn bàn, đưa thực đơn. Chúng tôi vừa gọi món vừa nói chuyện phiếm. Ba cô gái kia đều rất trẻ trung xinh đẹp. Một là người mẫu, một học ở học viện điện ảnh, một người là ca sĩ, chẳng trách.

Tôi làm quan hệ xã hội, bình thường tổ chức hoạt động nên tiếp xúc nhiều với nhóm người này, vì thế rất tự nhiên tán gẫu mấy chuyện vĩa hè về ngôi sao và bàn luận điện ảnh. Tôi nói: “Tôi vốn thích Kim Thành Vũ, cảm thấy anh ta là người đàn ông đẹp nhất châu Á,” có người bên cạnh tôi cố ý ho khan, “Kết quả ‘Xích Bích’ phá hủy hoàn toàn hình tượng của anh ta trong mắt tôi; tôi còn thích Lưu Đức Hoa, bởi vì anh ta không có thiên phú, nhưng cố gắng nhất, ai ngờ xem ‘Du long diễn phượng’ mới thấy, có cố thể chứ có nữa cũng không được; cuối cùng chỉ còn lại Lâm Bảo Di, tôi thích anh ấy vì tôi thích thôi, tôi cũng biết bộ dạng anh ấy không đẹp lắm, diễn không phải tốt nhất, hát rất khó nghe, tác phong cũng chỉ tầm thường, nhưng không hiểu sao vẫn cứ thích.”

Bạn gái Lệ Dương cười ha ha: “Mọi người xem đôi này kìa, dù là lúc nào ở đâu cũng thổ lộ với nhau được.”

“Cái gì?” Tôi không hiểu, nhìn Tống Lễ, ý cười hiện rõ trong mắt hấn.

Cô người mẫu kia nói: “Tống tiên sinh vốn giống Lâm Bảo Di như anh em sinh đôi.”

Tôi nghe xong cả kinh, quay đầu, dụi dụi mắt nhìn kỹ hấn, nhất thời đỏ mặt tía tai, không敢 nổi đầu lên. Chẳng trách tôi cứ cảm thấy hấn trông quen mắt, với cả lúc đầu, tôi xem ‘Thâm cung nội chiến’ nói là yêu nhất Lâm Bảo Di, về mặt hấn có phần quái lạ. Nhưng chúng tôi thân cận nhau quá, ngược lại thành ra không thấy rõ.

Câu nói vừa rồi đúng là thổ lộ từ tận tâm can đó! Tôi xấu hổ vô cùng, hấn còn ở bên cạnh cố tình chêm vào: “Không sao, anh biết mà.”

May mà di động vang, tôi mượn cớ ra ngoài nghe điện thoại.

Đúng là già néo đứt dây, vui quá hóa buồn. Tôi nghe xong cũng chỉ biết ngồi trên sô pha, mất hết sức lực.

Phùng Lý qua đời! Ung thư gan. Người gọi điện là cô vợ Singapore của anh ta, cô ta muốn tôi biết cô ta rất hận tôi, bởi vì dù chồng ở bên cô ta cho đến lúc chết, nhưng vẫn không thể quên tôi. Vẫn nhớ bốn tháng trước, vừa sáng sớm anh ta đã gọi điện tới, nói là muốn nghe giọng tôi lần cuối, bởi vì anh ta biết trị liệu bằng hóa chất thất bại, những ngày còn lại không nhiều. Nhưng tôi vừa nghe thấy giọng anh ta đã quát tháo, khi anh ta bảo ‘yêu em’, tôi bảo anh ta đi chết đi, đừng quấy rầy tôi, sau đó ném di động, đập vào xe Tống Lễ.

Tôi hối hận muốn chết, thời khắc này, tôi nguyện ý đổi tất cả để quay trở về buổi sáng đó, tôi sẽ nói chuyện tử tế vài câu với anh ta, tuy chúng tôi đã chia tay, tuy tôi không còn yêu anh ta, nhưng vẫn hy vọng ở một nơi nào đó, người mà tôi từng quen biết từng yêu thương có thể sống hạnh phúc khỏe mạnh bên người khác. Tôi sai rồi. Tôi luôn là một người quá bốc đồng.

Bạn gái của Lê Dương đi ra tìm tôi, thấy tôi nước mắt lã chã run rẩy, sắc mặt tái xanh, nói không thành lời thì hoảng sợ, cho là tôi bị ốm, lập tức quay lại gọi người. Lê Dương và Tống Lễ chạy tới, tôi túm áo Lê Dương, bởi vì cậu ta biết chuyện buổi sáng hôm đó, vừa nắc vừa nói: “Người cãi nhau với tôi đã chết rồi. Tôi không biết anh ta bị ung thư, ở xa như vậy còn mắng anh ta.”

Tống Lễ gỡ ngón tay đang túm áo người khác của tôi, không nói lời nào bế tôi lên. Hai tay tôi ôm cổ hần, siết chặt lấy áo sơ mi và làn da hần, miệng không biết phát ra âm thanh gì, nhưng không thể khóc nổi.

Hần thô lỗ nhét tôi vào xe, sau đó ngồi vào bên cạnh, túm tóc tôi rồi hôn, không dịu dàng một chút nào. Tôi muốn bầu vú vào thứ gì đó, vì thế tay bám chặt vào làn da sau gáy hần, cắn môi hần, rất nhanh đã cắn chảy máu. Hần tách ra, mắng một câu: “Chẳng biết em thuộc giống gì, vừa cào vừa cắn.” Sau đó kéo tôi vào lòng hần, rồi cuộc tôi bật khóc, từ nức nở tới gào khóc, khóc tới mức mệt mỏi, buồn ngủ.

Trong lúc mông lung, Tống Lễ ôm tôi xuống xe, đặt lên giường, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đây là lần cuối cùng em khóc vì người đàn ông khác.”

Không biết qua bao lâu, tôi tỉnh lại, thấy hần vẫn ngồi trên sô pha, nhìn ra cửa sổ. Cách một khoảng nhìn hần, đúng là rất giống Lâm Bảo Di, cả thân hình cũng thế. Tôi ngồi dậy, hần biết nhưng không có động tĩnh. Phỏng chừng lại khó chịu vì cách cư xử hồi chiều của tôi.

Nhưng tôi lại ổn hơn nhiều, tôi là người dễ bộc phát, cái gì cũng đến mau đi mau. Đương nhiên tôi vẫn ăn năn, nhưng cũng chỉ có thể tiếc nuối.

Tôi gọi “Tống Lễ”, hần lại còn không để ý đến tôi. Tôi định đi tới chỗ hần, nhưng vừa bước được hai bước đã chạy về phía toilet để nôn. Lúc này hần lại gần, vỗ lưng tôi hỏi: “Làm sao thế? Dạ dày khó chịu?”

Tôi tức giận: “Dù sao cũng không phải mang thai.” Súc miệng, tay chống lên bệ rửa mặt mới đứng được.

Hần đỡ tôi vào nhà, giúp tôi uống vài ngụm nước, đặt gối đầu phía sau lưng để tôi tựa vào giường. Hần nhìn tôi không nói lời nào, nhưng ánh mắt lo lắng. Tôi không đành lòng, nói: “Có thể bị cảm lạnh, không...” Tôi còn chưa dứt câu, lại chạy ra nôn, nôn hết cốc nước vừa uống.

Hần vội vàng bảo: “Đi bệnh viện.”

“Không cần, cho em một chai nước tăng lực.”

Hần đi ra tủ lạnh lấy một chai, còn cho vào lò vi sóng làm ấm rồi mới đưa tôi. Tôi uống được nửa cốc, hần cầm lấy đặt lên bàn. Lúc này mới ngồi sát lại, tôi ngả đầu lên vai hần, cảm thấy rất an tâm.

Nhưng không ngờ vẫn nôn, hần thật sự muốn trối gô tôi đi bệnh viện. Tôi đau khổ xin xỏ: “Mua cho em quả dứa, uống nước dứa là tốt rồi.”

Ban đầu hần không chịu, nhưng tôi kéo tay hần, yếu ớt mỏng manh nói: “Tống Lễ, em yêu anh.” Hần nghe xong, người hơi cứng lại, đưa mắt nhìn thẳng vào mắt tôi, sau đó dịu dàng bảo: “Được rồi, nếu nôn nữa sẽ đi bệnh viện.”

Vì thế rạng sáng hần gọi điện phái người đi tìm quả dứa, sau đó cũng lên giường, ôm tôi nằm xuống, trở thành túi sưởi của tôi.

Quả dứa được đưa đến, hần xách ra phòng bếp, không biết chặt thế nào, cuối cùng lấy ra được một cốc nước dứa đưa cho tôi, tôi mơ mơ màng màng uống một ngụm, vừa đắng vừa chát, buộc phải bỏ, còn nói: “Ngày mai lấy cùi dứa ra ăn.”

Hần đành thuận theo tôi.

8. Chương 8: Phần Tử Trí Thức Đúng Là Phiền Phức [tống Lễ]

Khi em hôn lên lông mày tôi, tôi đã tỉnh. Bởi vì không yên lòng về em, cho nên vẫn không dám ngủ say.

Em kề mặt tôi gần, nhẹ nhàng hôn lên lông mày, sau đó không còn động tĩnh, nhưng tôi vẫn có thể cảm giác được ánh mắt của cô nàng này đang lướt trên mặt mình. Tôi đột nhiên mở to mắt, khiến em giật mình, tôi hỏi: “Không sao chứ?” Em gật đầu. Tôi nhìn em, vẻ mặt em đã hồi phục như thường, nhưng hai má lại phơn phớt hồng. Tôi lật người đặt em dưới thân.

Mỗi lần làm tình với em, em không hề có kỹ xảo gì đặc biệt, nhưng em giao toàn bộ bản thân mình cho tôi, cơ thể chuyển động thuận theo tôi, luôn luôn khiến tôi cảm thấy rất thỏa mãn. Ở thời điểm kích tình nhất, em lặp lại câu nói ngày hôm qua “Tổng Lễ, em yêu anh”, khoảnh khắc đó, rốt cuộc tôi đã hiểu được thể nào là cảm giác yêu một người phụ nữ.

Tôi ôm em, cuối cùng chìm vào giấc sâu.

Khi tôi tỉnh lại, em đã không nằm bên cạnh, tôi đi chân đất ra ngoài tìm em, thấy em đang tắt bếp trong bếp. Miệng ngậm nga: “Em có chút rung động với anh, có một chút...”

Em quay đầu nhìn thấy tôi, cười, sau đó nhíu mày trách cứ: “Sao không xỏ dép đã đi ra!” Em lập tức cởi dép của mình ra, ngồi xổm xuống đi cho tôi. Trong lòng tôi, nói thật, như trăm hoa đua nở.

Em đi chân trần, lấy dép của tôi ra rồi cả hai đổi dép. Sau đó tôi ôm em, hôn em. Hóa ra thật lòng yêu một người phụ nữ lại thích như thế, không cần lòng được mà nghĩ đến em, muốn em lúc nào cũng ở bên cạnh, muốn làm sao để em không phải chịu bất cứ uất ức nào.

Sau đó chúng tôi cùng ngửi thấy mùi khét, cái bánh trong nồi đã cháy đen thui.

Tôi tắt bếp, đi đến gần cầm bánh lên hỏi: “Đây là cái gì?”

“Bánh trứng chim.”

“Là bánh lão bà chứ.”

“Sao lại là bánh lão bà? Bánh lão bà là cái lần trước Chân Thành chuyển đến bằng máy bay, anh không nhớ à?”

Em quăng luôn chiếc bánh cháy kia, tôi từ phía sau ôm lấy em nói: “Là bánh do vợ anh làm, đương nhiên gọi là bánh lão bà.” Em cũng cười, thuận miệng nói: “Mồm mép dẻo quẹo.”

Tôi đặt môi lên làn da trắng nõn trên cổ em: “Thử xem xem có phải mồm mép dẻo quẹo thật không nhé.”

Em quay người, nghiêng đầu nhìn tôi hỏi: “Tổng Tam, sao anh khác hồi trước nhiều thế hở?”

Tôi cũng chịu, tôi vốn không biết mình có thể thay đổi thế này.

Chúng tôi ăn cơm trưa, buổi chiều nằm trên sofa, em vẫn như trước ôm chân tôi, cả hai thoải mái xem tivi nói chuyện phiếm. Chỉ vậy thôi đã cảm thấy cuộc sống thú vị.

Em không dò hỏi gì tôi cả, về điểm này, em không giống những người phụ nữ khác có sở trường thắc mắc. Tự tôi kể với em: “Lúc anh lên cấp hai, bố anh phá sản, mẹ anh bỏ đi theo người khác.” Em chỉ ôm tôi, không nói gì.

Tôi vốn nghĩ rằng phụ nữ đều cùng một giuộc, tôi vẫn nghĩ mình không sai, cho tới khi gặp em. Em luôn miệng nói muốn tích trữ tiền bạc đến Hải Nam mua nhà, nhưng em chẳng có chút khái niệm nào về tiền bạc. Cho tới bây giờ em cũng chưa từng đề cập tới mười lăm vạn trước đây tôi định cho em khi ‘giao dịch’, cũng không biết thật ra vụ chơi bài hôm qua, mỗi ‘tệ’ đại biểu ột vạn tệ, mà em thắng hai mươi sáu vạn.

Em nhận được điện thoại, sau đó hỏi tôi: “Anh có muốn tham gia dạ hội không? Vốn em cũng tham gia vào làm, ai ngờ lại bị anh túm đến đây.”

Chỉ cần ở cùng với em, tôi đều cảm thấy thích. Chúng tôi ăn bữa tối qua loa. Thời tiết đã nóng hơn nhiều, nhưng em vẫn đeo giúp tôi cái bao đầu gối, còn mang theo chăn.

Em ngại rầy rà, cho dù đi party cũng không chịu trang điểm, chỉ mặc một chiếc váy liền màu đen đơn giản, chân xỏ một đôi xăng-đan, có điều trên tay vẫn đeo chiếc vòng ngọc dương chi tôi tặng. Nếu em biết giá của cái vòng này, e rằng sẽ lập tức tháo ra, cất trong ngăn kéo.

Xuống xe, chúng tôi vẫn nắm tay, gió nhẹ thổi qua, tóc của em cũng phất phơ theo, tôi ngắm gương mặt trông nghiêng của em, đột nhiên em cũng quay đầu, chúng tôi hôn nhau. Tôi sống đến hơn ba mươi tuổi, rất cuộc hiểu thông cái gọi là ‘Mong ước gì hơn?’[1]

Hội trường ở ngoài trời, ngay bên cạnh hồ, kết hợp với chiếc cầu cong trên bờ. Phong bật màu trắng, chiếu đèn thành hình logo lớn của hãng rượu, cách bố trí thật sự đặc biệt.

Em chào hỏi các đồng nghiệp trước, hai người đã từng đến nhà tôi thấy chúng tôi như vậy đều nháy mắt cười. Chúng tôi cầm một ly nước đi tìm chỗ ngồi. Nam nữ ở đây, bất kể là người trong nước hay người ngoại quốc, đều khoe mẽ đua sắc. Nhưng không ai sánh được với người phụ nữ bên cạnh tôi.

Gặp Lê Dương ở chỗ này cũng không lạ. Chúng tôi thấy cậu ta từ xa, đang ngồi xổm buộc dây giày ột cô gái. Bán Nguyệt chỉ cho tôi, tôi mới thấy. Hai người bọn họ nói chuyện rất to tiếng, chúng tôi nghe rõ mồn một.

Cô gái kia bảo: “Đừng thắt chặt quá, em cũng không cởi được.”

“Sao cái loại giày rơm này mà em cũng đi? Cứng như đá ấy.”

“Chẳng phải vì anh thắt chặt nên không cởi được à.”

Bán Nguyệt vui vẻ ra mặt, vùi vào lòng tôi. Khi bọn họ đến gần, Bán Nguyệt chào hỏi cô gái kia: “Lưu Hân Hân!”

Lê Dương cười hì hì: “Anh ba chị ba.”

Lưu Hân Hân nhìn tôi, hỏi Bán Nguyệt: “Chân Chân, chị nghỉ việc thật đấy à? Nghe nói chị vớ được kẻ có tiền?”

Tôi nhìn em, em nén cười tỏ vẻ nghiêm túc gật đầu: “Làm thì vẫn làm chứ, tạm thời nghỉ ngơi thôi mà. Đây chính là ‘kẻ có tiền’,” em quay đầu nhìn tôi, mắt chớp chớp: “Là bạn trai chị.”

Thực ra em cũng không nói gì khiến tôi tức giận, nhưng tôi cảm thấy từ ‘bạn trai’ chưa chính xác lắm. Sao bước vào phạm vi quan hệ của em, tôi cũng chỉ là ‘bạn trai’?

Lê Dương đỡ Lưu Hân Hân ngồi xuống, nói: “Em ngồi xuống đi kéo lại chóng mặt. Em muốn cái gì anh đi lấy cho.”

Bán Nguyệt giới thiệu Lưu Hân Hân là phóng viên bên phần Cuộc sống giải trí, cho nên tới tham gia tiệc rượu.

Cô gái này cũng thẳng như ruột ngựa, nhìn tôi hỏi: “Vì anh ấy trông giống Lâm Bảo Di à?”

“Không phải.” Em phủ định chắc nịch. Nếu em bảo đúng, tôi sẽ điên mất.

Lại có một cô gái nữa đến tìm Bán Nguyệt, vội vội vàng vàng nói: “Chị ơi, giúp em một việc với, mấy ông chủ nói tiếng Pháp của em không biết trên đài đang nói gì, chị phiên dịch giúp em một chút nhé.”

“Em gọi Micheal đi, anh ấy là người Pháp đấy.” Bán Nguyệt nhìn tôi không muốn đi.

“Nhưng anh ấy không hiểu tiếng Trung! Đúng rồi, kẻ có tiền nhà chị đâu? Tiểu thư Hạnh Phúc?”

Tôi khụ một tiếng, chủ động nói: “Xin chào, chính là tôi.” Thành ra cô gái này lại xấu hổ.

Bán Nguyệt đành phải đứng dậy, đắp chăn lên chân tôi: “Em đi một lát rồi về.”

Mấy người Pháp kia ngồi ở vị trí chủ trì, từ chỗ tôi nhìn thấy rất rõ. Trên đài có một minh tinh đang nói, bọn họ không hiểu gì, chỉ chán chường uống rượu. Bán Nguyệt đi đến ngồi giữa mấy người, gương mặt nở nụ cười nghề nghiệp, phiên dịch nội dung trên sân khấu cho họ. Lần đầu tiên tôi thấy em làm việc, bỗng nhiên thấy không nổi. Lê Dương lại nói: “Chị ấy lợi hại thật.”

Em quay về rất nhanh, hỏi tôi: “Sao trông anh như bị người ta quýt nợ thế?”

Tôi không nói tiếng nào, em chào hỏi mấy người quen bên cạnh, sau đó nói: “Vậy chúng ta đi thôi.”

Tôi nắm tay em, em lo lắng hỏi: “Rốt cuộc là làm sao? Ai bắt nạt anh? Nói cho em biết, em giúp anh ra mặt!”

Không nhịn được cười, cô nàng này, bản lĩnh chẳng lớn như thế, nhưng lúc nào cũng kiêu ngạo.

Lên xe rồi, tôi mới nói: “Bán Nguyệt, nếu em không muốn làm việc thì đừng làm.”

Mắt của em tròn to đảo một vòng: “Anh muốn sa thải em à?”

Ngốc thế! Ý của anh là anh có thể nuôi em!

Tôi thở nặng nề, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lưu Minh Chân, em còn ngốc hơn được nữa không?”

“Vậy ý anh là gì hả?”

“Không ý iếc gì hết! Lái xe!”

“Không có ý gì mà anh lăm mồm thế làm chi?”

Tôi dùng phương pháp hữu hiệu nhất chặn miệng của em.

Trước khi ngủ, tôi nói: “Bán Nguyệt, anh yêu em.”

“Ừm, em biết rồi.” Em đã mệt lử.

Tôi thật sự không biết làm sao với em, “Anh muốn sống cùng với em.” Tôi muốn nói cho rõ ràng.

“Thế bây giờ chẳng đang ở với anh là gì?” Em than thở.

“Này, em nghiêm túc chút đi, ý anh là chúng ta chính thức sống với nhau.” Tôi lay em.

“Ngủ đi, anh bắt đầu nói mơ rồi đấy.” Em vỗ vỗ tôi.

“Bán Nguyệt.”

“Ừm, nếu anh không cho em ngủ, có tin là em chém anh hay không?”

“Bán Nguyệt, anh có thể nuôi em.”

“Bán Nguyệt, chúng mình kết hôn đi.”

Sau một phút đồng hồ, em đột nhiên hét to ngồi dậy, nhìn tôi phẫn nộ. Em cầm áo ngủ lên, mặc vào rồi bước xuống giường. Tôi kéo em lại: “Làm gì thế?”

“Anh làm cái gì!”

Tôi đột nhiên nghẹn họng không biết nói gì. Ở bên cạnh em, tôi thường nói năng không giữ mồm miệng, hoặc là không còn lời nào để nói. Hành động của cô nàng này rất dễ ép người khác phát điên.

“Anh ngủ mơ đấy à?” Em bực tức hỏi.

“Không.” Tôi rất vô tội.

“Thế anh vừa nói cái gì?”

“Anh bảo chúng mình kết hôn đi.”

“Anh tưởng đi chợ mua dưa chuột đấy à, đơn giản như thế, anh nói kết hôn thì kết hôn chắc!”

“Anh mặc kệ là mua dưa chuột hay rau cần, kết hôn tí thôi có gì mà khó?”

“Mẹ nó chứ anh đúng là thằng khốn!” Em bắt đầu giãy dụa.

Tôi bị em mắng cho ngu người. Tôi chưa từng cầu hôn ai, nhưng tôi chắc chắn những người phụ nữ khác sẽ không có phản ứng này khi tôi cầu hôn.

“Anh khốn chỗ nào? Em nói rõ cho anh.”

Nhưng em sắp khóc, em trừng trừng nhìn tôi, nước mắt đã vòng quanh hốc mắt, nhưng vẫn đang ngang bướng trợn to, không cho nước mắt rơi xuống. Tôi sợ nhất là thấy em khóc, em vừa khóc, lòng dạ tôi liền rối bời, tim đập còn loạn hơn khi bị người ta cầm dao phay đuổi giết.

Tôi buông em ra, ôn tồn bảo: “Tạm thời chúng ta chưa nói chuyện này vội, ngủ trước đã, nhé?”

Em nằm xuống giường, quăng một câu: “Em muốn ngủ một mình.” Về mặt kia khiến cho tôi không dám cò kè.

Tôi vội vàng gọi điện cho Trần Tuấn, tên nhãi này đang trác táng trong câu lạc bộ đêm, đầu dây ồn ào kinh khủng, tôi bảo “việc quan trọng”, nó lập tức ra khỏi gian phòng riêng đó.

“Anh ba, việc gì thế?”

Nó hỏi có việc gì, tôi lại không biết nói thế nào. Suy nghĩ hồi lâu mới hỏi: “Chú bảo xem, nếu chú nói với một cô gái chú muốn kết hôn mới cô ấy, mà lại bị cô ấy chửi là khốn nạn, thế nghĩa là sao?”

“Vì cô ấy không thích người này?” Nó trả lời rất thận trọng.

“Không phải, cô ấy có yêu người nam đó.”

“Thế nhân vật nam nói thế nào? Phương thức cầu hôn cũng rất quan trọng.”

Hình như đứng, tôi khốn khổ đáp: “Chính là ở trên giường, bảo ‘chúng mình kết hôn đi’”

“Anh ba,” chắc chắn thằng này đang ghen cười, nhóc con, “À, thật ra phụ nữ đặc biệt coi trọng chuyện này, hơn nữa nữ giới đều rất mơ mộng, xem nhiều phim ảnh, họ đều muốn kiểu cầu hôn đặc biệt hoành tráng, nào là nhẫn kim cương Tiffany, nào là hoa hồng đỏ này, nào là quỳ gối, sau đó người nam vô cùng thâm tình hỏi ‘em có đồng ý gả cho anh không?’. Dù sao, chính là một nghi thức cực kỳ trịnh trọng.”

Điểm mấu chốt! Tôi thực sự chưa từng nghĩ tới vấn đề này. Ở bên Bán Nguyệt, việc gì cũng vô cùng tự nhiên, em cũng chưa bao giờ là loại người trọng hình thức kiểu cách như vậy.

Từ lúc tôi thấy em ngồi giữa đám người Pháp, vừa phải mỉm cười vừa phiên dịch, bỗng nhiên rất muốn danh chính ngôn thuận nuôi em, chăm sóc em.

Ai mà biết em lại câu nệ chuyện này đến thế. Không biết giờ em còn giận hay không.

Tôi đến trước cửa phòng em, không dám gõ cửa, vì thế cứ đi tới đi lui. Em đúng là người ông trời phái xuống tra tấn tôi, ai mà nghĩ có một ngày tôi phải chịu sự quản chế của một người phụ nữ chứ.

Đột nhiên nghe thấy tiếng em từ bên trong, lửa giận rất lớn: “Con chuột nào hơn nửa đêm còn chưa ngủ đấy!”

Tôi chỉ đành trở về phòng mình, lên giường, chong mắt tới sáng.

9. Chương 9: Thực Ra Cuộc Đời Còn Phức Tạp Hơn Phim Ảnh [lưu Minh Chân]

Tôi gần như mất ngủ, đều do cái câu ‘Chúng mình kết hôn đi’ của Tống Lễ làm hại.

Cuộc đời của tôi tuyệt đối còn phần kịch hơn tình tiết phim truyện. Hôm kia vừa thổ lộ, hôm qua là lần đầu tiên làm lành sau mâu thuẫn, rồi ‘bị’ cầu hôn, còn dùng giọng điệu như đi chợ mua đồ ăn để cầu hôn nữa.

Đừng có cười tôi, tuy việc gì tôi cũng quyết đoán dứt khoát, nhưng thật ra vẫn là người đặt nặng tình cảm. Mà chuyện Tống Lễ làm đêm qua còn ra thể thống gì chứ.

Không phải tôi không muốn kết hôn với hắn, tuy thời gian quen biết chưa lâu, tôi còn không biết hết các chuyện cơ bản về hắn, nhưng tôi cực kỳ tin tưởng người này. Tôi tin tưởng rằng tôi rất yêu hắn, tin tưởng rằng hắn có thể chăm sóc tôi rất tốt.

Nhưng, chuyện đặt vấn đề kết hôn không thể tùy tiện hỏi trong lúc tôi buồn ngủ được.

Nhìn vào gương, mắt tôi sưng húp. Cô Trần đang nấu bữa sáng, tôi rút ỉnh một cốc đậu nành, đi về phía ban công, không ngờ Tống Lễ đã ngồi sẵn ở chỗ cửa sổ sát sàn. Nhìn thấy tôi, hắn vẫy tay. Hắn cũng không ngủ ngon, cặp mắt thâm quầng, râu chưa cạo. Tôi kéo chân hắn đuổi ra, đắp chăn lên, nhưng vẫn không để ý đến hắn, tự mình đứng cạnh cửa sổ ngắm cảnh bên ngoài. Không biết vì sao, tôi nghĩ đến trong ‘Thâm cung nội chiến’, Tôn Bạch Dương nói: Ta trước nay hưởng qua bao mỹ nữ, nhưng lại yêu phải một người không yêu ta.” Vì thế quay đầu nhìn Tống Lễ, hắn cũng đang nhìn tôi, ánh mắt như bị tổn thương, trong lòng tôi lại có phần xót xa.

Tôi ngồi xuống bên cạnh hắn, hắn kéo tay áo tôi nói: “Lưu Minh Chân, anh muốn em trở thành vợ anh, để anh chăm sóc em. Cách thức đêm qua của anh không đúng, hôm nay anh đi mua nhẫn kim cương và hoa hồng, làm lại một lần nữa nhé?”

Hắn luôn luôn như thế, nói chuyện thẳng tuồn tuột, nhưng lúc nào cũng hiệu quả, khiến cho tôi cảm động. Chắc chắn mắt tôi lại đỏ lên rồi. Tôi khẽ khàng đáp: “Chúng mình còn chưa gặp gia đình hai bên cơ mà. Ngay cả chuyện anh có anh chị em gì không em còn chẳng biết, anh là người vùng nào, từng học ở đâu, vân vân.”

Hắn gật đầu: “Cha mẹ tất nhiên phải gặp, nhưng mà anh không còn cha mẹ. Những việc khác, em hỏi anh đáp đi.”

Tôi cân nhắc: “Chắc em phải viết phiếu điều tra, sáng nay em sẽ ngồi làm trên máy tính.”

Hắn bắt đầu dĩ rên lên một tiếng: “Cưới phần tử trí thức đúng là quá khó khăn.”

Cuối cùng tôi cũng nở nụ cười.

Ăn xong bữa sáng, để tối đa hóa năng suất làm việc, chúng tôi quyết định hắn đi bệnh viện kiểm tra lại, mua nhẫn kim cương và hoa hồng, tôi ở nhà thiết kế phiếu điều tra vị hôn phu.

Hắn hơi lo lắng: “Hay là em đi với anh, khỏi phải lo nhẫn kim cương không đủ lớn, hay là hình thức em không thích, lại làm hỏng việc.”

Trông hắn như thế cực đáng yêu, tôi rất thích những lúc hắn không bướng bỉnh cố chấp.

Vì thế tôi đi cùng hắn, mang theo laptop, ngồi viết trong xe.

Bản sơ thảo như sau:

Câu hỏi điều tra lý lịch cơ bản của vị hôn phu

1. Tên tuổi
2. Tên thường gọi
3. Quê quán
4. Ngày sinh
5. Chiều cao
6. Cân nặng
7. Bằng cấp cao nhất
8. Tốt nghiệp trường học
9. Kinh nghiệm công tác
10. Người thân
11. Sở thích

Tôi đang suy nghĩ xem có cần thêm thực vật, động vật, ngôi sao điện ảnh yêu thích nhất hay không... thì đã đến bệnh viện. Bác sĩ kiểm tra cho hấn, chụp X-quang, rất phấn khởi tuyên bố tình trạng xương cốt lành lặn tốt, cơ bản đã bình phục. Nhưng vẫn phải chú ý giữ ấm, nghỉ ngơi nhiều.

Ngay sau đó chúng tôi cao hứng đi chọn nhẫn kim cương. Nhẫn kim cương ấy à, đương nhiên phải mua Tiffani. Từ lúc ngồi lên xe, tôi đã không tự giác nhoèn miệng cười ngây ngô, bị Tổng Lễ phát hiện, hấn đưa tay xoa xoa tóc tôi, bộ dáng rất yêu chiều.

Chúng tôi chọn một chiếc một ca-ra, hình thức đơn giản, chỉ là nhẫn bạch kim thêm một viên kim cương. Nhưng tạm thời chưa lấy ngay, bởi vì còn khắc chữ, với cả ngón tay tôi rất nhỏ, phải thay đổi kích cỡ của nhẫn. Chúng tôi yêu cầu khắc chữ cái đầu tiên của tên hai người: LMC&TL. Hấn yêu tôi, đặt tên tôi ở phía trước.

Lúc đeo thử, Tổng Lễ xỏ nhẫn cho tôi, nắm phần đầu ngón tay của bàn tay tôi, nhìn hình ảnh đó, khỏi phải nói tôi cảm thấy may mắn hạnh phúc tới dường nào, rất muốn thông báo cho cả thế giới biết. Hấn cũng cực kỳ kích động, tôi đưa tay vỗ hai má hấn, hấn liền kéo tôi lại khóa môi. Cô gái bán hàng chắc cũng quá quen với cảnh này, hai mắt chỉ chăm chăm nhìn vào chiếc nhẫn kim cương còn đeo trên tay tôi.

Lúc nắm tay đi ra khỏi cửa hàng, tuy hai tay trông trơn nhưng Tổng Lễ lại gọi tôi một tiếng ‘Bà xã’, tôi không đáp, hấn thì thầm bên tai tôi: “Không trả lời thì anh hôn em.”

“Bà xã!”

“Cái gì!”

Hấn hả dạ đắc chí.

Cuối cùng là cảm chín chín đoá hồng trở về. Lúc vào cửa, tôi còn đang nghĩ nên nói chuyện bất ngờ này thế nào với cha mẹ mình. Quả thực không ngờ rằng chuyện lùm xùm lớn như vậy lại xảy ra, cũng may tôi còn chưa kịp thông báo cho bất cứ ai.

Trong biệt thự của chúng tôi, chính xác mà nói là trong biệt thự của Tổng Lễ, có một mỹ nữ đang chờ chúng tôi, chính xác mà nói là đang chờ hấn.

Cô ta rất đẹp, điển hình mỹ nữ Đông Nam Á, làn da rám nắng, tóc dài gọn sóng, ngũ quan xinh đẹp. Mặc quần bò ôm với áo sơ-mi vải dày, dáng người siêu chuẩn.

Thấy cô ta, chúng tôi đều sửng sốt. Dường như Tổng Lễ không ngờ cô ta lại xuất hiện, cô ta bước tới gần, tôi với Tổng Lễ vẫn tay trong tay, tay kia của tôi còn cầm một bó hồng lớn.

Gương mặt cả hai chúng tôi đều có vẻ hoảng hốt, chỉ có mình cô ta giống như chủ nhân của căn nhà này, cười nhả nhặn.

Cô ấy giơ tay về phía tôi, nói bằng tiếng Anh: “Xin chào, tôi tên là Kiều, phu nhân của Tổng Lễ.” Tiếng Anh của cô ta không mang theo khẩu âm của Đông Nam Á, mà là giọng Anh – Anh. Tôi đoán chắc Tổng Lễ học tiếng Anh với cô ta.

Trong nháy mắt tôi nhớ tới ‘Bản điều tra vị hôn phu’ mình thiết kế, rất rõ ràng, tôi đã quên vấn đề quan trọng nhất: Tình trạng hôn nhân.

Tôi buông bàn tay đang nắm tay Tổng Lễ ra, bắt tay với cô ta, nói: “Xin chào, tôi tên là Lưu Minh Chân, tôi là...” tôi nhìn hấn, chỉ có thể cười, bởi vì không thể khóc, “... bạn của Tổng tiên sinh.”

Cô ta có phần áy náy nhìn Tổng Lễ: “Rất xin lỗi, em tới vội quá, chưa kịp báo trước cho anh, tự nhiên lại quấy rầy hai người.”

Tổng Lễ mặt không biến sắc nói: “Em đến phòng anh chờ anh trước đi.”

Cô ta gật đầu rồi đi. Tổng Lễ một lần nữa nắm tay tôi, tôi không chống cự. Hấn lấy hoa hồng trên tay tôi đặt lên bàn, trông thật nực cười.

Tôi mỉm cười, hấn vô cùng nghiêm túc nhìn tôi, hai chúng tôi đồng thời nói: “Chuyện không phải như em thấy đâu.”

Tôi gật đầu, vô cùng đắc ý, đoán trúng trăm phần trăm điều hấn muốn nói.

“Bán Nguyệt,” chắc là hấn không biết giải thích ra sao mới giảm thiểu đau đớn nhất. Ánh mắt rối rắm nhìn tôi, sau một lúc lâu không thốt lên lời.

Tôi lại nở nụ cười, hỏi: “Cô ta là vợ anh?”

“Dựa trên pháp luật nước Thái thì đúng.” Hấn đáp.

“May mà bây giờ cô ta đến đây, nếu không chờ tới lúc chúng ta thực sự cử hành hôn lễ, cô ta mới đến thì còn tệ thảm hơn.” Tôi vẫn có thể duy trì nụ cười.

Hấn hơi tức giận: “Bán Nguyệt, không phải anh cố ý giấu giếm. Có điều anh nghĩ rằng chuyện này không liên quan.”

Nói nghe hay thật, một người trinh trọng cầu hôn một người khác, cảm thấy thân phận đã kết hôn của mình chẳng liên quan. Nên nhét chuyện hài này vào tiết mục giải trí nào đó.

“Bảy năm trước anh không thể không ở Thái Lan một thời gian, anh cần có người hậu thuẫn, vì thế anh và Kiều kết hôn, chỉ trên danh nghĩa thôi. Sau đó anh về nước, không gặp lại cô ấy nữa. Anh đã thanh toán sòng phẳng với gia tộc của cô ấy. Ở Trung Quốc anh vẫn mang thân phận chưa kết hôn.”

Tôi chẳng cười nổi, đành phải ngồi xuống, nói như vậy hóa ra nguyên nhân căn bản của chuyện này là đương sự thiếu kiến thức pháp luật à?

Hấn ngồi xuống trước mặt tôi, dùng giọng điệu khẩn cầu nói với tôi: “Bán Nguyệt, em đừng như vậy, chỉ cần em tin tưởng anh. Bây giờ em về nhà đi, cho anh hai tuần, anh sẽ giải quyết việc này, sau đó cùng em đi gặp cha mẹ em, chúng ta kết hôn.”

Tôi gật đầu. Hấn vẫn lo lắng: “Em đừng chơi trò mất tích với anh, em cũng biết dù chân trời góc bể thì cuối cùng anh vẫn tìm được em.”

Tôi gật đầu. Hấn thận trọng nói: “Hôn anh một cái.”

Tôi hôn nhẹ lên môi hấn, hấn ôm thắt lưng tôi, chúng tôi chìm sâu vào nụ hôn này, từ dịu dàng, mãnh liệt cho tới khi bùng nổ.

Hấn đưa tôi ra xe, bảo Lý Hào chở tôi về nhà. Tôi quay người lên xe, hấn vẫn như mọi lần kéo ống tay áo của tôi nhắc: “Em phải chờ anh.”

Tôi không đáp, hấn không chịu cho tôi đi, tôi đành bảo: “Được.”

Hấn không biết, giờ phút này vì muốn suôn sẻ rời đi, nói dối tôi cũng chịu.

“Nói một lần em yêu anh.”

“Em yêu anh.” Những lời này là thật, tôi nhìn thẳng vào mắt hấn để nói.

10. Chương 10: Hạnh Phúc Ngày Sau [lưu Minh Chân]

Lúc tôi về nhà, Trình Thanh đang vẽ ký họa. Tôi khẽ lên tiếng, cậu ấy nhìn thấy tôi, mỉm cười hỏi: “Sao lại về?”

Tôi cười: “Làm bạn cùng cậu chứ sao. Tổ thất nghiệp rồi, cậu có thể bắt đầu suy nghĩ về việc mở tiệm bánh với tớ.”

“Minh Chân.” Cậu ấy nhẹ nhàng gọi tôi.

“Ừ?”

“Trước mặt tớ, cậu vĩnh viễn không cần đóng kịch.” Cậu ấy yên lặng nhìn tôi, cặp mắt hẹp dài xinh đẹp ngập tràn thấu hiểu và dịu dàng.

Tôi đi qua, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh cậu ấy, gục đầu vào vai Trình Thanh khóc òa lên.

Tôi khóc rất lâu, Trình Thanh chỉ vỗ về lưng tôi, khóc xong rồi, tôi nói: “Tớ muốn đến đảo Hải Nam.” Nơi đó mới là nhà của tôi.

“Vừa lúc tớ cũng muốn đi.” Cậu ấy nói.

Tôi nghĩ, thế thì tốt. Vậy là chúng tôi bắt đầu thu xếp hành lý. Một ít quần áo của tôi còn ở chỗ Tống Lễ, nhưng chẳng sao, đến đó chỉ cần áo phông, quần ngắn, thiếu cái gì đi mua thêm lúc nào chẳng được.

Sau đó tôi lên mạng tìm chuyến bay, mấy tiếng sau có một chuyến, khuyến mãi những bảy mươi phần trăm. Tôi lại kiểm tra tài khoản của mình, rất nhiều, không hiểu vì sao có hai khoản tiền gửi vào, một khoản mười lăm vạn, một khoản khác là hai mươi sáu vạn.

Tự nhiên có bốn mươi mốt vạn, số tiền không hề nhỏ với tôi, tôi có thể cân nhắc về chuyện thuê một căn phòng tốt khi đến nơi.

Trình Thanh ngồi trên taxi gọi điện cho Trình Nhiên, thông báo với anh ấy chúng tôi đi đảo Hải Nam.

Chúng tôi chọn hãng hàng không Tân Hoa, bay đến Tam Á – Hải Nam. Vừa lên máy bay, tôi đã bắt đầu chú ý đến việc liệu có phải các tiếp viên đều xinh đẹp như Thư Kỳ hay không.

Thật ra tôi không nên tùy hứng rủ Trình Thanh đi cùng. Luồng không khí bất ổn khiến máy bay chao đảo kịch liệt, tôi cứ ngồi ngẩn người, nhìn ra ngoài cửa sổ, chẳng biết suy nghĩ gì, chỉ ngẩn người. Cho đến khi cậu ấy gọi tôi, tôi mới phát hiện cậu ấy không ổn, mặt trắng bệch, tay ôm ngực, tôi vội lấy thuốc của cậu ấy ra, bảo cậu ấy nuốt xuống rồi dùng tay xoa ngực. Phải đến hai mươi phút sau cậu ấy mới trở lại bình thường, hô hấp đều đặn. Tôi đắp cho cậu ấy hai cái chăn, lau hết mồ hôi lạnh trên trán, yêu cầu tiếp viên hàng không lấy nước ấm cho cậu ấy uống. Trình Thanh trao cho tôi một ánh mắt đồ dằn rồi nhắm mắt lại.

Xuống máy bay, tôi muốn hỏi mượn xe lăn của sân bay, Trình Thanh cự tuyệt: “Đâu có trầm trọng đến thế?”

Tôi kiên trì khuyên nhủ: “Coi như giúp lòng mình thanh thản đi.”

Tôi không thể mất đi Trình Thanh, bất luận dưới tình huống gì. Nếu Trình Thanh và Tống Lễ ngã xuống nước cùng một lúc, tôi sẽ lựa chọn cứu Trình Thanh. Người yêu có thể bỏ, tri kỷ thì không, soul mate như Trình Thanh là chuyện cả đời cả kiếp.

Chúng tôi đã đặt một khách sạn tốt ở trên mạng, Đại Đông Hải, vừa xây được hai năm, nằm ngay trên bờ biển. Đặt một gian phòng thượng hạng, bao gồm hai phòng ngủ và một phòng khách. Vừa xuống máy bay, nhìn thấy cây dừa cao vút, cảm nhận được gió biển và nhịp sóng vỗ nhịp nhàng, tôi thấy thoải mái như về nhà.

Vốn định đi ăn cơm tối ở chợ đêm, nhưng cuối cùng lại thôi. Tôi trông Trình Thanh còn nằm giường, giúp cậu ấy chỉnh điều hòa, đắp chăn cẩn thận mới thoảng yên tâm.

Cậu ấy bảo: “Ngày mai mời cậu đi chợ đêm ăn hải sản.”

“Đương nhiên là cậu mời tớ rồi, ngủ ngon.” Tôi cố ý nói như vậy.

Có lẽ rèm cửa dày che sáng tốt, có lẽ do sự yên ổn như về nhà. Tôi vốn là người tỉnh lúc sáng sớm, hôm nay lại ngủ thẳng đến mười rưỡi, lễ mễ tối tận mười một giờ mới rời giường. Vừa đứng lúc Trình Thanh ngủ dậy. Thế này còn ăn sáng gì nữa, có mà ăn trưa.

Đi bộ năm phút là đến khu phố ẩm thực, có thể mua hải sản ở đó, nhờ người ta chế biến. Bởi vì bây giờ không phải mùa du lịch, trong phố rất ít người, chỉ có hai chúng tôi lượn lờ hết từ sạp hàng này sang sạp hàng khác. Tôi khoác tay Trình Thanh, thực ra đã là bạn từ lâu, kiểu bạn bè sống chết có nhau, nhưng trong mắt những người ở đây đều trở thành tình nhân.

Cơm nước xong, đi thêm năm phút nữa là hết phố, tùy ý đi dạo một chút rồi về khách sạn ngủ trưa. Buổi tối ra chợ đêm gần đó ăn hải sản, cháo, bún. Món nào tôi cũng ăn rất nhiều, lại được ăn cùng anh chàng đẹp trai Trình Thanh, sức ăn càng tăng.

Cứ như thế đến buổi tối ngày thứ ba, khi trở về chúng tôi nhìn thấy một cặp vợ chồng bán dưa ven đường. Hai người đều mập mạp, có tướng vợ chồng, tình cảm rất tốt, bà vợ luôn miệng gọi ‘chồng ơi chồng ơi’, ông chồng thì ở bên cạnh gọt dưa cho chúng tôi. Tôi nghĩ đến Tống Lễ, có một buổi sáng trong phòng bếp hẳn gọi bánh trứng chim tôi làm là bánh lão bà, nói rằng vì bánh do vợ hắn làm. Có lẽ cả đời này tôi cũng không có cơ hội gọi hắn là ‘chồng’.

Tôi kéo Trình Thanh, bà vợ kia hỏi: “Hai cháu đến hưởng tuần trăng mật hả?”

Hai chúng tôi nhìn nhau, lắc đầu cười cười. Đây vốn là nơi tôi quyết định sẽ hưởng tuần trăng mật, bất kể đối phương là ai.

Chầm chậm bước trở về, chợt nhìn thấy Lê Dương, Lưu Hân Hân và một cô gái trong sảnh khách sạn. Lưu Hân Hân thấy tôi liền nhảy bổ ra: “Chân Chân!”. Cô ngẩng ngó Trình Thanh đứng cạnh, gật đầu tán thưởng: “Người này đẹp trai hơn, chiều cao cũng xứng đôi với chị.”

Tôi bật cười, nhưng cũng không nói gì thêm. Gặp được bọn họ, tôi cảm thấy rất vui. Lê Dương tiến lên bắt tay với Trình Thanh, giới thiệu cô gái kia: “Đây là em gái tôi, Lê Cẩm, em ấy học chuyên tu y tá ở Canada, sau đó ở lại làm việc. Bây giờ về du lịch.”

Duyên phận giữa người và người thật kỳ diệu, từ ánh mắt đầu tiên giữa Lê Cẩm và Trình Thanh, tôi đã tin tưởng, hai người bọn họ hấp dẫn lẫn nhau.

Lê Dương không gọi tôi là chị ba, đổi thành Chân Chân. Tôi hỏi: “Vì sao mọi người lại đến đây?”

“Đi máy bay đến.”[1]

Lưu Hân Hân đứng bên chế giễu: “Nói hay thật, chả lẽ anh bơi đến đây chắc, anh cũng chẳng phải Micheal Phelps nhé.”

Hai người bọn họ đứng bên nhau đúng là tuyệt phối, vô quá dày có móng tay nhọn chính là thế này.

Lê Cẩm và Lê Dương rất giống nhau, cho nên cô cũng là một người phụ nữ đẹp, tóc dài, mày rậm mắt to. Cô nói: “Bọn em ở một biệt thự trên bờ biển, là nhà của bạn anh Lê Dương, anh chị có muốn đến ở chung không? Còn hai căn phòng.”

Lưu Hân Hân hoan hô: “Đúng rồi, mọi người ở chung mới vui.”

Lê Dương bảo: “Hai người ngày mai qua xem đi rồi quyết định.”

Trình Thanh không nói gì thêm, chúng tôi cứ đi ngủ như thường. Tôi biết, chắc chắn đây là sắp xếp của Tống Lễ, hẳn sẽ không dễ dàng buông tay. Chẳng biết hắn đã lấy cặp nhẫn kia về chưa.

Hơn mười một giờ, chúng tôi xuống tầng ăn trưa. Ba người bọn họ đang chờ, vì thế cùng nhau ăn. Lê Dương trả tiền, hay thật, phỏng chừng hóa đơn cuối cùng sẽ giao cho Tống Lễ trả.

Cậu ta thuê một chiếc Buick bảy chỗ, đưa chúng tôi đến biệt thự trên bờ biển của ‘bạn cậu ta’. Tôi thích ngay lập tức, rất đẹp, quả thực giống hệt căn nhà trong mơ của tôi, hai màu hồng trắng, trước sau đều có sân. Một bể bơi nho nhỏ, một cây dừa. Bốn gian phòng ngủ, cách chợ không quá xa.

Trình Thanh cũng không phản đối. Mặc kệ là nhà của ai, chúng tôi cứ đến ở.

Chúng tôi thay phiên nhau nấu bữa sáng. Ngày đầu tiên là Lê Cẩm. Mười một giờ tôi xuống lầu, đã thấy Trình Thanh đang nói chuyện phiếm và dùng bữa sáng với Lê Cẩm ở trong phòng bếp mở. Đề tài chung của bọn họ tất nhiên phong phú, hơn nửa tiếng Pháp của Lê Cẩm cực kỳ tốt.

Rốt cuộc mọi người đã ăn sáng xong, Lê Dương đề nghị đi tắm nước nóng. Lưu Hân Hân lập tức bảo: “Vây mau đi mua đồ ăn vặt đi, vừa tắm nước nóng vừa ăn mới thích.”

“Hơn nữa cũng đề phòng ai đó ngất xỉu.” Lê Dương nói. Lưu Hân Hân có bệnh huyết áp thấp, sáng sớm phải ăn ít bánh ngọt mới thức dậy được.

Lệ Cẩm sợ buổi chiều nắng rất, tôi biết thật ra cô ấy lo cho Trình Thanh.

Lệ Dương giấu cô nhà quê, bảo là sân sau của từng phòng đều có hồ ngâm nước nóng riêng, đầy đủ các loại ô che nắng, ăn vặt, đồ uống.

Tôi cười, đương nhiên cô ấy không sánh sỏi như Lệ Dương, hơn nữa ở Canada đâu có chỗ nào tốt như thế này.

Ngâm nước nóng, ăn kem, bím bím, chân gà, bàn luận tin tức của mấy ngôi sao, nghe Lệ Dương và Lưu Hân Hân đầu võ mồm, cuộc sống không thể đẹp hơn, kể cả khi không có Tống Lễ.

Hắn đang làm gì nhỉ? Hắn cùng với phu nhân xinh đẹp của hắn đang làm gì?

Tôi cũng không ngâm lâu quá, một lát đã lên, ngồi ghế dưới hiên, uống trà nghỉ ngơi. Lệ Cẩm chốc sau cũng lên, ngồi xuống cạnh tôi nói: “Lệ Dương bảo em đảo Hải Nam là nơi chị thích nhất, thật là tinh mắt.”

Tôi chỉ cười, Lệ Cẩm là một người có giáo dục, cũng là cô gái thẳng tính, tôi rất quý cô ấy.

Cô ấy lại hỏi: “Chân Chân, em có thể hỏi chị một chuyện không?”

“Còn phải xem là chuyện gì đã.” Tôi đoán là có liên quan đến Trình Thanh.

Cô cười, lộ ra hàm răng trắng tinh: “Em rất thích Trình Thanh, không biết anh ấy có phải bạn trai chị không?”

“Nếu đúng thì sao?”

“Em sẽ không làm gì quá phận.” Cô ấy đáp: “Nhưng sẽ hơi tiếc.”

Tôi cười: “Bọn chị chỉ là bạn tốt.”

“Em cảm ơn.” Cô ấy cười rồi lại xuống ngâm nước, đến bên cạnh Trình Thanh.

Tôi thấy vui thay bọn họ, Lệ Cẩm là người con gái tốt, hơn nữa còn có nguyên tắc, không cướp bạn trai người khác. Nhưng tôi đã biết Tống Lễ có vợ, lại vẫn hết sức mong ngóng hắn, có phải nhân phẩm tôi có vấn đề không?

Chúng tôi thỏa mãn trở về Tam Á. Đi ngang qua một nhà hàng nổi danh về hải sản để ăn tối. Vì ngâm nước nóng, mọi người vừa thoải mái vừa mệt lử. Lệ Dương nhận điện thoại, ậm ừ vài tiếng. Đột nhiên bảo muốn ăn dưa, rủ mọi người đi một vòng chợ mua dưa rồi mới về.

Ai nấy tự về phòng nghỉ ngơi. Tôi vừa vào cửa, trực giác đã cho biết trong phòng có người. Giơ tay định bật đèn thì bị một bàn tay che miệng, tay kia nhanh chóng quấn quanh người tôi. Tôi đi giày bata, có giẫm chân hắn cũng vô dụng. Người kia thì thâm bên tai tôi: “Đừng gọi, là anh.”

Tôi bình tĩnh lại, rốt cuộc hắn đã tìm đến nơi. Tôi biết ngay từ đầu rằng Lệ Dương sẽ không vô duyên vô cớ tới đây, chắc chắn do hắn sai đi.

Tôi bật đèn, nhìn hắn, hình như gầy đi một chút, sắc mặt hơi tái. Tóc vẫn ướt, chắc vừa tắm ở đây.

Hắn ngồi trên giường giơ tay vẫy tôi, tôi không động đây, hỏi hắn: “Anh giải quyết hết mọi chuyện rồi à?”

Hôm trước hắn nói cho hắn hai tuần, hắn sẽ giải quyết xong mọi chuyện, sau đó tới tìm tôi. Giờ mới được một tuần hắn đã xuất hiện, thế là sao?

Hắn gật đầu.

Tôi không chịu bỏ qua dễ dàng: “Không phải anh bảo cần hai tuần sao? Hơn nữa anh định nghĩa thế nào là ‘giải quyết’? Đừng để sau này có người cầm giấy kết hôn đến đập vào mặt em.”

Hắn nhú mày: “Có chuyện ngoài ý muốn cho nên nhanh hơn. Lưu Minh Chân, em đừng dài dòng, mau lại đây!”

“Không!”

“Em còn dám nói không à!”

Tôi không hề di chuyển, tôi muốn giữ một khoảng cách để nhìn hắn cho kỹ, ở gần quá lại không thấy rõ, nhìn không ra.

Thấy tôi thật sự không nhúc nhích, hắn đành bất đắc dĩ bảo: “Anh hơi mệt, em đến gần đây cho anh nhìn xem nào.”

Lúc này tôi mới chậm chậm đi qua, ngồi xuống đùi hắn, hình như hắn mím môi lại vì đau, nhưng cũng chỉ ngả đầu vào ngực tôi, hai tay vòng qua thắt lưng tôi, không nói gì.

Một lát sau, hắn nói: “Bán Nguyệt, không có em, anh luôn cảm thấy khuyết thiếu thứ gì đó, anh bối rối không biết làm sao nữa.” Thế nên tôi mới bảo, người đàn ông này trước nay không biết buông lời đường mật, ngay cả câu ‘anh nhớ em’ cũng không nói nổi. Nhưng chung quy lời lẽ của hắn vẫn chân thật nhất, nhớ một người chính là cảm thấy khuyết thiếu thứ gì đó.

Tôi ôm hắn, thiên ngôn vạn ngữ như nghẹn trong cổ họng, không nói nên lời. Cũng không cần phải nói, hắn đến đây, tức là có thể ở bên tôi.

Cơ thể hắn rất nóng, tôi tưởng hắn có phản ứng sinh lý, vì thế bảo: “Em đi đánh răng.”

Hắn buông tôi ra, có phần quyến luyến nói: “Anh nói rồi, chân trời góc biển anh cũng tìm được em.”

Tôi nghĩ, tôi có đi đến ‘chân trời góc biển’ đâu.

Thật xin lỗi mọi người, hai ngày nay nhìn thấy Lê Dương và Lưu Hân Hân, Trình Thanh và Lê Cẩm bên cạnh, tôi cảm thấy rất áu sầu mất mát. Mà giờ chúng tôi gặp nhau, ngay cả nụ hôn cơ bản nhất cũng không có, tôi định nếu còn chuyện gì thì về sau khi có thời gian sẽ nói. Tối nay cứ tiêu dao một chút trước đã, cho nên tôi vừa đánh răng vừa tưởng tượng những cảnh tượng hương diễm, ai biết lúc tôi đi ra, gọi hắn hai tiếng không nghe thấy đáp lại, hắn đã ngủ xừ mất, đúng là quá mệt mỏi. Hình như tôi thấy trán mình trong gương viết chữ ‘sắc’ rất to, không nhìn được bật cười.

Nằm xuống bên cạnh hắn, chạm vào tay hắn, rất ấm áp, nắm vào rồi mới thấy trong lòng kiên định.

Nửa đêm tỉnh dậy vào WC, đột nhiên thấy áo ngủ của mình dính vết máu. Kinh nguyệt của tôi vừa dứt được một tuần, không thể nào. Hơn nữa cũng không phải từ lúc ra ngoài đường, vì áo này tôi mới thay trước khi ngủ, cảm thấy rất khó hiểu. Đầu óc lơ mơ đang ngái ngủ không rõ ràng lắm, không nghĩ ra nguyên do.

Trở về phòng, thấy một người khác trên giường, tôi lập tức nghĩ ra điều gì, lật chăn lên, phần chăn phía hắn nằm cũng dính máu, có điều hắn mặc áo sơ-mi đen, tôi không phát hiện ra! Ngực như bị đá dè, tôi cởi áo sơ-mi của hắn, cẩn thận vạch ra, quả nhiên bên hông quần băng gạc màu trắng, miệng vết thương ở bụng phải đã chảy máu.

Cái tên đáng chết! Chắc chắn mới bị thương hôm nay, thế mà đã ngồi máy bay phi thẳng đến đây. Chẳng trách mệt mỏi như vậy, do mất máu mà nên.

Tôi đắp lại chăn cho hắn, lập tức chạy ra gõ cửa phòng Lê Cẩm. Cô ấy mặc áo ngủ ra mở cửa, chỉ mở hé hé. Tôi lo lắng nói: “Lê Cẩm, có người bị thương chảy máu, em đi xem ngay cho chị với.”

Cô ấy gật đầu, hình như nhỏ giọng nói với người ở trong vài câu. Sau đó cầm túi sơ cứu đơn giản đi ra. Cô ấy cũng không cảm thấy thắc mắc vì sao trong phòng tôi có một người đàn ông xa lạ, chỉ để cho tôi gọi Tống Lễ dậy, cô ấy ở bên chuyên nghiệp cắt băng gạc, xem xét miệng vết thương.

Tôi đau lòng vỗ vỗ mặt hắn, gọi hắn. Hắn khó khăn tỉnh lại, nhưng lập tức vì động tác của Lê Cẩm mà nhúu mày kêu đau. Hắn tỉnh táo hơn, thấy rõ mặt tôi còn an ủi: “Không sao đâu, không nghiêm trọng, đã xử lý tốt rồi.”

Nếu là bình thường, sự quan tâm của tôi sẽ biểu hiện bằng cách massage hắn, nhưng lúc này tôi chỉ nhỏ nhẹ nói: “Em biết, anh cố chịu một chút, để y tá kiểm tra cho em yên tâm.”

“Ừ.” Hắn đồng ý, nắm tay tôi đặt lên ngực.

“Tôi nhìn Lê Cẩm đổi băng gạc cho hắn, hỏi: “Sao rồi?”

Cô ấy đáp: “Vấn đề không lớn, vết thương do dao, vốn đã khâu lại nhưng chắc vì hoạt động mạnh, không chú ý nên chảy máu. Em đã sát trùng và băng bó lại lần nữa rồi. Nếu sáng mai còn chưa hạ sốt thì đi bệnh viện.”

May quá, tôi cảm ơn Lê Cẩm, cô ấy về phòng. Tôi tìm hai viên thuốc giảm đau mình hay uống, nhét cho hẳn. Hẳn uống xong, trước khi ngủ lại thì thảo: “Bán Nguyệt, anh yêu em.”

Trước đây trong hí kịch, phụ nữ gọi người đàn ông mình vừa yêu vừa hận là ‘oan gia’, quả nhiên không sai chút nào. Hẳn câu hôn tôi liền tạo ra một vụ đen đủi, khiến tôi vừa yêu vừa hận, giờ không biết làm sao lại bị thương, thế mà chạy tới tìm tôi ngay lập tức, chỉ bảo rằng có chuyện ngoài ý muốn chứ không nói một câu về chuyện bị thương. Đúng là oan gia!

Cũng may hẳn dần dần hạ sốt. Tôi cũng tranh thủ ngủ một lát. Hôm nay đến lượt tôi làm bữa sáng, hôm qua vốn đã bàn nhau đến Hưng Long chơi.

Hẳn ngủ rất say, phỏng chừng vì mất máu nên ngủ nhiều hơn bình thường.

Chín rưỡi sáng tôi đi xuống nhà. Phòng bếp ở đây là dạng quầy bar, bày trí theo phong cách mở, một người nấu ở bên trong, những người khác ngồi một vòng bên ngoài ăn.

Tôi xay đậu thành sữa đậu nành rồi đun lên. Nướng bánh mì, rán trứng, rửa hoa quả, nấu cháo. Sau đó cắt dưa hấu để ăn.

Chắc Lê Dương có dụng ý xấu, thế nên là người đầu tiên đi xuống. Tôi nhìn cậu ta, cười lạnh một tiếng: “Tối qua sống chết muốn mua dưa, sao giờ không ăn?”

Cậu ta nhìn tôi, hả hê đắc ý: “Sao vậy chị, mới ngủ dậy mà cáu kỉnh, hôm qua biểu hiện của anh ba không tốt ạ?”

Tôi tức giận đến mức muốn đánh cậu ta, lúc này giọng nói ôn hòa của Trình Thanh vang lên bên tai, cậu ấy và Lê Cẩm cùng nhau xuất hiện. Đột nhiên tôi nhớ ra tối qua cửa phòng Lê Cẩm chỉ mở hé, hơn nữa còn nói chuyện với người bên trong, chắc là Trình Thanh rồi, duyên phận đúng là thứ kỳ diệu. Phát triển nhanh thế chứ, mới có hai ngày thôi mà.

Lưu Hân Hân cũng xuống, ngồi lên ghế cầm dưa ăn, tấm tắc khen ngọt. Cô nói: “Nghe đồn cuộc sống về đêm của Hưng Long rất nhộn nhịp, chúng ta qua đêm ở đó đi.”

Lê Dương nhúc nhích đầu nhìn cô: “Đó là chuyện đàn ông, em nhiệt tình thế để làm gì?”

“Suy nghĩ cho anh thôi.” Cô trừng cậu ta: “Vớ lại, còn có gay cơ mà, phụ nữ lúc nào cũng ít.”

Tôi nói: “Khi nào đi dạo ở vườn thực vật thì mua hộ chị một gói trà hoa lan nhé.”

Lưu Hân Hân hỏi: “Ồ, Chân Chân, chị không đi à?”

Tôi đáp: “Chị đi rồi.”

Cô ấy còn chưa chịu thôi: “Tam Á chị còn đi tận bốn lần.”

Lê Dương vừa định đấu võ mồm với Lưu Hân Hân, Tổng Lễ đại nhân liền đi vào, trông hẳn có vẻ khá hơn. Có nhiều người ở đây nên tôi không để ý đến hẳn, Trình Thanh chào hẳn một câu, hẳn gật đầu. Lê Dương hỏi: “Anh ba, tối qua thuận lợi chứ.” Hẳn nhìn Lê Cẩm, gật đầu nói cảm ơn. Lưu Hân Hân “A” một tiếng, nói: “Hóa ra vì anh ấy đến đây, nhưng thật ra anh ấy có thể đi với chúng ta mà.” Cô ấy vẫn không xem trọng Tổng Lễ lắm.

“Đi đâu?” Tổng Lễ cũng ngồi xuống quầy bar hỏi.

“Đi Hưng Long ấy, hôm qua mọi người đã bàn rồi.” Hẳn nhìn tôi, tôi rất tự nhiên đặt tay lên trán hẳn, không bị sốt, tôi an tâm, đưa hẳn một cốc sữa đậu nành.

“Đương nhiên cùng đi.” Hẳn hơi bất mãn nhìn tôi, chắc cho rằng tôi muốn đi cùng bọn họ.

Tôi chẳng phản ứng gì, chỉ đưa bữa sáng cho hẳn: “Được rồi, mọi người đi đi, mua trà cho chị là được.”

Hắn nắm lấy tay tôi trong tiếng tiếc nuối của mọi người, nói: “Bao giờ em mới chịu dịu dàng một chút với anh. Nói chuyện với anh thì cãi nhau, lúc nào cũng có thể bỏ đi, bây giờ còn học được cách trêu chọc anh.”

Nhìn hắn thế này, tôi cũng hiểu lời lẽ của hắn có vài phần đạo lý, quả thực tôi không dịu dàng ngoan ngoãn thuận theo lời hắn. Nhưng có nhiều phụ nữ dịu dàng ngoan ngoãn đó, ai bảo hắn cố tình thích kiểu như tôi cơ.

Những người khác đều đi hết, chúng tôi ngồi trên ghế ở bể bơi sau nhà. Tôi hỏi: “Anh mua căn nhà này từ bao giờ?”

“Từ khi em dùng vẻ mặt chảy nước miếng kể về ước mơ Hải Nam của mình.”

Trong lòng tôi rất vui vẻ, nhưng vẫn hỏi: “Ước mơ Hải Nam của em có liên quan gì đến anh?”

“Em là vợ anh mà, em có mơ ước gì anh sẽ giúp em thực hiện!” Hắn nói nhẹ nhàng, rất hiển nhiên.

Tôi nghiêng đầu qua, chúng tôi trao nhau một nụ hôn sâu dưới tán dừa.

11. Chương 11: [ngoại Truyện] 24 Giờ Của Chúng Tôi – Trước Khi Kết Hôn [lưu Minh Chân]

Tôi và Tống Lễ đều trở lại công ty làm việc, trải qua một khoảng thời gian có thể nói là ‘thảm thiết đến mức vô sỉ buồn nôn’.

Xét thấy nhiều người tò mò về tình hình cuộc sống của chúng tôi, tôi cảm thấy giới thiệu qua về sinh hoạt thường nhật của chúng tôi cũng được.

Từ thứ hai đến thứ sáu.

Khoảng 6h, tôi thức dậy. Tôi luôn ngủ sớm dậy sớm, dù ở chung với hắn cũng không thay đổi. Cùng lắm là sau khi tỉnh có thêm một hoạt động, hôn hắn, cho đến khi hắn rên rỉ hôn lại sâu hơn, chứng minh nửa giờ sau hắn có thể thức dậy.

6h45, tôi đứng ở ban công tập thể dục. Hồi trước tôi từng ra ngoài chạy bộ, nhưng xét thấy hắn không cho phép tôi sáng sớm hay tối muộn ra ngoài một mình mà không có hắn đi theo, vì thế đơn giản là tôi ra ban công tập.

7h15, tôi bắt đầu chuẩn bị bữa sáng. Chúng tôi tiếp tục ăn sáng theo phong cách của tôi, dù sao hắn cũng không thể không làm quen. Trên cơ bản một nửa bữa sáng là mì sợi, đương nhiên không phải mì bình thường, khi nấu cho thêm vài thứ để đủ protein và chất xơ. Có khi là hải sản, rong biển, rau xanh; có khi là trứng gà, rau xanh; thỉnh thoảng lắm mới là thịt và rau xanh. Nửa còn lại là sữa đậu nành tươi, rau xào và bánh ngô.

8h, chúng tôi ăn sáng. Chúng tôi mắc căn bệnh dính nhau ngay cả khi ăn. Thế có nghĩa là chúng tôi luôn ngồi cạnh nhau, tay phải của hắn nắm tay trái của tôi. Hắn dùng tay trái để ăn, tôi dùng tay phải. Khi cần thì gấp hộ người kia, đương nhiên, khi thì quay sang hôn nhau.

8h30, chúng tôi cơm nước xong, theo thường lệ sẽ ngồi nghỉ mười phút, thông báo hoạt động và địa điểm đi lại trong ngày của bản thân.

8h40, chúng tôi đứng dậy thay quần áo đi làm.

Khoảng 9h, Tống Lễ đưa tôi đến công ty. Lúc bước ra khỏi xe, tôi sẽ hôn hắn một cách nồng nàn, sau đó nói: “Nhớ là em yêu anh.” Hắn đáp lại: “Anh cũng thế.”

10h, hắn lại về nhà, đã mua đủ thức ăn ở siêu thị. Bắt đầu rửa bát hồi sáng và chuẩn bị cơm trưa. Thực đơn tôi đã chuẩn bị từ hôm trước, hắn chỉ việc làm theo. Tôi không có yêu cầu cao với thức ăn, đủ dinh dưỡng, không độc hại là được. Nhưng hắn lại kén mùi vị, thế nên đành tự xuống bếp. Từ sau khi chính

thức ở chung, rất hiếm khi chúng tôi nhờ cô Trần đến giúp, việc trong nhà đều tự tay làm. May mà Tổng Lễ sống tự lập quen, cho nên nấu cơm giỏi hơn tôi, thu dọn phòng ở cũng gọn gàng sạch sẽ hơn tôi. Tôi cũng chỉ có thể giương cờ hiệu ‘người tài số khổ’, kệ cho hấn làm.

12h hấn đi ra khỏi nhà, đựng cơm vào hộp giữ nhiệt đem cho tôi.

12h30, tôi với hấn hẹn nhau ở một nhà hàng cùng ăn cơm trưa. Hồi trước tôi cũng thường xuyên cùng đồng nghiệp đến đây, nghe nói ông chủ là người Quảng Đông, đồ ăn cũng chỉ có mấy loại cháo miến mì cơm thịt, nhưng đều rất ngon. Sau đó, tôi cũng không biết Tổng Lễ thỏa thuận gì với ông chủ, buổi trưa chúng tôi ngồi ở đây một giờ, tự mang đồ đến ăn.

12h30 – 13h30, thời gian ăn trưa. Hai chúng tôi cùng dùng cơm, nói vậy mọi người cũng có thể phát huy trí tưởng tượng vô hạn rồi. Đôi lúc cũng sẽ gặp đồng nghiệp ở đây, chúng tôi chỉ dùng một bên bàn, nhưng cho dù lúc đông khách, bọn họ cũng không chịu đến ngồi chung. Tôi tò mò hỏi lý do, đáp án cực kỳ kinh ngạc: Không phải bọn họ không chịu nổi trạng thái thân mật vô sỉ của chúng tôi, cũng không phải bị khí thế của Tổng Lễ dọa dẫm, mà là thấy một người có khí thế như vậy lại không hề e dè ‘thảm thiết’ với một cô gái, ‘đồ ăn vào bụng đều trở thành hóa thạch’, đây là nguyên văn.

14h – 18h, Tổng Lễ cầm hộp cơm không đến công ty làm việc. Về phần tại công ty bộ dáng hấn như thế nào, tôi căn bản không rõ, tôi chưa từng đến đây.

18h30, nếu tôi không phải tăng ca, Tổng Lễ sẽ đứng giờ tới đón tôi về nhà. Nếu tôi tăng ca, hấn sẽ chờ tôi, sau đó tới đón tôi cùng về. Nếu hấn thật sự phải đi xã giao, tôi chỉ đành tự về. Từ khi ở chung với hấn, nghe nói cái kẻ hồi trước vốn ăn chơi rượu chè vô gia cư này đã thay đổi phương pháp, ủy quyền cho cấp dưới, rất hiếm khi đi xã giao nghiệp vụ. Mấy tên bạn bè đàn đúm của hấn cũng biết, không gọi hấn nữa.

20h, hầu như lúc này chúng tôi đã ăn cơm tối xong. Cơm tối rất đơn giản, chính là sữa, bánh ngọt tôi nướng và một quả dưa chuột. Lần này đến lượt tôi rửa bát.

20h – 21h30, Tổng Lễ ‘giả vờ’ làm việc (bởi vì tôi sẽ quấy rầy hấn), tôi xem phim, hoặc đọc sách. Bình thường chúng tôi sẽ cùng ngồi trên sofa, lúc đầu còn nghiêm trang mỗi người một đầu, sau đó chẳng hiểu sao cứ di chuyển vào giữa, sau đó nửa liên quần lấy nhau, rốt cuộc thì người nào đó bắt đầu không ‘nề nệ’. Cuối cùng tôi đứng dậy đi vệ sinh cá nhân, người nào đó rồi vào thư phòng tiếp tục ‘nghiêm túc’ làm việc.

21h30 – 22h, tôi đánh răng rửa mặt, chuẩn bị quần áo ngày hôm sau.

22h, tôi đứng giờ lên giường.

22h – 24h, Tổng Lễ làm việc.

24h – 6h, Tổng Lễ lên giường ngủ. Đến đây tôi muốn giải thích, tôi là loại người lúc nào cũng cần ít nhất tám tiếng cho giấc ngủ, mà hấn chỉ cần khoảng sáu tiếng là được.

Cuối tuần.

7h, cả hai chúng tôi đều đã tỉnh.

7h – 10h, chúng tôi sẽ cùng nhau làm một ít hoạt động có ích cho thể xác và tinh thần. Hoạt động này cũng có làm rã rác trong tuần, nhưng thời gian và địa điểm bất định, mà hai ngày cuối tuần lại cố định. Ha ha.

10h – 11h, chúng tôi cùng nhau đánh răng rửa mặt. Nhà tắm trong nhà rất lớn, bồn tắm đứng cũng rất lớn, đủ cho cả hai đồng thời đứng bên trong.

11h – 12h, thay đồ đơn giản chuẩn bị ra ngoài. Chúng tôi không đặc biệt chú ý đến việc ăn mặc đom đóm. Về điểm này tôi đặc biệt khen ngợi hấn, bởi vì hấn chưa bao giờ yêu cầu tôi ăn diện như trở thành một người khác. Chắc là Tổng Lễ rất hài lòng về diện mạo của tôi rồi, cho nên phạm là có quần áo mặc là đủ. Cuối tuần đi chơi, tôi toàn lấy áo sơ mi của hấn ra mặc. Mặc áo sơ mi nam rộng thùng thình, rất thú vị. Tôi còn khoe khoang bảo tôi mặc đẹp hơn hấn.

12h – 14h, chúng tôi ra ngoài ăn cơm. Thường xuyên đến quán ăn Quảng Đông hoặc Quý Châu. Thỉnh thoảng cũng ăn cơm với bạn bè hấn.

14h – 16h, cùng nhau đi mua đồ. Hơn phân nửa là mua thực phẩm. Tôi hoàn toàn không có hứng thú với việc dạo phố, cũng không muốn vì nó mà hao phí thể lực. Sau khi biết chuyện này, chẳng những hấn không thở phào nhẹ nhõm, ngược lại còn lộ vẻ tiếc nuối. Lúc đầu tôi không hiểu lý do, về sau có lần truy hỏi đến cùng, rốt cuộc hấn nói: “Một người phụ nữ đến dạo phố cũng không có hứng thú, vậy còn điều gì có thể rung động nổi cô ấy?” Hấn không biết, riêng sự tồn tại của hấn đã đủ rồi.

16h – 19h, thoải mái nằm nhà nghỉ ngơi, chúng tôi cùng nướng bánh, hoặc bạn bè hấn rủ đi chơi bài, hoặc chúng tôi đi xem phim, giống như đám thanh niên, mua bỏng, hoặc lén mang mấy món ăn vặt khác vào.

19h – 20h, chúng tôi ăn tối.

Sau 20h, lúc này trời đã tối. Ánh trăng bao trùm lên màn đêm, lóng lánh như thủy ngân. Chúng tôi không bật đèn, không kéo rèm, nghe nhạc, chỉ lẳng lặng mà nghe, hoặc nói đôi ba câu – vô nghĩa, ngồi dựa vào nhau trên sofa, hoặc dưới thảm. Cảm giác này, giống như toàn bộ thế giới chỉ còn lại hai chúng tôi, nguyện ước cả đời, chẳng qua chỉ là sự tồn tại của một người khác trong cuộc đời mình mà thôi.

12. Chương 12: [ngoại Truyện] Cầu Hôn [tổng Lễ]

Sao tôi có thể yêu một cô nàng như thế cơ chứ, sao có thể?

Tôi sắp đặt bữa tối tại khu vườn cạnh bể bơi, lẩu hải sản tự nấu. Còn hì hục mất công nhét cái nhẫn kim cương có khắc tên của chúng tôi vào một con sò, dự định cầu hôn em. Đây là ý kiến của Lệ Dương, chẳng biết có hữu dụng hay không. Không phải thường bảo phụ nữ thích lãng mạn truyền thống sao, đây mà là truyền thống? Hơn nữa muốn nhẫn cái nhẫn kim cương ra khỏi sò thì phải dùng răng nhai, răng em mà bị đau thì có thể coi là lãng mạn chắc?

Em ăn rất hăng hái, nói: “Tổng Lễ, về sau chúng mình đổi nước trong bể bơi thành nước biển đi, nuôi các loại sò, cua, cá. Muốn ăn là mò lên luôn, đảm bảo tươi sống!”

Tôi căng thẳng không đáp lời, đưa con sò có đánh dấu sẵn kia cho em. Mắt em đúng là tinh, lại còn bảo: “Con sò này không ngon rồi, cạy mãi chả mở miệng, trăm phần trăm là chết.”

Đương nhiên, tôi chuẩn bị không một sơ sẩy, chẳng lẽ còn để cho nó há miệng rơi nhẫn khi còn đang nấu sao?

“Đừng lãng phí, ăn đi!” Tôi chỉ đành cúi đầu nói.

Em bĩu môi, lấy sức cạy ra, sau đó không ngoài dự đoán, phát ra một tiếng kêu thất thanh: “Á?”

Em còn chưa kịp lau tay đã lấy nhẫn ra, nhìn kỹ, sau đó ngẩng đầu nhìn tôi, chúng tôi cứ nhìn nhau như thế, cuối cùng tôi khụ một tiếng, nói: “Bán Nguyệt, em gả cho anh nhé.” Rất căng thẳng, tim đập thình thịch.

Em cầm nhẫn, vân vê giữa các ngón tay, không hề có vẻ gì là vui sướng, nở nụ cười không cao hứng cho lắm: “Nếu tự dưng nhặt được thì tốt rồi, lập tức phát tài.”

Buổi tối trời mát mẻ, nhưng tôi hồi hộp đổ mồ hôi, chẳng phải em nên cảm động rút nước mắt, sau đó ôm tôi nói, ‘Tổng Lễ, em đồng ý’ sao? Mẹ kiếp, đó là kết quả mà Lệ Dương hơn hử nói với tôi.

“Em có đồng ý không?” Giọng của tôi suýt chút nữa là run rẩy.

“Chuyện này, cần bàn bạc kỹ hơn.” Em trầm ngâm đáp.

Có ý gì? Mấy trò của phần tử trí thức đúng là phiền phức. Em nói tiếng Trung Quốc đấy hả? Cái gì gọi là ‘bàn bạc kỹ hơn’? Rốt cuộc có đồng ý hay không?

Sau đó em còn ăn tiếp, để nhẫn trên bàn, mỗi khi mở một con sò ra còn cẩn thận nhìn, chẳng lẽ còn muốn tìm thêm một cái nhẫn kim cương nữa?

Tôi vội vàng hỏi: “Em có ý gì? Mau đeo nhẫn đi.”

Em trừng mắt lườm tôi: “Không phải em đã nói ‘bàn bạc kỹ hơn’ rồi à!”

“Rốt cuộc em muốn thế nào?” Tôi đi sang, ngồi bên cạnh em.

“Lần trước cầu hôn kết quả chẳng đâu ra đâu, có thể thấy là không nên manh động, chúng ta cứ từ từ giải quyết.” Em bóc một con tôm cho tôi, tôi làm sao nuốt nổi? Ngực như bị tảng đá lớn đè lên.

“Hoãn tới khi nào?” Em muốn vì chuyện đó tra tấn tôi đến bao giờ?

Em ăn luôn con tôm, từ chối trả lời: “Đến khi em có đủ dũng khí một lần nữa.”

Tôi siết tay, cảm thấy tức anh ách trong họng, nhưng cũng chỉ hỏi: “Lưu Minh Chân, em nói nhanh một câu cho vuông đi, có cười hay không!”

Em đột nhiên lạnh mặt, tôi sợ miệng em sẽ nói ra hai chữ ‘không cười’, bèn cuống quýt lấy tay che miệng em, mất hết cả dũng khí, nhỏ giọng nói: “Đừng trả lời, bây giờ đừng trả lời vội.”

Ông trời cố tình phái em đến bên tôi để chứng minh trên đời này vô quỷ dày có móng tay nhọn ư? Quả thực tôi sợ em. Sợ em có một chút mất hứng, có một tí tủi thân. Mặc kệ có phải lỗi của tôi hay không, đều do tôi sai hết. Nhưng em không thể dùng một câu ‘bàn bạc kỹ hơn’ để phán tù chung thân cho tôi được. Món nợ này đổ hết lên đầu Lệ Dương, để xem tôi xử lý nó như thế nào!

Bàn tay vương mùi hải sản của em sờ lên mặt tôi, khiến tôi thấy được ánh mắt em, cái miệng còn đầy mùi hải sản cũng chậm rãi hôn tôi. Nói thật, đôi môi mềm mại ấm áp như thế chỉ khiến cho lòng tôi chua xót, quả thực cảm thấy uất ức.

Tôi vội vàng quay đầu đi, em cũng nhận ra, một bàn tay đặt sau lưng tôi vỗ về, chẳng lẽ đang thương cảm cho tôi sao!

“Tổng Lễ, em cứ nhận nhẫn trước vậy.”

“Dù sao cũng khắc tên em, chẳng có cách nào tặng cho người khác.” Tôi bực bội nói.

Em lại còn cười được, ở đây đã một tháng, làn da phơi nắng nên đen đi, nhưng càng có vẻ khỏe mạnh hấp dẫn. Đời này tôi không rời được em, dù em có thế nào, trong mắt tôi vẫn là tốt.

Em xoa xoa tay, nói: “Em muốn ngày mai về nhà.”

Tôi nghe thấy tiếng ‘nhà’ này, đáy lòng ấm áp, lập tức kéo tay em nói: “Được, chúng ta về nhà.”

Nhưng nhìn về mặt em, chẳng lẽ tôi hiểu lầm?

Quả nhiên em nói: “Ý em là về nhà cha mẹ em.”

Trước kia tôi hiểu lời em nói, bất luận là em nói tiếng Anh hay tiếng Trung, tôi đều nghe được hiểu được. Nhưng hôm nay sao thế, em nói tiếng phổ thông mà tôi nghe không thủng? Rốt cuộc em muốn làm gì?

Em nhìn tôi, có thể biểu cảm của tôi rất khiếp sợ, cho nên em kề sát tai tôi nói: “Muốn rước con gái nhà người ta đi, tất nhiên phải đến xin phép chứ? Cha mẹ vợ còn chưa gặp, định cướp đoạt dân nữ à.”

“Lưu Minh Chân!” Cuối cùng tôi cũng gầm lên, có vẻ em đã tra tấn tôi đủ rồi, cuối cùng cũng tha cho tôi đường sống. Tôi ôm em, rất chặt, quả thực muốn rơi lệ.

Tôi vội vàng gọi điện thoại đặt vé máy bay. Em vẫn thản nhiên như không ngồi tại chỗ cũ ăn không ngừng miệng, thấy tôi đặt xong xuôi mới hỏi một câu: “Anh ăn chút gì đi, này giờ chẳng bỏ bụng miếng nào cả.” Mà vỏ tôm vỏ cua chồng chất trước mặt em như ngọn núi nhỏ.

Tôi quăng lại một câu “Tức đủ no rồi”, đứng dậy rời đi.

Một lát sau, chắc em đã thu dọn bên ngoài xong, đi vào ngồi cạnh tôi trên sofa. Bàn tay không ngoan ngoan kéo áo tôi lên tận ngực, kiểm tra vết thương trên bụng, vừa vuốt ve vừa hỏi: “Có thể đi máy bay không? Vừa mới khâu miệng không lâu.”

Bàn tay ấm áp của em đặt lên trên, tôi làm sao mà chịu được. Xách em đi về phía phòng ngủ, nói: “Đêm qua không phải em đã kiểm tra trên giường rồi sao? Chẳng lẽ còn không biết? Vậy chúng ta kiểm tra lại một lần.”

Tôi muốn tranh thủ lúc thân thiết mà hoàn trả cho em tất cả mọi giây vò mình vừa phải chịu, nhưng tôi nỡ lòng nào chứ.

Buổi sáng dậy ăn điểm tâm, tôi hỏi em: “Tặng quà gì cho cha mẹ em bây giờ?”

“Đưa thẳng tiền mặt đi.” Em cúi đầu tích cực ăn.

“À, được, thế gửi vào thẻ của em. Nhưng không thể đi tay không chứ. Thuốc lá? Rượu? Bán Nguyệt, em có thể nghiêm túc một chút không!”

Lúc này tôi thật sự gặp rắc rối, còn chưa lên máy bay đã sốt ruột đổ mồ hôi hột.

“Anh căng thẳng cái gì? Dù sao cũng chẳng phải lần đầu!”

Thái độ của em sao thế! Em còn giận? À, hóa ra em vẫn để tâm chuyện của tôi với Kiều. Cô nàng này, còn có thể nổi cơn ghen cơ đấy.

Tôi vuốt tóc em, nhẹ giọng nói: “Sao lại không phải lần đầu của anh? Lúc ấy, anh chẳng làm gì cả, chỉ giả vờ tổ chức hôn lễ mà thôi. Bán Nguyệt, em muốn cái gì anh cũng cho em, dù sao cả đời cũng chỉ có một lần.”

Em nắm chặt tay tôi, đưa lên miệng hôn chụt một cái, nhìn tôi rồi thở dài: “Anh đó. Em muốn cái gì? Em chỉ muốn anh.”

Tôi không nhịn được cúi đầu hôn em. Bán Nguyệt, Bán Nguyệt...

Cuối cùng tất cả đều mua ở siêu thị sau khi xuống máy bay: Rượu và tổ yến. Trước khi lên máy bay em gọi điện về, nghe thấy em nói: “Cha mẹ có ở nhà không? À, con về nhà vài ngày để nghỉ ngơi, mang một người về cho cha mẹ gặp,” sau đó nhìn tôi, mím miệng, “Người nào ấy ạ? Là người là được rồi. Không cần đón bọn con đâu.”

Ngồi trong xe taxi, tôi căng thẳng hỏi: “Hay là, chúng mình đi mua một bộ quần áo mới cho anh?”

“Ôi giới, không cần, cha mẹ em ghét nhất mấy người chỉ được mẽ ngoài.” Em về địa bàn của mình, rất thoải mái tự tại.

Tôi vội vàng nắm tay em, nhìn bộ dáng của em lại càng thấy căng thẳng. Trước kia lẻ loi một mình ở Thái Lan cũng chẳng như vậy.

“Yên tâm, cha mẹ em tốt lắm. Nhà em chỉ bình thường thôi, cũng không có yêu cầu cao với con rể tương lai. Hơn nữa nhìn tướng anh còn có thể ở rể, bọn họ càng thích anh.” Em nói xong tự cười ha hả.

Tôi như một thằng ngốc, nghệt mặt nghe mà không hiểu em nói gì. Là tại em hay tại tôi?

Nhà em ở một khu dân cư rất bình thường, xem ra đã xây hơn mười năm. Em dẫn tôi lên tầng ba, gõ cửa cộc cộc. Chắc người ra mở cửa là mẹ em, bà nói: “Con gái, về rồi đấy hả.”

Em đổi dép đi trong nhà, nhấc túi quà ra khỏi tay tôi, tôi cố gắng cười một cách tự nhiên, gọi “Bác gái”, sau đó thấy cha em cũng đi ra, đeo tạp dề, tôi chào “Bác trai”. Bọn họ đánh giá tôi, tôi không dám động đậy.

“Cởi giày vào nhà đi.” Bán Nguyệt nói với tôi. Vì thế tôi làm theo, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Sao muộn vậy mới về? Cha con gọi điện đến sân bay hai lần rồi, điện thoại con cũng không mở máy.”

Em dâng quà lên: “Mua quà cho cha mẹ. Anh ấy mua.”

Mẹ em mỉm cười nói: “Khách khí rồi.”

Chín giờ tối chúng tôi mới về, bọn họ đã ăn xong cơm tối, chỉ cố ý chờ chúng tôi mà thôi. Chúng tôi ngồi xuống, bàn ăn đã dọn đủ món. Cha em hỏi: “Giới thiệu bạn con đi chứ.”

“Tổng Lễ,” Em cầm một cái móng giò bắt đầu gặm, “Đây là cha mẹ em.”

Tôi ngồi cứng đờ, chẳng biết phải làm gì. Cũng may mẹ em bảo: “Hai đứa cứ ăn từ từ, ngày mai nói chuyện. Cha mẹ đi ngủ đây.”

Tôi rút cuộc thở phào một hơi, bắt măn nói: “Sao em không giúp anh, chết vì ăn.”

Em nhìn tôi khó hiểu: “Giúp anh cái gì? Chẳng ai bắt nạt anh cả. Ăn mau lên, đừng để đói bụng đau dạ dày.”

“Bọn họ có biết anh là ai không?” Tôi lo lắng hỏi, em chỉ gọi tôi là ‘Tổng Lễ’, cũng chẳng giới thiệu tôi là bạn trai em, hơn nữa còn chuẩn bị cưới.

“Anh là ai cơ chứ?” Em vờ như không rõ.

“Em cứ bắt nạt anh nữa đi!” Tôi cũng bực.

“Ha ha, bọn họ biết tổng rồi, nếu không làm sao để con gái của mình tùy tiện ngủ qua đêm với một người khác.” Em sờ hai má tôi an ủi. Nghe thế, tôi cảm thấy khá hơn nhiều.

Ăn xong, em đưa tôi vào phòng ngủ của mình, bất ngờ là trong phòng có hai cái giường đơn. Không thể nào, cố ý chuẩn bị cho chúng tôi như thế cơ à. Phòng ngủ không to lắm, ước chừng chín, mười mét vuông.

Bán Nguyệt nhìn tôi, cười nói: “Ngoan, buổi tối anh ngủ một mình.” Tôi ôm em từ phía sau, ngồi xuống giường, cẩn thận đánh giá nơi này, bày trí rất đơn giản, màu trắng là chủ đạo, có một bàn học, một máy tính, một ti vi, hai giá sách xếp đầy sách vở, chẳng trách em có thể mồm mép như thế.

“Chúng mình đi tắm đi.” Em nói. Tôi hôn em một cái, đồng ý.

Chúng tôi thật sự tắm chung với nhau, giống như ở nhà mình. Tắm nước nóng cũng khiến tôi thư thái hơn. Em hỏi: “Cha mẹ em tốt lắm phải không?”

Quả thực là tôi không có cảm giác gì hết, chỉ biết còn chưa đâu vào đâu, chờ ngày mai đã. Một mình Bán Nguyệt đã tra tấn tôi thành như vậy, không biết thêm cả cha mẹ em nữa thì tôi sẽ thế nào.

“Hình như em giống cha nhiều hơn một chút.”

Em gật đầu, nói: “Con gái đương nhiên giống cha, Mãn Nguyệt giống mẹ em nhiều hơn.”

Tôi mơ hồ: “Ai là Mãn Nguyệt?” Tôi giúp em chà lưng.

“Em trai của em, nhũ danh là Mãn Nguyệt.”

“Em còn có em trai? Em ruột hả?”

“Cha mẹ em sinh, anh nói có ruột hay không?”

“Sao em không kể?” Tôi kêu to, hóa ra tôi mới là người đơn thế bạc.

“Anh cũng có hỏi đâu. Em có em trai mà anh lo lắng cái gì, cũng chẳng phải em có chồng!” Em nguyệt, tôi nhụt chí, tức giận không nói thành lời.

“Thế cậu ấy ở đâu?”

“Ai cơ?”

“Em trai em!” Xà phòng rơi vào mắt tôi, cay đến mức ứa nước mắt.

“Làm việc ở thành phố khác, cách chỗ này ba tiếng đi tàu.”

Tôi ra ngoài trước, quần khăn tắm vào phòng, bỗng phát hiện một người đàn ông ngồi trên giường, vừa ăn cơm vừa dùng điều khiển ti vi chuyển kênh. Đêm nay thật lắm kinh hỉ, cậu ấy thấy tôi cũng sững sốt một chút, sau đó cẩn thận quan sát tôi. Hiển nhiên cậu ấy là Mãn Nguyệt. Cậu ấy đứng lên, chiều cao hơn một

mét tám, gầy như Bán Nguyệt, nho nhã điềm đạm. Lúc bắt tay với tôi, ngón tay của cậu ấy cũng dài dài nhỏ nhỏ.

Chúng tôi còn chưa kịp nói gì, Bán Nguyệt đã mặc áo ngủ vào phòng, tóc còn rỏ nước. Thấy cậu ấy bèn kinh ngạc kêu lên một tiếng, hai người vừa ôm vừa vỗ vai.

“Sao em lại về?”

“Nghe nói công trình phải nghiệm thu, em về kiểm tra chất lượng.”

Bán Nguyệt nghe xong quay đầu nhìn tôi, xem ra cậu chàng này làm kiến trúc.

Tôi cầm quần áo vào nhà tắm mặc, thầm nghĩ: Một, tôi chưa mua quà cho cậu ấy, liệu có để lại ấn tượng xấu không; hai, tối nay biết ngủ thế nào? Hóa ra hai chiếc giường kia có tác dụng như thế.

Trở về phòng, hai người đang trò chuyện thân mật. Bán Nguyệt nhìn thấy tôi, ôm eo tôi giới thiệu: “Tổng Lễ, đây là em trai của em, Lưu Minh Giác.”

Chúng tôi bắt tay, trao đổi ánh mắt. Cậu ấy không thích tôi lắm, tôi cảm nhận được. Bởi vì tôi muốn cướp chị gái của cậu ấy.

Tôi chủ động nói: “Anh ra ngoài ngủ khách sạn, ngày mai tới tìm em.”

Rốt cuộc cô nàng này cũng có chút lương tâm, nghe tôi nói xong mặt mũi hơi ỉn ừ: “Thế em đi với anh.”

Lòng tôi khoan khoái, rất vừa lòng, nhưng ngoài miệng nói: “Hai chị em hiếm khi gặp nhau, không sao.”

Trước mặt Lưu Minh Giác, em rất phóng khoáng nói: “Em không nỡ bỏ anh.”

Nói cho cùng thì cũng không uống công yêu em, tôi còn không nỡ bỏ em hơn! Chẳng lẽ đưa em về nhà mình xong, tôi phải một thân một mình đi ngủ khách sạn?

Cuối cùng, Lưu Minh Giác lên tiếng: “Được rồi, em ra ngoài ngủ, tiền hai người chi nhé, khách sạn năm sao.”

“Đúng là có cách ấy.” Bán Nguyệt gật đầu. Tốt quá, tôi không do dự lấy ví ra, đưa thẻ tín dụng cho cậu ấy.

Cậu ấy cầm xong, nhìn chúng tôi nháy mắt vài cái. Bán Nguyệt giở giọng chị cả: “Đừng làm loạn, tìm một khách sạn cỡ nhà mình là được.”

Tôi vội vàng nói: “Không cần không cần, cứ năm sao đi, không cần tiết kiệm cho anh. Anh làm phiền quá.”

“Chị xem, chỉ có anh rể là hào phóng. Chị còn chưa cưới đã giúp anh ấy tiết kiệm ngay được.”

Ôi, dễ dàng như thế sao! Tôi yêu chết cái tiếng ‘anh rể’ này. Tâm tình tốt.

Cậu ấy đi rồi, Bán Nguyệt thấy tôi còn ngồi trên giường cười ngây ngô, cốc đầu tôi một cái nói: “Ngủ đi, không dễ dàng qua cửa thế đâu!” Kết quả chúng tôi vẫn cùng nằm trên một chiếc giường đơn, ôm nhau thật chặt. Tôi đã không thể quen với việc bên gối không có em.

Ngày hôm sau, khi chúng tôi thức dậy, cha mẹ em đã ra ngoài tập thể dục. Chúng tôi hâm nóng cơm ăn. Bán Nguyệt gọi điện thoại cho Lưu Minh Giác, cậu ấy ở Sofitel, đang chuẩn bị đi ăn buffet sáng.

Tôi hỏi Bán Nguyệt: “Bọn họ sẽ hỏi anh cái gì?”. Từ khi biết em muốn dẫn tôi về, tôi đã hỏi em rồi, nhưng em vẫn trả lời trước sau như một: “Hỏi gì đáp nấy, y sự thực mà nói.”

Đợi đến khi ba cặp mắt ngồi ở đối diện bàn ăn nhìn tôi, tôi căng thẳng tới mức mồ hôi mồ kê nhễ nhại, dạ dày cũng đau. Cha mẹ em hỏi, em trai em phụ trách ghi chép. Hơn nữa mấy câu hỏi này có tính hệ thống, chia ra làm năm phần: Bối cảnh gia đình, giáo dục, sức khỏe, công việc và bạn bè.

Tôi trả lời thành thật. Bán Nguyệt cứ như nghe thấy chuyện không liên quan đến mình, chỉ cầm đầu vào ăn.

Cha em còn nói: “Chỉ là tâm sự vui thôi, cháu cứ ăn đi.” Tôi nuốt trôi thế nào được. Vừa tập trung trả lời, vừa phải quan sát phản ứng của bọn họ, một cái nhượng máy cũng không bỏ qua.

Cuối cùng cũng xong. Trong quá trình còn bao gồm cha em bắt mạch cho tôi, chắc là sợ tôi che giấu bệnh tật gì. Bán Nguyệt lau mồ hôi trên trán tôi, cười khanh khách nói: “Anh không cần căng thẳng thế!” Tôi cần bản không nói lên lời, nắm tay em, ngập tràn lo lắng. Ba người đối diện chẳng lộ ra nụ cười vừa lòng nào cả.

Em nhìn tôi nói: “Lại đây đi, đồ ăn nguội rồi, em nấu mì cho anh.”

Tôi cùng em đi vào phòng bếp, thở hắt một hơi. Từ phía sau ôm lấy em, tôi hỏi: “Vừa rồi anh thể hiện thế nào?”

“Khá thành thật.” Em không nhìn tôi, đun nước.

“Họ có thích anh không?” Tôi lo âu.

“Thích chứ, phiếu ăn dài hạn xin như thế cơ mà.” Bán Nguyệt quay người, cười cười ôm tôi. Tôi ảo não, nhà này chẳng ai bận tâm chuyện ấy cả, trừ việc tối qua Lưu Minh Giác hình như có hứng thú trong chớp mắt.

Một lát sau, em trai em xuất hiện, đưa giấy cho Bán Nguyệt, nghiêm túc nói: “Chị tự xem đi.”

Tôi nhìn tờ giấy cậu ấy vừa ghi lại, chắc đã chấm điểm cho tôi rồi. Bán Nguyệt xem xong, mặt không chút thay đổi đưa tờ giấy cho tôi. Tờ giấy kia xoàn xoạt ở trên tay tôi, bởi vì tay tôi đang run.

Tôi chỉ được có 57 điểm. Con số màu đỏ viết rất lớn ở góc trên cùng, còn viết bằng chữ ‘năm mươi bảy’, sợ người khác nhìn nhầm. Tôi mà lại không đạt tiêu chuẩn!

Nhìn xuống phía dưới, tôi vô cùng bất bình. Tỷ như tôi không có bà con gì, 0 điểm; nhưng dựa vào đâu hỏi tôi tiền bất động sản và tài khoản ngân hàng dùng đơn vị gì để tính, tôi đáp ‘trăm vạn’, kết quả bị -2 điểm?

Tôi bứt rứt đến mức đỏ bừng mặt, nhìn Bán Nguyệt, em lại nửa cười nửa không, rốt cuộc không nhìn được cười ha hả. Tôi thấy em cười mà không hiểu đầu đuôi, tôi không đạt tiêu chuẩn mà em vui như thế?

“Được rồi được rồi,” Em an ủi tôi, giơ tay xoa xoa bụng tôi, đẩy bát mì ra nói: “Mau ăn trước đã, chuyện khác bàn sau.”

“Anh không ăn, cả đời này anh không ăn nữa.” Tôi phát bực.

“Trẻ con, làm sao mà anh mất hứng?” Em giật lấy tờ giấy. Tôi ngồi xuống cái bàn nhỏ trong phòng ăn, không muốn vào nhà đối mặt với bọn họ.

“Anh không đạt tiêu chuẩn.” Tôi không ngóc nổi đầu nữa.

“Đạt hay không đạt là do em. Em yêu anh là anh đã đạt tiêu chuẩn, em rất yêu anh, anh được tám mươi điểm, em yêu anh muốn chết, anh chính là một trăm điểm.”

Em đưa chiếc đũa sang cho tôi, giục tôi ăn. Tôi được khuyến khích, nhìn em cười tươi như hoa, do dự nói: “Vậy anh chính là một trăm điểm!”

Em xoa bụng tôi bảo: “Nếu không ăn cơm sẽ trừ điểm.”

Ngày hôm sau, buổi sáng vừa ngủ dậy đã thấy em bôi kem dưỡng tay, lấy cái nhẫn cầu hôn kia đưa cho tôi, tôi sợ hãi xua tay không dám cầm, chẳng lẽ em muốn trả lại tôi?

Em vừa cười vừa cúi người bảo: “Anh đeo cho em đi, mẹ em bảo anh chọn rất khéo.”

Tim của tôi rất cuộc cũng bình tĩnh, vội vã đeo cho em, xỏ vào ngón áp út vừa như in, thật là tốt, viên kim cương kia phản chiếu ánh sáng lung linh trong nắng sớm. Tôi kéo em vào lòng, hôn em mãnh liệt, đây là vợ của tôi!

13. Chương 13: [ngoại Truyện] Kết Hôn

Sáng thứ sáu, ăn điểm tâm xong, Lưu Minh Chân cuộn mình trong lòng Tống Lễ, ngồi trên sofa sưởi nắng.

Cuộc sống không thể tuyệt vời hơn nữa, Lưu Minh Chân nghĩ.

Tống Lễ kề môi gần tai cô, thở ra khí nóng, khiêu khích khiến cô không khống chế được. Lưu Minh Chân vội vàng né đầu.

“Khi nào chúng mình làm chuyện đó đi.”

“Cả tuần nay, chúng ta chẳng làm suốt ngày rồi còn gì? Sáng một lần tối một lần, trước khi ăn cơm cũng làm, anh có để cho người ta sống không đấy!” Cô khê khằng kháng nghị, lim dim buồn ngủ, miễn cưỡng đáp lại.

Động tác của Tống Lễ tạm dừng, sau đó cười lớn, bắt đầu nhảy vành tai của cô, nói: “Em nghĩ đi đâu thế! Anh không nói chuyện này, nhưng chuyện này cũng phải làm, lát nữa làm tiếp, dù sao vẫn có thời gian.”

Lưu Minh Chân quay đầu, ngơ ngác nhìn hấn hỏi: “Chẳng phải đã nhận giấy kết hôn rồi sao?”

Đầu tuần, đột nhiên Tống Lễ nói với cô: “Chúng ta đăng ký kết hôn đi, cha mẹ em cũng đồng ý rồi.”

“Ok, chờ em viết cái check list đã.” Cô không hề do dự.

Tống Lễ vừa nghe đã phình não: “Viết check list làm gì! Chẳng mấy mà cả action plan, program rundown cũng lòi ra à xem. Đây không phải event của em.”

“Sao lại không phải? Đây là event lớn nhất trong đời chúng ta! Lần trước lên kế hoạch không chặt chẽ, xảy ra sự cố. Lần này nhất định em sẽ cho nó đầu xuôi đuôi lọt.”

Nói đến thế Tống Lễ cũng phải nhụt chí, đành hứa theo: “Tùy em.”

Buổi tối hôm sau, Lưu Minh Chân về nhà giao cho Tống Lễ tờ bản thảo đánh máy. Tống Lễ nhìn, đúng là tài liệu quản lý hạng mục hoàn thiện, chỉ vì buổi sáng thứ năm đi đăng ký nhận giấy kết hôn thôi, mà gạch ra chi tiết những bộ quần áo phải chuẩn bị từ buổi tối hôm trước, còn cả trình tự ngày hôm sau thức dậy ăn sáng rồi đến cục dân chính ngồi đợi, kinh nhất là sau khi nhận giấy kết hôn xong, bước cuối là cả hai tự về công ty đi làm!

“Sao? Anh có ý kiến gì?” Lưu Minh Chân phần chân hỏi.

“Hôm đấy em còn định đi làm?” Tống Lễ bó tay.

“Chi bằng dành kỳ nghỉ cho tuần trăng mật. Tối hôm đó chúng ta cùng nhau ăn cơm là được. Anh nấu em ăn, sau khi ăn xong anh rửa bát.” Cô cười hì hì.

“Dựa vào cái gì, còn lẽ trời hay không hả?” Hấn ôm Lưu Minh Chân vào ngực, cắn một cái xuống xương quai xanh của cô.

Cuối cùng cũng cầm được giấy kết hôn trên tay, cả một ngày Tống Lễ tươi cười hơn hở, khiến cho người nào người nấy trong công ty sồn hết gai ốc, không biết hấn bị cái gì kích động.

Trần Tuấn được phái đi tìm hiểu, anh vừa vào phòng đã thấy Tống Lễ cầm giấy kết hôn nâng như nâng trứng, ngắm nghía nghía, sau đó cười ngây ngô. Trần Tuấn vội vàng chúc mừng: “Anh ba, chuyện lớn như vậy mà không nói câu nào cho các anh em. Bao giờ thì mời rượu thế?”

Thành thử Tống Lễ mới nhớ ra chuyện này, hai người còn chưa bàn bạc, đành phải nói: “Đợi anh hỏi ý kiến chị ba của cậu đã.”

Kết quả là suốt bảy ngày, hai người đắm chìm trong niềm hoan hỉ tân hôn, thân thể phải ‘lao động’, căn bản không có thời gian cũng như sức lực mà nhắc tới chuyện này. Tống Lễ vốn nghĩ Lưu Minh Chân đã có chủ ý từ trước, nào ngờ hình như cô không biết trên đời này còn có sự kiện tên là hôn lễ.

Hấn không hiểu rốt cuộc bà xã đại nhân có ý gì, chỉ đành dò hỏi: “Chuyện đấy...”

“Chuyện nào? Anh có thể nói rõ ràng được không? Tay đừng sờ loạn!” Thế nhưng cô cũng không ngoan ngoãn, đầu vùi vào ngực hắn ra sức cọ.

“Chuyện chúng ta kết hôn, dù sao cũng phải chiêu đãi bạn bè người thân chứ?”

“Nhà em không có họ hàng gì nhiều, cha mẹ em đã biết, Mẫn Nguyệt cũng được em thông báo qua QQ, ở công ty phát chocolate cho đồng nghiệp, với đám bạn bè thì gửi news letter thông tri. Bên em giải quyết xong hết rồi, bên anh tự đi mà làm.” Cô mở to mắt, hồn nhiên nhìn Tống Lễ, cảm thấy hắn trông như đang kìm nén cơn cáu giận.

“Nhưng vẫn phải cử hành hôn lễ chứ.” Hắn tổng kết.

Ai ngờ cô lại lắc đầu quầy quậy, nói thẳng: “Không muốn.”

“Vì sao không muốn? Không muốn cái gì?” Hắn đột nhiên cao giọng.

Nghe thế Lưu Minh Chân ngồi dậy, lườm hắn: “Không muốn hôn lễ.”

“Cái gì?” Hắn nghe mà cuống cuồng, một tay với ra sau gáy cô, kéo cô lại, “Chuyện lớn như thế, sao có thể không lo liệu?”

Không ngờ cô chỉ nhún vai, vẻ mặt bất cần: “Pháp luật thừa nhận là được rồi, có bệnh hay sao mà cứ phải giày vò bản thân giả vờ đẹp đẽ khoe ra cho người khác xem. Anh muốn nhận tiền mừng thì nói cho bọn họ số tài khoản của em, bảo bọn họ chuyển khoản vào là được.”

Tống Lễ nghe xong, quả thực cảm thấy trước mắt không phải vợ của hắn, mà là một giống quái vật. Tại sao chuyện tất cả mọi người coi là lẽ đương nhiên, cô lại có quan điểm khác biệt?

Chụp ảnh cưới cũng thế, người ta toàn vào ảnh viện, ra cảnh phố mà chụp, chụp mấy trăm bức rồi cẩn thận lựa chọn. Cô thì ngược lại, chẳng khác nào chạy một event. Tìm phóng viên ảnh ở công ty cô quen biết, liên hệ vài khách hàng bán trang phục nhập ngoại, xin tài trợ mấy bộ quần áo, chụp ở nhà tổng cộng ba mươi bức, chọn ra mười tám bức, cuối cùng tất cả phong nền đều PS! Đương nhiên, hắn cũng phải thừa nhận, thành quả rất đẹp.

Mấy chuyện đó tùy ý cô cũng được. Nhưng hôn lễ thì không như vậy, là chuyện cả đời chỉ có một lần, cô còn bảo ‘không muốn’!

“Không được!” Lần này hắn vô cùng kiên trì.

Cô cắn môi, hình như đang cố gắng đấu tranh, rốt cuộc nói: “Vậy chọn một nhà hàng mời mọi người ăn bữa cơm đi. Quá trình đóng kịch khoe mẽ phải cắt giảm, dù sao chúng ta ở với nhau ngay từ đầu rồi, còn đón dâu gì nữa.”

Quả thực hắn rất muốn nổi điên, sao hắn không thể lý giải phương thức tư duy của phần tử trí thức trước mắt chứ?

“Lưu Minh Chân, em nghiêm túc cho anh đi, đây là chuyện trọng đại trong đời, anh không muốn em phải chịu thiệt thòi. Anh muốn thấy em mặc váy cưới gả cho anh, để tất cả mọi người chứng kiến.” Tống Lễ xoa xoa đầu cô, cố gắng hết sức để ăn nói nhỏ nhẹ.

“Anh đừng hơi một tí là sến súa dở hơi được không? Em thiệt thòi chỗ nào. Em còn ước gì không phải trải qua ba cái trò bệnh hình thức này ấy.” Cô vẫn khăng khăng.

Hắn nổi giận ùng ùng đứng lên, đi thẳng ra ngoài. Lưu Minh Chân vẫn ngồi trên sofa không nhúc nhích, lè lưỡi, không hề tự giác rằng suy nghĩ của mình có vấn đề.

Cô nghĩ một lúc, đi vào phòng bếp rửa nho và anh đào, chuẩn bị đưa cho Tống Lễ, để tránh hắn không ép được cô mà một mình chui vào xó nhà sinh hồn dỗi. Vừa lúc điện thoại reo, cô nhấc máy, là mẹ gọi đến.

Hai người hỏi thăm sức khỏe, đương nhiên đều rất tốt. Mẹ cô hỏi: “Sao con lại không muốn tổ chức hôn lễ?”

“Không muốn là không muốn thôi ạ, căn bản là chẳng hay ho gì.” Hóa ra Tống Lễ mượn viện binh, còn có thể lôi mẹ ra ép cô!

“Chuyện này, ôi... dù sao nói con cũng không nghe, mẹ chẳng quản được. Nhưng đây là chuyện hai người, con cũng phải nghe Tống Lễ một chút, trong chuyện này người ta cũng có lý tưởng của mình chứ.”

Lưu Minh Chân nghe xong cười ha ha, lại còn ‘lý tưởng của mình’!

Cuối cùng chỉ đành đối phó với mẹ: “Vâng vâng vâng, con sẽ thương lượng tốt với anh ấy!”

Sau đó cô ngồi xuống, ăn từng quả nho từng quả anh đào, vừa mong vừa ngọt. Ăn gần hết một bát hoa quả to, Tống Lễ mới ra khỏi thư phòng. Lưu Minh Chân nhìn chằm chằm vào màn hình tivi, không chớp mắt. Hắn ngồi xuống cạnh cô, sau một lúc, thấy cô vẫn máy móc với tay lấy hoa quả, trong bát đã hết hẳn vẫn không dừng, mới chịu mở miệng: “Được rồi, đừng giả vờ nữa, cũng chỉ là một đoạn kịch nổi, nếu em không muốn thật thì thôi.” Giọng nói vô cùng bất đắc dĩ.

Lưu Minh Chân nghe vậy mới quay người, nhìn hắn, cảm thấy thật ra mẹ nói cũng đúng, có lẽ chuyện này là lý tưởng rất trọng yếu trong đời người. Vì thế không do dự nói: “Vậy anh tìm một công ty tổ chức đám cưới, tất cả do anh quyết định, đừng có lôi em vào, ngày hôm ấy em sẽ hạ cổ lên sân khấu diễn một lúc.”

Thế thôi đã khiến hắn thỏa mãn rồi, Tống Lễ hôn hai má cô: “Bán Nguyệt, anh vẫn mừng tượng bộ dáng em mặc áo cưới giả cho anh, có lần nằm mơ cũng thấy. Đáng tiếc cha anh không được gặp em.”

Lưu Minh Chân xì một tiếng, ôm hắn đáp: “Thế đã là gì, em còn thường xuyên mơ thấy bộ dáng anh ở trên giường cơ.”

“Thật không? Vậy anh cho em nằm mơ giữa ban ngày luôn!” Hai người lại quần lấy nhau. Đợi đến khi tận hứng mồ hôi đầm đìa, đã quên hết chuyện giận hờn vừa rồi.

Kết quả là thứ bảy Tống Lễ lên mạng tìm thấy một công ty tổ chức đám cưới, kiên quyết kéo Lưu Minh Chân đi tư vấn. Công ty này rất chuyên nghiệp, cẩn thận hỏi ý tưởng của bọn họ: Ngày nào, bao nhiêu khách, phong cách gì, dự toán bao nhiêu. Nhưng cô ngồi tại chỗ như vật trang trí, ngay từ đầu đã phán một câu: “Anh ấy chi tiền, hỏi anh ấy.” Thoạt đầu Tống Lễ không để ý, tất nhiên chuyện gì cũng hỏi cô, đáp án của Lưu Minh Chân đều là: “Anh cứ xem đi”, “Cũng được”, “Tùy anh quyết định.”

Đối phương thấy sắc mặt Tống Lễ sa sầm nên rất thức thời, liệt kê cho bọn họ vài câu hỏi, bảo bọn họ về rồi cân nhắc, đồng thời dựa vào kinh nghiệm của mình, đưa ra vài phương án để tham khảo.

Sáng sớm chủ nhật Lưu Minh Chân phải đi công tác Thành Đô, hai ngày sau mới về. Tống Lễ gọi điện thoại cho cô, bảo cô xem bước đầu của việc thảo luận hôn lễ, còn muốn cô chọn một cái váy cưới. Cô ở đầu dây bên kia đang mệt mỏi kiệt sức, cộng thêm không hợp đồ ăn cay nên dạ dày không thoải mái, nghe thế tất nhiên không kiên nhẫn, kêu gào: “Không phải đã bảo anh quyết định hết sao, anh thích cái váy nào thì đưa số đo của em cho họ. Chuyện này đừng phiền em nữa.”

Tống Lễ tức giận lập tức cúp điện thoại.

Làm xong việc đã là tối muộn, Lưu Minh Chân gọi điện thoại cho Tống Lễ, trong lòng rất nhớ hắn, giọng nói có phần nũng nịu, không ngờ hắn lại có thái độ lạnh lùng, giọng khàn khàn.

“Mọi thứ sắp xếp xong chưa?”

“Chưa.”

“Bất kể anh quyết định thế nào em cũng ok. Anh thích làm gì thì làm.”

“Phải thôi, dù sao trong thâm tâm em cũng không muốn, thế nào em chả ok.”

Bỗng nhiên hắn ho khan. Cô lo lắng: “Anh sao thế? Bị ốm à?”

“Không phải.”

Hai người không nói câu nào nữa, hắn mệt mỏi nói: “Thôi, mẹ kiếp anh thật đáng khinh, dù sao cũng chỉ là mù quáng ép buộc, không hay ho gì. Em không muốn hôn lễ thì hủy vậy.”

Hắn cúp điện thoại, Lưu Minh Chân bắt đầu tự kiểm điểm bản thân. Cuối cùng kết luận là mình có phần quá đáng. Tuy trước nay hôn lễ lý tưởng của cô chính là hai người trốn thoát thế giới bên ngoài, yên lặng ở bên nhau. Nhưng Tống Lễ cũng có khát vọng của hắn, đại khái hắn hy vọng có thể để toàn bộ thế giới biết

được rất cuộc hân cưới ai, trước toàn bộ thế giới trao cho cô một lời thề. Không có đạo lý lúc nào Tống Lễ cũng phải nhân nhượng cô, nếu sự nhượng bộ của cô có thể khiến hân không còn tiếc nuối trong đời, cô nên cảm thấy hạnh phúc mới phải.

Vốn định chiều hôm sau lên máy bay, nhưng buổi tối cô đổi vé, sáng sớm một mình về trước. Xuống máy bay là đi thẳng đến công ty Tống Lễ.

Đây là lần đầu tiên cô đến, bảo với lễ tân dưới sảnh là ‘Tổng phu nhân’ tìm Tống Lễ. Cô gái kia gọi điện cho thư ký của Tống Lễ, thư ký không hiểu ra sao, vì thế chuyển thẳng điện thoại cho Tống Lễ, Tống Lễ nghe máy cũng chưa kịp phản ứng, cúi kính hỏi lại: “Tổng phu nhân nào?”

Giọng hân hơi lớn, Lưu Minh Chân cũng nghe rõ, mở miệng mắng luôn: “Mẹ kiếp mới ba ngày không gặp mà đã quên mình có vợ à!”

Cô kéo hành lý đi tìm thang máy. Tống Lễ nghe xong, lập tức bảo lễ tân đưa cô lên. Cô gái kia biết là bà chủ đến đây, mỉm cười chân thành giải thích: “Tổng phu nhân, rất xin lỗi, tại chúng tôi chưa từng gặp cô.”

Lưu Minh Chân thản nhiên đáp: “Không sao.”

Tống Lễ đứng ngay cửa thang máy chờ cô, nhìn thấy cô, yên lặng tiếp nhận vali.

Hân ho một tiếng, hỏi: “Sao lại tìm đến đây? Không phải chiều em mới về à?”

Chắc là bị cô chọc tức, lại tiếp tục ho sù sụ. Cô đưa nước cho hân, vỗ vỗ lưng, chủ động ôm hân, vùi đầu vào lồng ngực hân nhỏ giọng nói: “Tống Lễ, chúng mình tổ chức một hôn lễ hoành tráng, đồng thời thông báo trên các tờ báo lớn đi, nếu không ngay cả người trong công ty anh cũng không biết mặt em.”

Người hân cứng đờ, một lát sau mới hỏi: “Em nghĩ kỹ chưa?”

Cô không đáp, đầu vẫn dựa vào ngực hân, cọ cọ.

“Em ấy, thuộc họ lửa, kéo không đi đánh thụt lùi.” Hân cứng chiều vuốt ve tóc cô.

“Anh đừng được thể nhé.” Cô ngẩng đầu, trừng mắt nhìn hân. Sau đó chủ động hôn hân, thì thầm: “Nhớ anh muốn chết, nóng nảy ghê nhỉ, còn dám ngắt điện thoại của em. Kết quả một mình ở nhà hun lửa giận. Thật vô dụng!”

“Là do em rất bản lĩnh, ai cũng có thể bị em bức điên.” Hân cắn môi cô.

Điện thoại vang lên, người của công ty tổ chức hôn lễ đến đây. Lưu Minh Chân lấy làm lạ: “Không phải anh đã bảo họ hủy rồi à?”

“Còn chưa kịp.” Hân nhướn mày.

Đột nhiên cô có cảm giác mình bị mắc mưu, còn chưa kịp hỏi rõ, bọn họ đã lên đến nơi, mang theo mấy cái váy cưới.

Tống Lễ tùy ý nói: “Vừa lúc em ở đây, chọn một bộ đi, nếu không vừa thì bảo bọn họ sửa.”

Đây là những bộ hân đã lựa, chỉ chờ cô xác nhận lần cuối. Dù sao đã cúi đầu trước, cô quyết định thỏa mãn Tống Lễ đến cùng, mặc từng bộ cho hân xem, cuối cùng hai người chọn một bộ váy dài kiểu dáng đơn giản, khéo léo khoe đường cong, không có ren hoa diêm dúa, nhưng kèm theo khăn voan trùm đầu.

Khi cô mặc bộ váy bước vào phòng, khăn trùm qua mặt, Tống Lễ nhìn ngây người, sau đó hân tiến lên, liếm môi, cẩn thận vén khăn voan, hé lộ nửa khuôn mặt. Đưa một bàn tay nâng cằm cô lên, hân nói: “Lưu Minh Chân, anh yêu em.”

Cuối cùng, hai người cùng nhau bàn bạc và quyết định chi tiết của buổi lễ kết hôn. Lệ Dương và Tiểu Cường cùng đảm nhiệm vị trí MC. Mở tiệc lớn mời khách. Buổi tối, cặp vợ chồng tân hôn vừa lòng thỏa ý nằm trên giường, Tống Lễ nói: “Bây giờ anh mới chân chính có cảm giác cưới được em về nhà.”

14. Chương 14: 24 Giờ Của Chúng Tôi – Sau Khi Kết Hôn [tổng Lễ]

Sau khi kết hôn với Bán Nguyệt, không xảy ra thay đổi gì lớn lao rõ rệt, đương nhiên tôi cũng có phần yên tâm – rốt cuộc đã rước được em về nhà. Nhưng người phụ nữ này quả thực không khiến người ta đỡ lo chút nào, em không vờ vịt, cũng chẳng làm nũng. Chính vì em không nhõng nhẽo không nũng nịu, mới khiến cho lòng tôi bất an. Em có thể đừng tự chủ độc lập thái quá như vậy không, có thể đừng giống cánh đàn ông luôn bận rộn giúp tôi không?

Phải nói thật, ngày ngày trôi qua không trầm lắng cho lắm, cho dù tôi không còn thường xuyên ra ngoài uống rượu đánh bài với hội bạn nữa. Theo như lời họ nói: Tam thiếu gia đã bị người ta bỏ tù trái tim, bắt đầu ‘đi vào khuôn khổ’ rồi. Thậm chí sau khi kết hôn, thời gian sinh hoạt của tôi cũng thay đổi.

Hai mươi bốn giờ mỗi ngày của chúng tôi như thế này.

Từ thứ hai đến thứ sáu.

5h, tôi thức dậy, sau đó ra ngoài chạy bộ. Bán Nguyệt muốn tôi rèn luyện thân thể, lúc ấy vẻ mặt em rất nghiêm túc: “Tổng Lễ, anh phải nhớ, trên thế giới này chỉ có sức khỏe của anh quan trọng hơn em.” Nhưng tôi không nói với em, trên thế giới này không thể có thứ gì quan trọng hơn em được. Nếu không có em, tôi còn khỏe mạnh để làm gì!

6h, tôi về nhà tắm rửa. Trước lúc vào phòng tắm, phải hôn em đến khi em tỉnh.

6h30, tôi bắt đầu làm bữa sáng. Trước khi kết hôn là Bán Nguyệt nấu bữa sáng, tôi nấu bữa trưa. Bây giờ thì ngược lại. Bữa sáng hồi trước em làm, để cho nhanh, chỉ nấu mì hoặc sữa đậu nành, bánh ngô. Giờ thì tôi xào rau, nướng bánh, nấu cháo, thậm chí còn nấu cả mì vằn thắn và hoành thánh. Em đặc biệt thích ăn hoành thánh rau thơm mộc nhĩ tôi gói cùng với cháo thịt nạc trứng muối. Nói ra thì ngại, nhưng thấy em vừa nói “Ăn ngon lắm” vừa ăn đồ tôi nấu, đáy lòng sung sướng giống như... giống như hồi bé đạt kết quả đứng đầu lớp, cha mẹ tôi mỗi người dắt một tay, cùng tôi đi công viên chụp ảnh.

7h15 – 8h, chúng tôi ăn sáng. Em đau khổ rên rỉ: “Tổng Lễ, chúng ta có thể dùng cả hai tay không?”. Cho nên khi ăn cơm không thể nắm tay em nữa. Cô nàng này! Chẳng qua, em cũng bồi thường cho tôi, thường xuyên đút cho tôi món gì đó em thích. Một miếng trứng muối, một cái hoành thánh em đang cần dở...

8h – 8h15, chúng tôi thông báo hoạt động và những nơi sẽ đi trong ngày. Như vậy rất tốt, tôi thích. Tôi sẽ biết người phụ nữ của mình đi đâu làm gì trong ngày. Nếu có chuyện, tôi sẽ là người đầu tiên xuất hiện. Bán Nguyệt là người qua loa tùy ý, có thể bình an sống một mình tới tận bây giờ, tôi thật không hiểu em xoay sở thế nào.

8h25, chúng tôi thay quần áo, đi xuống hầm để xe. Em đưa hộp cơm trưa cho tôi, hôn tôi nói: “Tổng Lễ, nhớ là em yêu anh.” Tôi đáp: “Anh cũng thế.” Sau đó hai người lên xe riêng.

Sau khi kết hôn tôi thay đổi lịch làm việc, buổi sáng đến công ty. Em không chịu để tôi đi làm nữa, vì thế tôi mua xe cho em. Em bảo em biết lái xe, tôi bèn đưa em lên xe tôi, để em phóng vài vòng lúc đêm khuya, nói thật, kỹ thuật không tệ. Nhưng tôi vẫn chưa yên tâm, hôm sau cho em lái xe đi làm cũng không vấn đề gì, có điều dọc đường toàn nghe em mắng người bằng tiếng Pháp. Tôi lái xe về, khi tan tầm vẫn đi đón em. Cứ như thế một tuần liền, chứng minh em có thể tự lái xe đi làm, chúng tôi bắt đầu thảo luận mua xe.

Lúc ấy em còn làm bộ làm tịch nói: “Ừm, em muốn một cái không quá nổi bật, cứng cáp có va quệt cũng không lo hỏng.”

Tôi há hốc mồm: “Còn chưa mua em đã nghĩ đến chuyện va quệt!”

“Hummer đi, SUV cỡ nhỏ, H3?”

“Thế mà gọi là không nổi bật à!”

“Vậy BMW việt dã X3?”

“...”

“Thôi thì Jeep.”

“...”

“Jeep Bắc Kinh được không?”

“...”

“Khỏi cần nữa! Đi xe buýt cũng được, em thích, tiết kiệm tài nguyên cho thế giới!”

Em mất hứng, hậm hực đi vào phòng bếp.

Cuối cùng tôi thay em quyết định, mua một cái Volkswagen New Beetle màu xanh lục làm quà sinh nhật.

Xe được chuyển đến, tôi nhìn mà lo, ai biết liệu em có trông mặt bắt hình dong bảo không thích, còn chẳng bằng đưa cho em một tập vé xe buýt đầy cộp không nữa.

Trước kia tôi không phải hao tâm tổn trí vì phụ nữ, cầm cục tiền là hạ gục hết. Nhưng Bán Nguyệt lại là người, nói sao đây, cứng mềm đều không chịu, tiêu tiền bao nhiêu không quan trọng, kiểu gì cũng phải là thứ em thích mới có thể đổi lấy khuôn mặt tươi cười của em.

Sau khi ăn xong tôi kéo em đi dạo, ‘vừa khéo’ đi qua chiếc New Beetle màu xanh kia, tôi hỏi: “Em có thích loại này không?”

Em đứng đó nhìn phải ngó trái, đột nhiên cười ha ha: “Trông cute quá, rất đẹp, dòng xe dành cho phụ nữ.”

Tôi nghe thế mới nhẹ lòng, rút chìa khóa ra nhét vào tay em: “Đèo anh đi hóng gió đi.”

Em thất thần nhìn tôi, tôi kéo tay em, giúp em mở cửa xe, nhét em vào trong, sau đó tôi ngồi ở ghế phụ, hôn em một cái: “Tổng phu nhân, có thích không?”

“Để xem chạy đến tốc độ 200km/h, biểu hiện của Tiểu Bạch thế nào.”

“‘Tiểu Bạch’ gì cơ?”

“Em quyết định gọi nó là ‘Tiểu Bạch’.”

“Rõ ràng nó màu xanh!”

“Em thích gọi nó là ‘Tiểu Bạch’!”

Đương nhiên tôi sẽ không cho em chạy lên tốc độ hai trăm, nhưng xe của Đức tuyệt đối đảm bảo chất lượng. Em rất thích, tôi cũng vui vẻ.

Cứ như vậy, tôi bắt đầu cuộc sống sáng chín chiều năm.[1]

18h, tôi về nhà, giữa đường ghé qua siêu thị mua đồ ăn. Em cũng cố gắng về cùng lúc với tôi.

18h – 19h30, em chuẩn bị cơm trưa ngày hôm sau cho chúng tôi. Tôi đứng bên cạnh chỉ đạo. Nói thật, em không có tí bản lĩnh việc nhà nào. Phòng quét không sạch, cơm nấu không ngon. Lúc xào rau, toàn đổ dầu, hành, gừng và các loại gia vị khác vào cùng một lượt!

Từ khi ăn trưa ở công ty, chúng tôi cùng nhau mua hai hộp cơm, em thích phim hoạt hình, chọn hộp nhựa hình gấu Pooh, của tôi màu vàng, của em màu hồng phấn. Trong lòng tôi cũng thích, nhưng hồi đầu không dám lấy ra ăn trước mặt người khác, sợ bị trêu chọc.

19h30, chúng tôi ăn cơm tối.

20h – 21h30, chúng tôi cùng nhau xem tivi, nghe nhạc. Ngồi trên sofa, em ôm tôi, hoặc là tôi ôm em.

21h30 – 22h, chúng tôi cùng tắm.

22h, chúng tôi lên giường.

Cuối tuần.

Cuối tuần, tôi cũng không muốn nói nhiều. Càng ngày chúng tôi càng ít ra ngoài hay gặp gỡ người khác. Sau khi kết hôn với người phụ nữ này, dường như chỉ cần có em là đủ rồi. Lấy tạm một câu quảng cáo ra

để miêu tả: “Một khi đã có, không ước gì hơn!”

15. Chương 15: [ngoại Truyện] Sinh Nhật

Trong phòng hội nghị, mọi người liên quan đều đang cúi đầu nghe khiển trách. Thư ký đứng ngoài cửa cũng không dám thở mạnh. Tiếng gầm gừ của Tổng Lễ vang lên: “Một đám người, một mảnh đất, theo lâu như thế mà cuối cùng không lấy được! Có kẻ một ngày trước còn vắt chéo chân nói với tôi ‘không thành vấn đề.’” Hần hạ giọng, bình tĩnh nói: “Đúng là không thành vấn đề, bởi vì mảnh đất này từ nay về sau không có liên hệ gì đến chúng ta cả!”

Đột nhiên, chiếc điện thoại của hần không biết thời thế vang lên, hơn nữa còn là nhạc chuông ‘Ông xã ông xã em yêu anh’. Vì thế mọi người đồng loạt thở phào nhẹ nhõm một hơi, Trần Tuấn còn khoa trương giờ tay lên lau trán.

Tổng Lễ liếc nhìn di động trên bàn, ánh mắt chợt hiện lên vẻ dịu dàng, sau đó phát tay với mọi người, người nào người nấy chạy vội như chân tra dầu.

Hần nhận điện thoại, không nói gì, chỉ lẳng lặng chờ, quả nhiên đối phương cũng không nói gì, đầu tiên cười một tràng, sau đó ‘chụt’ một tiếng, tỏ vẻ hôn hần. Tổng Lễ yên lặng nở nụ cười.

Cô gái kia vội vàng hỏi: “Tổng Lễ Tổng Lễ, nói mau, anh giống loài động vật gì?”

Người phụ nữ này đúng là có bản lĩnh dễ dàng khiến hần phát điên! Gọi điện thoại đến, chỉ để đường hoàng hỏi hần giống loài động vật gì? Mẹ kiếp, đây là câu hỏi gì thế?

Thấy hần chưa trả lời, Lưu Minh Chân nói tiếp: “Đừng có trợn mắt, trợn thế chứ trợn nữa cũng chả lớn được đâu.” Giống như cô thật sự ở bên cạnh nhìn thấy vẻ mặt của hần vậy.

“Em đang làm gì?” Rốt cuộc hần cũng mở miệng, cố gắng hết sức để giữ giọng nói bình thường.

“Em đang lượn phố đây.” Lượn phố mà có thể lượn ra được cả câu hỏi này?

“Đang đi chơi ở đâu thế? Không phải đang giờ làm việc sao?” Hần đi đến trước bàn công tác, nhìn chậu hoa Mao Cẩn cô mua đang kỳ trở hoa, ba bông hoa trắng nở rộ, trên mỗi cánh hoa màu trắng xếp thành tầng đều mang theo một đường gân màu hồng phấn.

“Mua đồ cho đối tác, danh chính ngôn thuận nhé.” Cô nói rất hợp tình hợp lý.

“Buổi trưa anh đón em đi ăn.” Hần nói.

“Em không có đủ thời gian, anh đừng hành hạ em chứ.”

“Không sao, anh có thời gian là được.” Hần kiên nhẫn.

“Tổng Lễ?” Cô nhẹ nhàng gọi.

“Hử?” Hần dí điện thoại lên tai, cực kỳ sát, giống như môi của cô chạm vào vành tai hần.

“Anh không thể nói thật à? Nói rằng thực ra anh rất nhớ em, rất muốn gặp em.” Giọng cô có phần nũng nịu.

Hần lại im lặng, Lưu Minh Chân hung hăng: “Thôi đành, thế anh nói xem anh giống loài động vật nào vậy, chắc được chứ!”

“Anh giống người nhất!” Tổng Lễ bị chọc tức.

“Ồ ồ, hóa ra anh với người vẫn có sự khác biệt à.” Cô nhẹ giọng, chậm rãi nói từng tiếng khiêu khích.

Hắn cúp luôn điện thoại, không tranh cãi với cô nữa. Chẳng biết cô lại nghĩ ra trò phá hoại nào mới, trước kia tưởng cô là người bướng bỉnh, nhưng sống chung rồi mới phát hiện hóa ra cô có nhiều ý tưởng kỳ quái đến thế, đáng sợ nhất là cô không chỉ nghĩ suông, mà còn muốn thử làm tất cả!

Thư ký đi vào xin hắn ký giấy tờ, di động hiện lên một tin nhắn mới, Tống Lễ ngừng tay để nhìn. Thư ký lén lút liếc thấy nụ cười hiếm gặp trên đôi môi mím của hắn.

Giữa trưa, hắn vẫn còn chưa yên tâm hỏi Lưu Minh Chân: “Bán Nguyệt, sáng nay em hỏi câu kia để làm gì?”

Cô vờ vịt làm bộ ngơ ngác: “Câu hỏi gì cơ?”

Thấy bộ dạng của cô, hắn đành phải nghiêng răng nghiêng lợi nín thinh. Cô cố tình xích lại gần, ôm eo hắn, nghiêng đầu dựa lên vai hắn, hôn chụt một cái lên mặt hắn rồi nói: “Em yêu anh, Tống Tam.”

Hắn quay đầu, một tay giữ gáy cô, hôn cô đắm đuối.

~*

~Thật ra tuần sau mới đến sinh nhật hắn, nhưng từ mấy ngày trước Lưu Minh Chân đã bận tối tăm mặt mày. Có hai ngày vì phải đi đón người, đúng là như sống ở sân bay quốc tế luôn. Hàng ngày, sau khi tan tầm hắn đến sân bay với cô, còn cùng cô ở lại khách sạn gần sân bay. Một ngày cô chỉ có thể ngủ nhiều nhất là khoảng năm tiếng, mà bình thường Lưu Minh Chân là người cần ngủ tám tiếng trở lên. Tống Lễ nhìn cô, đau lòng quát: “Lưu Minh Chân, em bỏ việc ngay cho anh!”

Thế mà cô không cảm động, mặt mày đáp: “Không được.”

“Anh nuôi em!”

“Vốn đã là anh nuôi em rồi, tiền của em dùng để mua đồ xa xỉ.” Cô thêu thào, đợi đến khi Tống Lễ kẻ sát vào cô định nghe cho rõ, Lưu Minh Chân đã ngủ thiếp đi.

Hắn cười khổ, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve hai má cô. Thật ra, cái thứ ‘đồ xa xỉ’ xa xỉ nhất mà cô đã mua, chẳng qua là một cái cà vạt tặng hắn, gần hai nghìn tệ, cô kêu gào tiếc đứt ruột.

Ai cũng không tin nổi, cô là vợ của Tống Lễ, thế mà hàng ngày đeo túi hiệu ‘Black eyes’,[1] bởi vì nó bền nên cô thích.

Vì thế, chuyện sinh nhật này tựa như không có ai nhớ đến. Hôm nay, bốn giờ sáng Tống Lễ đã đón cô từ phòng nghiệp vụ biên tập phim về. Cô ngồi ở ghế phụ, gối đầu lên đùi hắn ngủ ngon lành. Dừng xe, hắn cũng không cử động, nhẹ nhàng vuốt tóc cô, chỉ cảm thấy đau lòng.

Cô lúc nào cũng cao hứng phấn khởi, kể cho hắn mấy chuyện đùa lê và tiểu lâm trong công ty. Hắn cảm thấy sự vui vẻ đó là thứ hắn không cho được, cũng không đành lòng để cô nhàm chán ngồi nhà.

Nửa giờ sau, Lưu Minh Chân tự tỉnh lại, khe khẽ rên rỉ lâu bầu. Lúc này hắn mới xuống xe, mở cánh cửa bên kia, bế cô xuống. Đến cửa, hắn tìm cái chìa khóa, cô gục vào bên tai hắn, khẽ cắn vành tai của hắn.

Cả người Tống Lễ cứng đờ, dùng hết sức mở cửa, đặt cô lên sofa, muốn cởi giày cho cô, nhưng Lưu Minh Chân không chịu buông hắn ra, một bàn tay lướt bên hông hắn, ngón tay thon thả trơn như cá trạch, vừa mềm mại vừa ấm áp. Rốt cuộc hắn không chịu được, cùng cô quấn quýt triền miên.

Rất lâu rất lâu sau, khi mặt trời đã lên cao, hai người mới chưa tận hưởng ngồi trên sàn, dựa vào sofa, lẳng lặng không nói chuyện.

Lưu Minh Chân vào nhà tắm, lúc trở ra mới ôm hắn, nói: “Tống Lễ, sinh nhật vui vẻ!”

Tất nhiên hắn vô cùng vui sướng, vốn tưởng cô làm việc đầu tắt mặt tối đã quên mất chứ. Cô còn vươn tay, xòe ra trước mặt hắn, trong lòng bàn tay là một cái hộp nho nhỏ, hắn nhìn cô, cầm lấy, có phần ngây ngơ cẩn thận mở giấy gói, bên trong là một con dấu bằng thủy tinh, hắn nhìn rồi bật cười. Giờ mới hiểu hôm trước Lưu Minh Chân gọi điện hỏi hắn giống loài động vật nào để làm gì.

Trên con dấu kia có khắc hình gấu Teddy đáng yêu, hai chữ ‘Tống Lễ’ phía dưới viết lồi chữ thảo. Lưu Minh Chân nửa cười nửa không nhìn hắn nói: “Đây không phải con dấu bình thường đâu nhé.” Tiện tay gõ một cái, bên trong bất chợt phát sáng, hiện lên dòng chữ khắc bằng tia laser ‘Vợ yêu Bán Nguyệt tặng’.

Không hiểu sao, hắn chợt cảm thấy hốc mắt cay cay, vì không muốn cô nhận ra, hắn lập tức ôm cô, để đầu cô tì dưới cằm của hắn.

Nhưng cô vẫn phát hiện, bởi vì giọng của hắn khản đi: “Bán Nguyệt, anh yêu em.”

16. Chương 16: [ngoại Truyện] Ghen

Nơi diễn ra sự kiện là câu lạc bộ golf ở ngoại ô. Vừa thi đấu golf xong, các nhân vật quan trọng được mời đến đã chơi thỏa chí. Mọi người đang nghỉ ngơi chờ tiệc tối.

Bỗng nhiên gió mạnh cuộn lên, người quản lý câu lạc bộ nói với Lưu Minh Chân: “Dự báo thời tiết bảo bắt đầu từ chiều nay cơn bão lớn sẽ đổ bộ, cứ tình hình này, nghe chừng các chuyến bay đều bị hoãn.”

Lưu Minh Chân nghe xong, lập tức cuống cuồng, chào tạm biệt các vị khách, kéo hành lý như chạy nạn, thuê xe đi thẳng đến sân bay. Bởi vì tiệc tối không thuộc phụ trách của công ty quan hệ xã hội, cô vốn định ăn xong cơm tối, ngày mai là thứ sáu, buổi sáng sẽ đi về. Nhưng biết có khả năng chuyến bay sẽ bị hoãn, làm gì có chuyện cô chịu ngồi yên.

Hồi trước một thân một mình, đi công tác bao lâu cũng chẳng sao. Nhưng từ khi ở cùng Tống Lễ, thật không thể chịu được sự xa cách này. Mỗi ngày ba lượt điện thoại cũng chẳng ăn thua. Hơn nữa Lưu Minh Chân mà đi công tác, gần như phải làm việc hai mươi bốn giờ một ngày, có khi không có thời gian nói chuyện, bảo rằng lát nữa sẽ gọi lại cho hắn sau, nhưng đợi đến lúc rảnh, nhớ ra, đã là đêm hôm khuya khoắt.

Trên đường đi gọi điện thoại hỏi sân bay, đúng là có một chuyến, vì thế sửa vé máy bay đăng ký thuận lợi. Trừ Japan Airlines, từ trước đến nay cô toàn phê bình đồ trên máy bay không thể ăn được, vì thế đành để bụng đói về tận Bắc Kinh. Rời khỏi sân bay đã là chín giờ tối, gọi điện thoại cho Tống Lễ, lúc này không có thời gian thông báo cho hắn, giờ thì không ai nghe máy. Cô bủn xỉn, bắt taxi về nhà.

Nhìn cũng biết trong ba ngày cô không ở nhà, nơi này chẳng có dấu hiệu đun nấu chi hết. Nhưng mà tủ lạnh có rất nhiều rau dưa hoa quả, chăn gối trong phòng ngủ cũng gấp gọn gàng. Thật ra, yêu cầu sạch sẽ của Tống Lễ cao hơn cô rất nhiều.

Cô nấu mì, cho thêm trứng, nấm, rau xanh và mộc nhĩ, trước khi ăn lại nhìn không được gọi cho Tống Lễ. Vẫn không nghe máy, cô bắt đầu lo lắng, đã gần mười một giờ.

Vừa ăn được mấy miếng, chợt nghe thấy tiếng chuông cửa, cô chạy vội ra mở, ai ngờ là Tống Lễ. Thấy cô đứng ở cửa, hắn có vẻ kinh ngạc, sau đó rất cao hứng nói: “Bà xã, em đã về rồi!” Còn gọi thêm một tiếng “Bán Nguyệt”, lập tức ôm cô, gần như chuyển hết trọng lượng cơ thể sang cho cô. Rõ ràng đã uống rượu.

Lưu Minh Chân còn chưa hiểu ra sao, bực bội nói: “Chứ không anh định chờ ai ra mở cửa hả.”

Ngửi thấy mùi thuốc lá sặc sụa trên người hắn, hòa cùng mùi rượu và nước hoa phụ nữ, cô khó chịu trong lòng, kéo hắn vào phòng ngủ, đẩy hắn ngồi xuống giường, giãy tay ra, mặc kệ cho hắn gọi “Bán Nguyệt Bán Nguyệt”, giận dữ căn dặn: “Bảo anh đừng uống rượu, thế mà thừa dịp em không ở đây là tranh thủ ra ngoài lêu lổng! Biết thế thì ở xừ Hàng Châu thêm ba ngày, cản gì vợ vàng về gặp anh!”

Thật ra tửu lượng của Tống Lễ rất tốt, hơn nữa cho dù uống rượu cũng không say đến mức này. Từ hồi ở cùng với Lưu Minh Chân, lần duy nhất thấy hắn uống rượu là khi cô đi chơi sinh nhật với Trình Thanh, Tiểu Cường. Nhưng sau khi kết hôn, cô quy định hắn không được ra ngoài uống rượu với người khác, càng không được uống rượu xong lái xe. Hắn đồng ý, thật sự mỗi lần đi hội họp cũng chỉ uống một chút thôi. Mọi người đồn rằng tam thiếu gia bị người ta cùm cổ, vì thế mấy vụ ăn chơi rượu chè cũng không gọi hắn.

Cô cởi quần áo cho hắn, Tống Lễ vươn tay ôm eo cô, thì thào: “Bán Nguyệt, khó chịu.”

Lưu Minh Chân bị giọng điệu làm nũng của hần xoa dịu, vì thế tay cũng nhẹ nhàng hơn, nhưng quả thực mùi nước hoa phụ nữ nồng nặc khiến cô phiền lòng.

Cô hỏi: “Uống với ai mà muộn thế?”

“Mấy ông cục trưởng từ trên bộ gì đấy.” Hần mơ màng.

Lưu Minh Chân nhú mày: “Cũng chẳng đáng để anh hiến thân thế.”

“Không có em, một mình ở nhà chẳng thú vị. Em về rồi, tốt quá.” Hần tham lam hít hà hương vị trên người cô. Cô chưa bao giờ dùng nước hoa, nhưng mùi thơm tự nhiên trên cơ thể luôn khiến hần mê mẩn.

Cô kéo hần dậy, nói: “Đi đi, tắm rửa một cái. Chẳng biết trái ôm phải áp bao nhiêu em rồi, sướng ghê nhỉ.”

Hần chỉ nhìn cô, cười ha ha, không trả lời.

Cô giúp hần cởi áo khoác, lập tức thấy một dấu son đậm màu ở vai áo sơ mi, trên lớp vải màu xám nhạt, trông nổi bật. Lưu Minh Chân ngẩn ra, không để ý đến chuyện hần thêu thảo phản đối, tiện đà thô lỗ kéo tuột cả cái áo, nhìn thấy trên cổ tay còn nửa dấu son nữa.

Tổng Lễ thấy vẻ mặt cô như bị hóc xương, chỉ đứng im hơi nhếch môi, tuy hần không rõ đầu đuôi, nhưng cũng biết có chuyện không ổn. Nhìn theo ánh mắt cô, sau đó vội vàng kéo tay cô nói: “Tối hôm nay anh đi một thân một mình, bọn họ toàn đùa cợt gây rối, chúc rượu cho anh, không cẩn thận nên cọ phải. Bà xã, anh không nói dối nữa câu. Tuyệt đối không có lần sau.”

Lưu Minh Chân cũng không hoài nghi rằng có chuyện gì thật sự phát sinh, biết rằng tình hình như hần vừa nói. Nhưng tối nay chứa chan nhiệt tình, lòng đầy mong ngóng không ăn không uống gấp gáp trở về gặp hần, lại nhìn thấy cái đứ hạnh này, lửa giận có thể nào cũng phải bùng lên.

Cô hất tay hần ra, lùi về phía sau, hần nghĩ cô không tin, đành tiếp tục giải thích: “Bán Nguyệt, đừng giận dỗi, thật sự không có gì cả, nếu xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ anh còn để lại dấu vết?”

Cô đang cảm thấy người như Tổng Lễ, chịu mở miệng giải thích với người khác đã không dễ dàng. Nhưng câu nói kế tiếp như thêm dầu vào lửa, cô lập tức bùng nổ.

Lưu Minh Chân cười lạnh: “Giỏi giỏi giỏi, Tổng Tam thiếu gia, anh thật có bản lĩnh, về sau nếu anh ngày ngày sạch sẽ đi về, tôi còn phải lo lắng xem có phải anh đã tiêu hủy chứng cứ không đấy!”

“Nói với vãn gì thế! Ba ngày không về nhà, vừa về đã cố tình gây sự với anh. Lại đây!” Hần nóng nảy muốn dàn hòa nhanh chóng.

“Em cố tình gây sự ấy hả! Tổng Lễ, hồi trước anh hứa gì với em, giờ uống có tí rượu đã quên sạch! Anh nói anh sẽ không ra ngoài say sưa, giờ tranh thủ em không có nhà, còn chui vào lòng đàn bà mà uống! Mang tiếng là làm việc tiếp khách, chẳng lẽ công việc của em không như thế à! Bà nó chứ, đợi ngày nào đó em cũng vì công việc mà hiến thân cmn luôn!”

Tổng Lễ vừa mệt vừa buồn ngủ, hơn nữa dạ dày đau thắt, mấy câu giải thích vừa rồi đã hao hết kiên nhẫn, nghe cô nói vậy cũng bực mình, cả giận quát: “Em còn định hiến thân như thế nào nữa? Bất luận là ai, gặp mặt thì vừa kéo vừa ôm, vừa hôn vừa cắn, còn chưa tính sao! Tiếp viên ở KTV mua vui chúc cười, em tự hỏi xem em có như thế hay không! Chẳng qua biết nói vài câu ngoại ngữ, cao cấp hơn ở điểm nào?”

Mắng xong, cả hai đều giật mình vì lời lẽ trong cơn nóng giận, sao lại nói khó nghe như thế? Tổng Lễ phát giác mình quá đáng, vội vàng tiến lên, vươn tay vỗ về cô, nhẹ nhàng dỗ: “Bán Nguyệt, anh nói sai rồi, anh bị em chọc tức nên hồ đồ, anh...”

Nhưng Lưu Minh Chân lại khó tin trọn to mắt, lẩm bẩm: “Hóa ra trong lòng anh nghĩ vậy...”

Hần sốt ruột: “Anh giận dữ mất khôn, em là vợ của anh, chúng ta có thể lên giường ngủ không, đừng tranh cãi nữa? Có gì tỉnh táo nói sau!”

“Chờ tỉnh rồi, e rằng em chẳng được nghe thấy lời thật lòng đâu! Dù sao anh cũng không thiếu người ngủ cùng, giường lớn như thế, ba người cùng nằm cũng chẳng sợ chen chúc. Em không tham gia náo nhiệt.”

Lưu Minh Chân lách người, chạy ra ngoài. Tổng Lễ theo bản năng với tay kéo cô lại, kết quả bắt trượt. Vì thế vội vàng chạy theo, nghe thấy tiếng cửa chính đóng sầm lại. Ngay lập tức, say gì cũng tỉnh hết, hấn ngậy người một phút, giật cái áo sơ mi mang dấu son trên người xuống, ở trần, tiện tay mặc cái áo khoác, lấy chìa khóa xe và di động, cũng chạy ra.

Xuống dưới lầu, đâu còn thấy bóng dáng của Lưu Minh Chân. Hấn chỉ cảm thấy hoảng hốt, chưa ai khiến hấn căng thẳng như thế. Lưu Minh chân chẳng cầm theo gì cả, không tiền không di động không chìa khóa, cứ thế chạy đi, cô có thể tới đâu chứ?

Hấn vừa lên xe, vừa gọi cho những người quen biết Lưu Minh Chân. Thật ra Lưu Minh Chân cũng không quảng giao, trừ anh em họ Trình và Mike, thì là đồng nghiệp trong công ty. Cô từng nói: “Vào công ty quan hệ xã hội rồi, làm gì có thời gian cho người bên ngoài. Dần dần đồng nghiệp sẽ trở thành anh chị em. Kết hôn mà không ly hôn đã không tệ, không kết hôn thì khỏi nói.” Hơn nữa cô nàng này cũng quái lạ, dường như cô không cần tâm sự với bạn bè, tất cả đều tự mình giải quyết. Sau khi ở cùng hấn, càng ít liên hệ với người bên ngoài.

Hấn đi đến chỗ ở cũ của cô. Nơi này cách nhà bọn họ không xa, cô vốn không định cho thuê. Lưu Minh Chân không mang chìa khóa, Tổng Lễ lên tầng năm, tìm hết từng góc ngách, không thấy bóng dáng của cô. Lạch cạch mở cửa, đi vào rồi, cũng không thấy ai.

Hấn ngồi trong phòng khách đợi một lúc, thấy bức ảnh bọn họ chụp chung đặt trên bàn ăn, nghe nói là cái bàn do Trình Nhiên và Mike tặng, ảnh chụp ở Hải Nam. Bọn họ mặc đồ bơi, Lưu Minh Chân quần thêm một cái khăn voan màu sắc rực rỡ. Gió biển thổi tóc bay rối tung, nhưng nét hạnh phúc trên khuôn mặt khiến cho hấn giờ phút này cảm thấy dần vật bội phần.

Hấn để lại một tờ giấy dưới khung ảnh: “Bán Nguyệt, tất cả là lỗi của anh, xin em, về nhà đi. Tổng Lễ.”

Hấn vừa lên xe, điện thoại liền reo lên. Vội vàng nghe máy, vừa mở miệng đã hỏi: “Bán Nguyệt?”

Là Mike, anh nói ngắn gọn, Lưu Minh Chân đang ở trong nhà anh. Anh còn nói thêm gì nữa, nhưng Tổng Lễ không nghe lọt, ngắt điện thoại xong là phóng đến nơi đó. May mà hấn biết số điện thoại của Mike, bởi vì hồi trước ly hôn với Kiều, chính là nhờ anh ta hỗ trợ.

Trong đầu không còn ý nghĩ gì khác, chỉ muốn đón cô về nhà. Cô muốn cái gì cũng được.

Nhưng Tổng Lễ không ngờ Lưu Minh Chân lại quyết tâm không chịu gặp hấn. Mike mở cửa, hấn không nói không rằng xông thẳng vào nhà, lớn giọng gọi “Bán Nguyệt”. Mike ngăn cản hấn, nói: “Tổng Lễ, cô ấy không muốn nói chuyện với cậu, bảo cậu về đi.”

Hấn không cao bằng Mike, đành phải dùng sức đẩy anh, thật ra hấn biết lúc này Lưu Minh Chân cũng không ở trong phòng khách, nhưng hấn muốn đi tìm cô.

Hấn lại cao giọng gọi một tiếng “Bán Nguyệt”, Mike vội vàng nói: “Cô ấy bảo, nếu cậu không đi, có tin là cả đời này cô ấy không tha thứ cho cậu không.”

Tổng Lễ nghe xong, theo bản năng siết chặt tay, vừa lo vừa tức, tim dội thình thịch trong lồng ngực. Mike thấy hấn như vậy bèn hỏi: “Có muốn làm chén rượu không?”

Hấn lập tức gạt đầu, nhưng cầm chén Whisky trong tay, uống một ngụm, hấn lại nghĩ tới nguyên nhân cãi nhau đêm nay, vì thế đặt chén xuống không đụng tới nữa.

Tổng Lễ há miệng, chỉ nói được hai tiếng: “Cô ấy...”

Mike mỉm cười: “Cô ấy không sao, mai tôi sẽ đưa về. Hai người cần bình tĩnh một chút. Trình Nhiên đi công tác. Dù sao ở với tôi, cậu cũng không phải lo lắng.” Nói xong anh còn cố tình nháy mắt một cái.

Tổng Lễ suy nghĩ một lúc, nói cảm ơn rồi quay lại xe. Ngồi trong xe, hấn châm một điếu thuốc, nhìn ánh đèn trong nhà Mike, nghĩ rằng có lẽ Bán Nguyệt đang ở bên trong quan sát hấn.

Không ngờ lại nhận được điện thoại của Mike, nói cho hấn, Lưu Minh Chân bảo hấn mau về đi. Cô nàng này, lúc ngang bướng có mười con trâu cũng không kéo được. Hấn vừa bực mình vừa buồn cười, đồng thời lại hết sức hối hận. Sao lúc ấy đầu óc lại hồ đồ, nói năng như vậy, đúng là nghĩ một đằng nói một nẻo.

Hắn chỉ đành khởi động máy, nghe lời lái xe đi. Xe phóng rất nhanh, coi như để phát tiết. Không ngờ lại bị cảnh sát đuổi theo. Hắn không chịu dừng lại, chạy đua với xe cảnh sát. Xe của hắn là loại xe thể thao, xe cảnh sát đâu thể là đối thủ. Cuối cùng, cảnh sát kia đành phải xin trợ giúp, giao lộ phía trước xuất hiện một chiếc xe chặn hắn lại. Hắn không kịp phản ứng, vì tránh xe, đâm vào cái cây ven đường.

Mike nhận được điện thoại, gõ cửa phòng Lưu Minh Chân, không đợi cô nói ‘mời vào’ đã mở cửa. Cô đang ngồi trên giường, cầm bừa một quyển sách giả vờ đọc. Nhớ lại hồi trước Mike từng nói, nếu cô ở cùng Tống Lễ, chắc chắn hàng ngày sẽ như thế chiến. Hàng ngày thì không thế, nhưng chẳng mấy khi được một lần, đúng là chiến tranh thế giới.

Mike nói thẳng: “Đi theo anh, Tống Lễ lái xe gây chuyện, giờ đang ở đồn cảnh sát.” Thấy sự sợ hãi trong mắt Lưu Minh Chân, anh bổ sung thêm: “Cậu ấy không bị thương, chúng ta tới đồn cảnh sát làm thủ tục là được.”

Đầu óc Lưu Minh Chân lập tức trống rỗng, thậm chí muốn bay ngay đến bên cạnh Tống Lễ. Trên đường đi, Mike chỉ nói: “Yên tâm, không có chuyện gì đâu.” Lưu Minh Chân không đáp.

Lần đầu tiên Mike thấy có người gây chuyện vào đồn cảnh sát còn được nhận khoản đãi như thế. Hắn ngồi trên ghế da trong phòng hội nghị, uống trà, bên cạnh còn có một người quân hàm cảnh đốc cấp ba[1] nói chuyện cùng.

Viên cảnh sát vừa đưa bọn họ vào, Lưu Minh Chân đã lập tức nhào lên. Tống Lễ thấy cô đột ngột xuất hiện, vẫn còn ngỡ ngàng. Cô mặc kệ những người xung quanh, lấy tay sờ hắn từ đầu đến chân, giọng run run: “Có bị thương không? Tống Lễ? Tống Lễ! Anh nói gì đi!”

“Không sao.” Hắn đau lòng nói, một tay cầm tay cô, nắm thật chặt, đặt tại vị trí trái tim của mình. Nước mắt Lưu Minh Chân vòng quanh, nhanh chóng lăn xuống hai má.

Phòng hội nghị rất yên lặng, viên cảnh đốc cấp ba ho nhẹ một tiếng, tiến lên bảo: “Thôi, người cũng đã đến, vậy đi về đi, trời sắp sáng rồi.”

Tống Lễ liếc qua người nọ khẽ gật đầu, không nói lời nào kéo tay Lưu Minh Chân rời đi. Đầu xe hắn bị va đập nên lồm vào, đèn xe vỡ hỏng, vì thế tạm thời để ở đồn cảnh sát. Cuối cùng cũng không nhờ Mike đèo mà tự bắt xe về.

Trừ mỗi người một câu nói từ lúc đầu, sau đó cả hai đều im lặng. Chỉ mình tài xế taxi có thể cảm nhận được bầu không khí chứa sóng ngầm mãnh liệt của hai người.

Tống Lễ vẫn siết chặt tay Lưu Minh Chân, chặt tới mức cô cảm thấy đau. Nhưng thời khắc này, e rằng chỉ có đau đớn mới có thể kìm nén sự hối hận của cô, sao cô có thể nói như thế, làm như thế.

Bọn họ lên giường luôn. Tống Lễ nằm thẳng, một bàn tay nắm chặt tay Lưu Minh Chân, tay kia đặt lên vị trí dạ dày. Lưu Minh Chân nghiêng người, đẩy bàn tay đang để trên bụng của hắn, tự mình xoa cho hắn. Xoa bóp một lúc, cả hai đều ngủ thiếp đi. Từ lúc ở đồn cảnh sát, không hề răng nói câu nào với nhau.

Tống Lễ an tâm ngủ, nhưng tiếng khóc của Lưu Minh Chân đánh thức hắn. Cô gào khóc thất thanh, khổ sở, bất lực cuộn mình tại góc giường.

Hắn ôm lấy cô từ phía sau, thì thầm gọi tên cô an ủi. Cô quay người, nằm trong lòng hắn khóc nức nở, mãi sau hắn mới nghe ra cô nói mình nằm mơ, mơ hắn gặp tai nạn xe bị chết.

Hắn thở dài một tiếng: “Em không biết, khoảnh khắc đâm vào thân cây kia, trong lòng anh rất hận em. Hận thật sự. Hận đến mức anh chỉ muốn túm lấy em, nghiền nát, nhét vào trong cơ thể của mình. Nếu như lúc ấy anh chết thật, mà em thì không cho anh cơ hội nói ‘anh nhớ em’, cũng chưa nói đủ ‘anh yêu em’. Sao em có thể như thế.” Hắn ra sức ôm cô, ép cô dựa sát vào ngực hắn. “Người phụ nữ này, sao em có thể như vậy chứ, không cho anh cơ hội nói với em, ‘anh nhớ em’, lúc em không ở đây, anh nhớ em, lúc em ở bên, anh vẫn nhớ em. Mẹ kiếp, anh yêu em muốn chết, yêu đến mức chỉ xảy ra biến động nhỏ thôi anh đã phát cuồng lên, không biết giữ mồm giữ miệng. Bán Nguyệt, em phải học cách tha thứ cho anh.”

Lưu Minh Chân đưa tay vuốt ve gương mặt Tống Lễ, nhẹ nhàng níu lấy hắn, từ đầu đến cuối cô vẫn nhắm mắt, dần dần tìm được bờ môi của hắn, đưa môi của mình lên, nước mắt hòa lẫn, vừa đắng vừa mặn,

nhưng với hần lại ngọt ngào chưa từng thấy.

17. Chương 17: [ngoại Truyện 7] Kỷ Niệm Một Năm Kết Hôn

[Ngoại truyện 7] Kỷ niệm một năm kết hôn

Tổng Lễ đi công tác, Tiểu Cường và Lý Kinh Vĩ mời Lưu Minh Chân đi ăn cơm. Vì cô đã trở thành tầng lớp có xe riêng, nên hẹn nhau ở gần nhà Tiểu Cường và Lý Kinh Vĩ.

Gọi đồ ăn xong, Tiểu Cường và Lý Kinh Vĩ liếc nhìn nhau mấy lần, khiến cho Lưu Minh Chân không hiểu ra sao, cuối cùng không nhịn được hỏi: “Hai đứa có chuyện gì thì nói ra đi, hoặc không chị mai mối cho hai đứa thành một cặp nhé!”

Bị Lưu Minh Chân phát hiện ra, Tiểu Cường ngại ngần đáp: “Chân Chân, à thì, chị có hiểu rõ con người Tổng Lễ không? Là chị em với nhau em mới hỏi chị thế đấy.”

Lưu Minh Chân không ngẩng đầu, mắt ngược lên nhìn cậu, một ngụm nước phì ra. May mà đồ ăn còn chưa bùng lên, hơn nữa tầm bắn của ngụm nước cũng không xa, không tổn hại gì cho hai người đối diện.

Lý Kinh Vĩ âm thầm oán trách nhìn Tiểu Cường, lên tiếng: “Chúng ta cứ nói thẳng ra đi. Nếu Tổng Lễ bao gái ở ngoài, liệu có nói cho chị biết không?”

Ngụm nước miếng của Lưu Minh Chân chưa phun ra, nhưng lại tắc nghẹn trong cổ họng, sặc sụa hồi lâu.

Tiểu Cường ngồi lại gần vỗ lưng cho cô. Bất mãn bảo Lý Kinh Vĩ: “Em thì nói thẳng ghê nhỉ.”

Cuối cùng đồ ăn cũng bùng ra, ba người đều lẳng lặng. Lưu Minh Chân nhìn vẻ mặt chân thành của hai người họ, nhướn mày hỏi: “Nói đi, hai đứa nhìn thấy cái gì? Anh ấy hôn hít đấm đuổi với một cô ả nghiêng thùng đồ chậu? Hay là lên giường?” Cô lại còn cười: “Chắc anh ấy không đến nỗi tuyệt tình thế đâu nhỉ? Theo lý thì cũng nên báo trước cho chị một câu chứ.”

Vừa nhắc Tào Tháo Tào Tháo tới, điện thoại của Tổng Lễ gọi đến đây. Cô đứng đưa cái di động trước mặt hai người, Tiểu Cường và Lý Kinh Vĩ hoảng sợ, vẻ mặt trở nên cổ quái khô hời. Lưu Minh Chân lại cười ha hả, ấn phím nghe, có lẽ Tổng Lễ hỏi cô đang làm gì, cô trả lời: “Đang tập trung nghe điện thoại của anh thôi. Công việc xong rồi à? Tay chân có sờ mó lung tung không? Mắt không phóng điện lung tung chứ?” Giọng hờn mát.

Ngắt điện thoại, cô nháy mắt với hai người họ: “Nói đi.”

Lý Kinh Vĩ dồn hết dũng khí: “Khoảng một tháng trước, em thấy Tổng Lễ và một cô gái ngồi trong quán cà phê, hình như có lịch hẹn, mỗi tuần hai lần. Cô gái kia là kiểu tóc dài thướt tha, mình hạc xương mai, ánh mắt mơ màng, nói thể nào cũng rất xứng đôi với khí chất của Tổng Lễ. Có một lần Tiểu Cường cũng bắt gặp, vẫn ở quán cà phê kia.” Cô nàng chỉ tay ra ngoài cửa sổ, một nơi không xa đây lắm.

Tiểu Cường dưới bàn đá chân Kinh Vĩ, còn đá nhảm một cái vào Lưu Minh Chân. Cô ra vẻ đã hiểu, không chút xao động nói: “Đúng là chị em thân thiết của chị, cũng nhìn ra Tổng Lễ xứng đôi với loại phụ nữ ấy. Không tệ, mấy câu miêu tả kia rất văn vẻ.”

Tiểu Cường vội vàng nói: “Không phải không phải, mặc kệ là ai xứng đôi với Tổng Lễ, chính chị mới là người gả cho anh ta. Vấn đề là, lần nào họ cũng ngồi cùng một bên ghế, cùng nhau xem máy tính, vừa nói vừa cười.”

Lưu Minh Chân cắn môi: “Khoác vai ôm eo?”

Hai người lắc đầu.

“Ôm hôn thắm thiết?”

Hai người lắc đầu.

“Quyển luyện không rời.”

Hai người lắc đầu.

Cô thản nhiên nhún vai, hỏi: “So?”

Tiểu Cường thắc mắc: “Chị có biết gì về việc này không?”

Cô lắc đầu.

Lý Kinh Vĩ hỏi: “Anh ấy đã bao giờ bóng gió gì chưa?”

Cô lắc đầu.

Hai người đồng thanh hỏi: “Chị cho là giữa bọn họ không có chuyện mờ ám?”

Lưu Minh Chân nhìn bọn họ, nghiêm túc nói: “Đồ ăn nguội rồi, chị đói, thôi ăn đi.”

Lúc đầu không khí hơi ngưng ngập, không ai nói lời nào, sau đó rốt cuộc đá sang chuyện đưa lê của mình tinh ngời sao, tinh thần lại hồi phục như thường, thao thao bất tuyệt.

Ăn xong, thấy bộ dáng ăn năn, muốn nói lại thôi của hai người, Lưu Minh Chân bèn vỗ vai an ủi, hào sảng nói: “Chị biết hai đứa coi chị là chị cả nên mới kể chuyện này. Nhưng mà, chị với anh ấy,” cô cúi đầu suy nghĩ một chút, mỉm cười: “Là thứ tình cảm cả đời, nếu thật sự có gì với người khác, ít nhất anh ấy sẽ nói cho chị biết đầu tiên, chút can đảm và nghĩa khí ấy thì Tống Lễ không thiếu.”

Lên xe rồi, Lưu Minh Chân nhớ tới một tuần trước, Tống Lễ thử dò hỏi cô: “Thứ sáu tuần sau là ngày bao nhiêu?”

“Ngày mùng sáu, sao thế? Không phải thứ tư anh đã đi công tác về rồi sao?” Cô lơ đãng đáp lời.

Tống Lễ quan sát cô, cuối cùng không mò ra manh mối gì cả, chỉ tiếp tục ôm cô, nắm tay cô cắn một cái lên đầu ngón, khiêu khích lửa giận của cô, vì thế hai người lại ẩu đả trên giường. Kết quả, cả đôi thỏa mãn nằm ườn trên giường, mồ hôi đầm đìa.

Thật ra Lưu Minh Chân biết Tống Lễ đang nhắc cô kỷ niệm một năm kết hôn của bọn họ, nhưng cả hai đều tỉnh rụi, tự chuẩn bị niềm vui bất ngờ. Vì giả vờ quá giống, cho nên Tống Lễ không biết liệu có phải bà xã đại nhân đã quên thật rồi không. Lưu Minh Chân vốn là người qua loa đại khái, cũng có khả năng quên lăm, nhưng vì thật sự trân trọng hắn, cho nên nhờ vả khoa học kỹ thuật tân tiến nhắc nhở những ngày quan trọng trong năm.

Quà tặng đã dự định từ rất lâu, là xe hai bánh Segway.[1] Lúc Tống Lễ hỏi cô ngày bao nhiêu, hàng đã vận chuyển về đến Bắc Ninh. Nói thật, đây trăm phần trăm là thứ xa xỉ nhất mà Lưu Minh Chân đã mua từ khi lọt lòng mẹ. Một cái Segway bằng giá ba cái xe QQ.[2] Số tiền này vốn dành dụm để mua nhà ở Hải Nam, bây giờ Hải Nam đã có biệt thự rồi, cũng chẳng dùng đến nữa. Thật ra cũng có một phần là tiền Tống Lễ, không hoàn toàn là của cô. Sau khi đặt mua trên mạng xong, cô an ủi bản thân, coi như món đồ chơi tương lai cho con là được. Nào ngờ về sau có hai đứa, nhưng đồ chơi chỉ có một.

Không biết Tống Lễ chuẩn bị cái gì, còn bị đồng nghiệp của cô bắt gắp mà tưởng hắn vụng trộm ngoại tình đây. Cái tên ‘tắm ngầm tắm ngầm’ này. Quả thực, Lưu Minh Chân cảm thấy có những lúc, có những việc, Tống Lễ quả là loại hình ‘tắm ngầm tắm ngầm’.

Lúc lên giường, cô không nhận được gọi điện cho hắn. Hắn hạ thấp giọng, có vẻ vui sướng: “Bán Nguyệt, chờ một lát anh gọi cho em, giờ còn đang họp.”

“Hơn nửa đêm rồi còn họp với hành cái gì!” Cô cố ý hung dữ nói, sau đó chuyển sang giọng trêu chọc: “Không phải tới quán bar của gái chứ?”

Hắn ở đầu dây bên kia hít sâu một hơi, có vẻ sốt ruột, sau đó bật cười, thoải mái hỏi: “Nhớ anh à?”

“Không hề.” Cô lập tức ngắt điện thoại.

Tin nhắn của hắn gửi đến rất nhanh: “Thế thì là anh nhớ em. Tối mai gặp nhau.” Lưu Minh Chân đọc, trong lòng ngọt ngào hoan hỉ.

Buổi tối Lưu Minh Chân chuyển Segway về nhà, giấu trong tủ quần áo của mình. Một thứ to như thế, hì hục hơn nửa ngày, lôi mấy cái áo khoác mùa đông ra để che mới trót lọt. Tưởng tượng ra hình ảnh Tống Lễ đứng trên cái xe đồ chơi như thế, cô không nhịn được cười ha ha.

~*

~Máy bay Tống Lễ hạ cánh lúc tám giờ, hắn gọi điện thoại cho cô, thăm thương nói: “Bán Nguyệt, anh muốn ăn cháo.”

Cô biết chắc hắn đang khó chịu trong người, dịu giọng bảo: “Được, em nấu cháo lạc ở nhà chờ anh. Đi đường cẩn thận.”

Hắn vừa bước vào cửa, Lưu Minh Chân đã ngoan ngoãn ôm lấy hắn. Hai người quần quít một lúc, Tống Lễ buông cô ra đi tắm, cô đau lòng giữ hắn lại: “Ăn miếng cháo rồi hẵng tắm, lát nữa đói lại đau dạ dày.”

Hắn không quen, khăng khăng phải tắm trước. Tống Lễ tắm khoảng năm mươi phút là xong, cho nên Lưu Minh Chân múc cháo ra, cho thêm dưa chuột và hai miếng cá chờ hắn.

Điện thoại của hắn chợt reo lên, Lưu Minh Chân tùy tiện liếc sang, thấy tên người gọi là Elodie... phụ nữ, tên nghe thật nghệ thuật.

Hắn để tóc ướt đi ra, kéo Lưu Minh Chân ngồi xuống bên cạnh. Ăn một thìa cháo, híp mắt nói: “Thơm quá, ở nhà vẫn tốt nhất.” Cô xoa xoa lưng hắn, nhắc: “Vừa rồi di động của anh reo.”

Hắn vốn không để tâm lắm, nhưng cầm lên liếc qua màn hình lại đột nhiên trở nên nghiêm túc, đặt thìa xuống, đứng lên nói: “Anh gọi điện lại.”

Tống Lễ rất hiếm khi gọi điện thoại mà kiêng dè cô, kể cả bàn công việc cũng nói trước mặt cô được. Nhưng cuộc điện thoại này lại trở vào phòng ngủ đóng cửa nói chuyện. Lưu Minh Chân nhớ tới mấy câu Lý Kinh Vĩ nói, vốn chỉ xuất hiện trong đoạn miêu tả tiểu thuyết của Quỳnh Dao. Hồi trước ngay cả bản thân Lưu Minh Chân cũng thấy hai người bọn họ đều có tính cách nóng nảy, không nên ở cùng một chỗ.

Đợi khi hắn đi ra, đã thay quần áo định ra ngoài. Quả nhiên, hắn nói: “Anh ra ngoài một chút, em ngủ trước đi.”

Không nói là gặp ai, ở đâu. Rất bất thường. Lưu Minh Chân thì chỉ quan tâm tới cái dạ dày của hắn, khuyên bảo: “Ăn xong cháo hẵng đi.”

Hắn vội vã đi giày: “Anh sẽ về ngay.”

“Cũng chẳng phải chữa cháy, ngồi ăn xong đã. Em nấu mất một tiếng đấy.” Giọng cô đã có vẻ bất mãn.

Tống Lễ hôn cô một cái, tay đã mở cửa: “Ngoan, anh về rồi ăn.”

“Tống Lễ!” Lưu Minh Chân kéo cửa lại: “Em nghiêm túc đấy.”

Tống Lễ giơ tay: “Lấy ra đây đi.”

“Ngồi xuống rồi ăn.”

“Anh không có thời gian, Bán Nguyệt.”

“Cô nàng kia quan trọng thế à?” Lưu Minh Chân nhìn thẳng vào mắt Tống Lễ: “Nếu em không cho anh đi thì sao?”

Hắn nghe xong câu này lại cau mày: “Sao em biết? Em nghĩ linh tinh gì thế?”

Lại ông nói gà bà nói vịt, theo lời của Lý Vân Long trong ‘Lượng kiếm’, chính là hai người đi tiểu chẳng vào một hồ. Cô quan tâm đến sức khỏe của hắn, lại biến thành bà vợ ghen tuông tự dưng hoài nghi chất vấn chồng mình; hắn toàn tâm toàn ý muốn chuẩn bị một niềm vui bất ngờ cho cô, lại giống như vừa xuống máy bay đã vội vàng đi gặp tình nhân.

Lúc này Lưu Minh Chân không dám nói toạc ra, nếu không sợ chuẩn bị âm thầm cả tháng qua coi như đổ sông đổ biển. Vì thế cô tiu nghỉu, nói: “Anh đi đi.”

Tống Lễ hơi lo lắng nhìn cô, siết tay cô một cái, sau đó đẩy cửa đi ra.

Cô nàng Elodie nghe nói là tóc dài thướt tha, mình hạc xương mai, ánh mắt mơ màng đang ngồi trong hàng cà phê chờ hấn. Nhìn thấy hấn, lập tức vui vẻ đưa đoạn phim hoạt hình vừa chỉnh sửa cho hấn xem, bản thân rất hài lòng hỏi: “Thế nào, tôi chợt nghĩ ra dùng hiệu ứng này, hiệu quả khác hấn phải không? Hơn nữa tôi đổi nhạc nền thành Perfect moment, có phải rất hay không?”

Tống Lễ cũng đồng ý, nhưng nụ cười hơi man mác. Elodie phát hiện ra, hỏi: “Anh làm sao thế?”

“Không có gì, chọn bản này đi.”

“Điện thoại của tôi làm vợ anh hiểu lầm à? Tôi chỉ sợ đến ngày mai có sai cũng không kịp sửa.” Nếu lời này để cho Lý Kinh Vĩ nghe thấy, thế nào cô nàng cũng chêm một câu miêu tả ‘thông minh hiểu ý’.

Lúc Tống Lễ về nhà, Lưu Minh Chân đã ngủ say. Trên bàn cơm và tủ đầu giường đều đặt thuốc dạ dày và tờ giấy nhắn: “Cháo còn để trong nồi ủ.”

Sáng sớm, Lưu Minh Chân tỉnh trước. Chăm chú nhìn Tống Lễ đang nằm bên cạnh, ngủ như một đứa trẻ. Thật ra hấn để đầu dính, bình thường không hay nói cười, khiến cho người ngoài không dám thân cận.

Bỗng nhiên, một bàn tay đặt lên bụng cô, ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn, Lưu Minh Chân nhin không nổi, nhảy dựng lên cười ha ha. Hai người lại bắt đầu đùa giỡn.

Sau đó, Tống Lễ đè trên người cô, Lưu Minh Chân miệng hùm gan sứa trợn mắt bảo: “Nói! Đêm qua...”

Tống Lễ đánh bộp một cái vào mông cô, nghe rất vang: “Cô nàng này, ai cho em to gan như thế, hở?”

Cô giả vờ khóc, quay đầu đi vùi mặt vào gối, ghen ngào đáp: “Em chỉ muốn hỏi đêm qua dạ dày anh có khó chịu hay không thôi.”

Chiều này lúc nào cũng hữu dụng, hấn hoảng hốt, đưa tay vuốt tóc cô, giọng run run: “Bán Nguyệt, Bán Nguyệt, anh đùa với em thôi mà.”

Lưu Minh Chân thừa cơ áp đảo, cười trên người hấn, hai tay bóp cổ hấn cười hỉ hả: “Nộp cái kia ra đây! Bây giờ, lập tức!”

“Cái gì cơ?”

“Đừng có vờ vịt với em, em không đợi được sang ngày mai đâu, cái tối hôm qua anh ra ngoài lấy của Elodie ấy!”

Tống Lễ kinh hãi: “Sao em biết được?”

“Xì!” Cô buông bàn tay đang để trên cổ hấn, nhẹ nhàng vuốt ve lên hai má, cười khê: “Biết ai là Phật Tổ Như Lai chưa? Lấy ra đây!” Cô bỏ tay ra.

Hấn dùng ánh mắt nghi vấn nhìn cô từ trên xuống dưới, vươn tay mở ngăn tủ bên cạnh, lấy một cái hộp giấy đưa cho cô. Tay kia thì kéo cô xuống khỏi người mình, ôm vào trong ngực.

Lưu Minh Chân mở ra nhìn, hóa ra là một cái MP4 rất bình thường. Cứ tưởng là vàng bạc châu báu gì độc nhất vô nhị, làm theo đơn đặt hàng cầu kỳ chứ. Cô hoài nghi nhìn Tống Lễ, hấn giúp cô bật lên.

Nửa giờ sau, Tống Lễ cầm một hộp khăn giấy, vừa đưa cho cô, vừa thiện ý khuyên nhủ: “Bán Nguyệt, tổ tiên ơi, bà cô ơi, dừng lại nhé? Còn khóc gì nữa, hôm qua em uống bao nhiêu nước thế? Lát nữa kiểu gì cũng mất nước à xem. Có đến mức ấy không? Sớm biết thế này anh cần gì vất vả mất công tốn sức? Chi bằng mua cho em một cái gối ôm mèo Garfield.”

Lưu Minh Chân rớt cuộc cũng ngừng khóc, thút tha thút thít trong lòng hấn, mở miệng ra là mắng: “Thật là phá sản, lần sau chúng ta có thể bàn bạc với nhau ăn một bữa đơn giản không, coi như xong một ngày, đừng chơi trò ‘niềm vui bất ngờ’ gì nữa, giờ chỉ thấy ‘bất ngờ’ thôi.”

Thật ra đó là một phim ngắn, 23 phút 46 giây. Tống Lễ gửi ảnh chụp của bọn họ, nhờ Elodie và bạn của cô dùng rất nhiều phần mềm hiệu ứng điện ảnh tạo thành một bộ phim ngắn về bọn họ, từ lúc mới quen biết cho đến khi kết hôn và cuộc sống sau khi kết hôn. Đầu tiên là quét hình ảnh, sau đó dùng phần mềm

hoạt hình chế tác. Toàn bộ đạo diễn và biên tập của đoạn phim, nói như thế nào đây, chính là hiệu ứng của phim quảng cáo. Lưu Minh Chân biết thừa giá thành đắt đỏ như thế nào. Trong lòng vô cùng yêu thích, cảm động phát khóc.

Tổng Lễ cúi đầu hôn trán cô, cũng coi như an tâm, vì thế hỏi: “VẬY cái ‘bắt ngờ’ của anh đâu?”

“Không có, cũng coi như là một cái ‘bắt ngờ’ đi.” Cô đứng dậy xuống giường.

Hắn đuổi tới nhà tắm, muốn dùng vũ lực để ép cô khai ra, cô lại vô cùng gan dạ, chết cũng không nói. Tổng Lễ không làm gì được cô, tuyên bố sẽ lục cả nhà để tìm.

Đợi đến giữa trưa, lễ tân gọi điện thoại cho Lưu Minh Chân, giọng điệu kỳ lạ nói: “Tổng phu nhân, Tổng tiên sinh tìm cô.”

Cô đi ra, thấy Tổng Lễ đứng trên Segway, đặc ý vẫy tay với cô.

Tròn một năm kết hôn, theo lời bọn họ nói, chính là song song phá sản, chi tiêu hết tiền bạc về sau. Hôm thứ sáu, đến một khách sạn Tổng Lễ đã đặt để dùng bữa. Lưu Minh Chân đột nhiên nảy ra ý tưởng, muốn mở một nhà hàng lấy chủ đề là kỷ niệm ngày cưới. Với mỗi cặp vợ chồng đến ăn nhân dịp kỷ niệm ngày cưới sẽ được miễn phí một món ăn. Số năm kết hôn càng lâu, món ăn miễn phí sẽ càng cầu kỳ. Mà vào ngày kỷ niệm kết hôn của bọn họ, tất cả khách hàng sẽ được giảm một nửa tiền hóa đơn. Hai người cũng sẽ tới đây ăn, nước phù sa không chảy sang ruộng ngoài.

Tổng Lễ cảm thấy hay, quả thực ba tháng sau khai trương nhà hàng. Lưu Minh Chân sử dụng quan hệ với bên truyền thông, gửi ít thông tin, khiến cho nhà hàng này nổi tiếng, từ đó về sau làm ăn phát đạt.

18. Chương 18: [ngoại Truyện 8] Chuyện Cơm Hộp

Giang Tiểu Du bắt đầu làm việc ở đây được hai tuần, vẫn cảm thấy cực kỳ lạ lẫm với công ty quy mô lớn và các đồng nghiệp.

Buổi trưa lúc cô đang ăn cơm trong nhà ăn với đồng nghiệp cùng phòng, thấy ba người đàn ông anh tuấn lạnh lùng kiểu Gestapo[1] hình như đang tìm kiếm cái gì. Mọi người đều phát hiện ra, nhưng không ai biết nguyên nhân. Cuối cùng họ đi đến trước mặt cô, nhìn bàn ăn của các cô, rất lễ phép hỏi: “Xin hỏi, đây là hộp cơm của ai?”

Giang Tiểu Du dè dặt đáp: “Là của tôi.”

Người đó và hai người còn lại ra hiệu cho nhau, ba người nhanh chóng vây quanh Giang Tiểu Du, kín không một khe hở, Giang Tiểu Du nhìn trái nhìn phải, vô cùng căng thẳng, không chỉ lòng bàn tay, ngay cả chóp mũi cũng rịn mồ hôi.

Người kia tiếp tục: “Mời cô đi với chúng tôi đến phòng Tổng tiên sinh.” Giọng nói vẫn cực kỳ khách khí. Nhưng lọt vào lỗ tai cô, nghe sao mà đáng sợ. Giang Tiểu Du đẩy gọng kính, hai chân run rẩy đứng lên, bảo với đồng nghiệp: “Mấy người dọn hộp cơm giùm tôi nhé.”

“Không cần, chúng tôi cầm đi giúp cô.” Bọn họ nói xong, cẩn thận cầm hộp cơm, ngay cả mấy cái xương cá vừa nhặt ra để ở nắp hộp cũng lấy đi luôn.

Lần đầu tiên trong đời được ba người đàn ông vừa cao to vừa đẹp trai ‘hộ tống’, nhưng trong lòng Giang Tiểu Du không yên, đứng trước cửa văn phòng ‘Tổng tiên sinh’, trái tim cô muốn nhảy vọt ra, tựa như phía trước là vực sâu muôn trượng.

Người trong công ty Tổng Lễ đa phần đều gọi hắn là ‘Tổng tiên sinh’, bởi vì Tổng Lễ không thích bị gọi là ‘giám đốc’, hơn nữa ‘giám đốc Tổng’ đồng âm với ‘lo ma chay’,[2] khiến hắn nghe mà khó chịu.

Từ lúc Giang Tiểu Du đi làm, dù cho phòng tài vụ và phòng tổng giám đốc ở cùng một tầng, nhưng mới chỉ thấy qua bóng người hắn. Cô chậm chậm bước vào, thấy một người đàn ông vóc dáng trung bình đang

đứng cạnh cửa sổ sát sàn, sắc mặt vô cùng tăm tối, Giang Tiểu Du biết hẳn là ‘Tổng tiên sinh’. Những người khác thấy cô dừng chân, từ phía sau đẩy khẽ một cái, cô mới đi tiếp đến trước mặt người nọ, ngơ ngác gật đầu chào.

Những người khác cầm hộp cơm của cô, kèm theo cả nắp hộp đựng xương cá để trên bàn làm việc. Giang Tiểu Du nhìn thoáng qua, cảm thấy hình gấu Pooh trên nắp hộp chẳng ăn nhập gì với khung cảnh xung quanh, rất buồn cười.

Tổng tiên sinh cẩn thận kiểm tra đồ ăn cô còn chưa ăn, nhìn thấy xương cá, ngữ điệu có vẻ bình thản hỏi: “Đồ ăn ngon không?”

Trên đường tới đây Giang Tiểu Du đã nghĩ tới rất nhiều khả năng, hơn nữa là liên quan đến việc cô làm trợ lý ở phòng tài vụ, không ngờ hẳn lại hỏi vấn đề này, sững sốt một chút, cô ngập ngừng đáp: “Cũng được ạ.”

“Đây không phải hộp cơm của cô nhỉ?” Dường như sắc mặt Tổng tiên sinh u ám hơn, sự tức giận ẩn trong giọng nói cũng rõ ràng.

Cô lắc đầu, không dám thở mạnh, căn phòng rất yên lặng.

Một trong ba người đưa cô lên nói với Tổng tiên sinh: “Anh ba, đừng như thế, chỉ là chuyện nhỏ thôi.”

Nhưng nhìn thấy ánh mắt như muốn giết người của Tổng tiên sinh kia, đành phải im thin thít.

Giang Tiểu Du chẳng hiểu ra sao, nhưng cũng căng thẳng nuốt nước miếng.

“Bánh ngọt đâu?” Tổng tiên sinh lại hỏi.

“Buổi sáng... buổi sáng tôi hơi đói, ăn trước rồi.” Giọng cô run lên. Giang Tiểu Du phát hiện ngón tay đặt trên bàn của Tổng tiên sinh vì bóp chặt quá nên đã trắng bệch. Đó là bánh trứng hôm qua cô mua ở KFC, nhưng có thấy ai bảo công ty cấm ăn uống trong phòng đâu.

Hắn đập bàn, trong không gian tĩnh lặng như thế này, một tiếng vang khiến mọi người giật mình thót tim.

“Nói,” Hắn bước lên phía trước, đáng sợ đến mức Giang Tiểu Du giật lùi về sau, “Vì sao lại lấy cơm trưa của tôi?”

Nói vậy là có ý gì, cô ngơ ngàng, nhưng vẫn biết thanh minh ngay lập tức: “Không, tuyệt đối không phải, đây là cơm trưa của tôi.”

“Vừa rồi cô nói không phải hộp cơm của cô! Nói dối không chớp mắt!” Hắn giận dữ khó nén.

“Đây là hộp cơm của bạn tôi. Cô ấy làm cơm trưa, nhưng vì có hẹn nên cho tôi.” Cô nhỏ giọng giải thích.

Bởi vì công ty có hỗ trợ ăn trưa, mỗi ngày một món thức ăn hai bát cơm, thêm canh và hoa quả, chỉ tính nhân viên có ba tệ, cô thường không mang cơm theo. Hôm nay Viên Viên có hẹn đột xuất, thế nên đưa nguyên hộp cơm cho cô. Viên Viên nấu ăn rất ngon, còn tiết kiệm được ba tệ, cô mới cầm theo.

Không ngờ, số lại ‘son’ như vậy, lần duy nhất mang cơm theo lại bị sắp tùm cổ!

“Nói càn! Đây rõ ràng là hộp cơm trưa của tôi! Cô nói xem cô mang theo thức ăn gì?” Lửa giận của Tổng tiên sinh ngày càng bùng to.

Người vừa rồi nói giúp cô cũng bắt đầu khuyên: “Cô gái, đây là việc nhỏ, không đáng để nói dối.”

Giang Tiểu Du nghe xong, bỗng nhiên nổi tính ngang ngạnh: “Có cá hổ, cà rốt, hành tây...” Cô quay đầu nhìn, Tổng tiên sinh cả giận bảo: “Không được ăn gian nhìn lên!”

“Không phải, vừa rồi tôi quên!” Cô cũng bực.

Người kia nói với Tổng tiên sinh: “Anh ba, chuyện này...”

Tổng tiên sinh suy nghĩ, cầm di động ấn một dãy số, đợi đến khi kết nối rồi, mọi người mới nhẹ nhàng thở phào. Giang Tiểu Du nhìn gương mặt trông nghiêng của Tổng Lễ, thấy vẻ mặt hắn đột nhiên trở nên dịu dàng.

Nghe hắn nói: “Còn chưa... cơm hộp của anh bị người ta lấy mất rồi.” Ngữ điệu như đứa trẻ mách với bố mẹ.

Hắn nói tiếp: “Không cần, anh không cần, anh muốn ăn cơm hộp em làm cơ. Em làm những gì cho anh thế?” Sau đó hắn ngẩng đầu, lườm Giang Tiểu Du một cái, bật loa ngoài, một giọng nữ phát ra: “À, có cá hồ kho đậu anh thích nhất, cùng với cà rốt, hành tây, mộc nhĩ, nấm kim châm. Tổng Lễ, thôi, anh mau đi ăn cơm, có khi lát lại tìm được ngay ấy mà. Ngoan, hết giờ làm mà còn chưa thấy, em sẽ đi mua hộp cơm mới cho anh.”

Tất cả mọi người trong phòng đều nghe rõ mồn một, Giang Tiểu Du cảm thấy đây chắc là giây phút xui xẻo nhất cuộc đời mình. Ba người đàn ông đứng bên nghe lời của bà chủ xong, thật sự không nhịn được, mặt trông như bị co giật.

“Bánh ngọt là gì?” Hắn lại ôn hòa hỏi.

“Bánh bí ngô dừa sợi. Tổng Lễ,” Cô lại kéo dài tên hắn: “Nghe lời, đi ăn cơm trưa, nếu đói hại dạ dày, buổi tối em xử lý anh.” Đúng là kiểu cặp đôi âu yếm ngọt ngào trắng trợn, Tổng tiên sinh định tắt loa ngoài, lại đột nhiên lại nghe thấy: “À, đúng rồi, buổi sáng em chuyển phát nhanh hộp cơm cho anh, anh để đâu?”

Hắn nghe xong, khó hiểu hỏi: “Chuyển phát cái gì? Không phải buổi sáng em đưa anh cầm đi sao?” Hầu như sáng nào, lúc bọn họ ra khỏi cửa cô cũng đưa hộp cơm cho hắn, hôn hắn một cái, sau đó tự lên xe.

“Tiên sinh à, sáng nay anh đi sớm quá, hộp cơm để trên bàn quên mang! Em đành cầm đến công ty, nhờ chuyển phát trước buổi trưa đưa đến công ty anh.”

Về mặt Tổng tiên sinh bắn khoăn, nhìn Giang Tiểu Du không nói lời nào. Giang Tiểu Du nghe xong đoạn đối thoại ban nãy, cũng chỉ biết trưng tư thế muốn chém muốn giết tùy hắn.

Đã có người gọi điện hỏi quầy lễ tân dưới tầng. Ngay sau đó cô nàng lễ tân mồm hời dầm đĩa chạy lên, cầm một tờ giấy ký nhận, hoảng hốt nói: “Buổi trưa mười một rưỡi có người chuyển phát đến cho Tổng tiên sinh, tôi đã giao ngay cho thư ký của ngài ấy rồi ạ.”

Người kia nhìn ra cửa, thư ký đi ăn còn chưa về. Lập tức gọi điện thoại di động. Chốc sau, thư ký trở về, kinh hoàng ôm một cái hộp bọc trong tờ giấy gói hàng, run rẩy giao cho Tổng tiên sinh, nói: “Vì nó được đưa lên cùng một đồng hồ sơ, tôi cứ nghĩ buổi chiều đưa cho ngài vẫn còn kịp.”

Hắn nhìn chăm chú, gỡ giấy bọc, lấy từ bên trong ra một hộp cơm giống cái của Giang Tiểu Du như đúc, nắp hộp in hình gấu Pooh đáng yêu. Còn cả túi giấy ăn và một quả đào. Hắn mở ra, bên trong quả nhiên là cơm cá hồ và bánh ngọt.

Mọi người cuối cùng cũng thở phào một hơi. Tổng tiên sinh hắng giọng, áy náy nói với Giang Tiểu Du: “Tôi rất xin lỗi.”

Giang Tiểu Du nhìn qua lớp kính dày cộp như cái đít chai, thấy người đàn ông vừa rồi còn khiến người ta sợ hãi thót tim, giờ lại có vẻ mặt thành khẩn, trong lòng lập tức xuôi xuôi tha thứ, nhưng sự sợ hãi, và chuyện bị điệu đi trước mặt các đồng nghiệp, đâu chỉ một câu ‘rất xin lỗi’ là xong?

Không ngờ hóa ra di động còn chưa ngắt, lại truyền ra giọng nữ dễ nghe: “Tổng Lễ, gây họa lớn rồi hả? Anh chuẩn bị bồi thường tổn thất tinh thần đi thôi.”

Hắn nở nụ cười hiếm hoi, tắt loa ngoài, đi đến cửa sổ nói vài câu, cúp điện thoại rồi quay về.

Hắn hỏi: “Cô ở phòng nào, tên là gì?”

“Phòng tài vụ, Giang Tiểu Du.” Cô thấp giọng đáp.

“Về chuyện xảy ra hôm nay, tôi xin nhận lỗi lần nữa. Để bồi thường, tôi sẽ mời cô ăn miễn phí ở nhà ăn vĩnh viễn.”

“Tổng tiên sinh, không cần như thế. Nhưng tôi hy vọng ngài có thể công khai thư xin lỗi tôi. Nếu không, sau chuyện hôm nay, tôi sợ đồng nghiệp sẽ hiểu lầm.” Cô vẫn dùng giọng nói nhỏ nhẹ, nhưng vô cùng kiên quyết.

Mọi người nhìn cô, Tống Lễ suy ngẫm, gật đầu nói: “Phiền cô đừng kể chuyện này cho đồng nghiệp.”

Giang Tiểu Du suy xét hồi lâu mới nói: “Được rồi.”

Ba người kia giúp cô cầm hộp cơm, nắp hộp và xương cá, hộ tống cô về nhà ăn.

Buổi chiều hôm đó, đại sảnh dưới tầng trệt dán một bức thư tạ lỗi.

“Thư tạ lỗi.

Tống Lễ vì điều tra một việc tư, gây phiền phức không đáng có cho nhân viên Giang Tiểu Du phòng tài vụ. Giờ xin nhận lỗi.”

Bên dưới là chữ ký do hấn tự tay viết.

Mười năm sau, khi Giang Tiểu Du đã trở thành trưởng phòng tài vụ, đến công ty ở Hải Nam họp thường niên, nhìn thấy Tống phu nhân và Tống tiên sinh, vẫn nhắc tới chuyện năm đó, tai vạ do hộp cơm gấu Pooh gây ra.

19. Chương 19: [ngoại Truyện 9] Phẫu Thuật

Tống Lễ đã hỏi cô từ một tháng trước, hấn phải đi Mỹ bàn chuyện làm ăn, gặp mấy chiến hữu cũ, khoảng chừng một tuần, hỏi Lưu Minh Chân có muốn đi hay không.

Một tuần không thấy, đối với hai người mà nói là rất lâu. Từ khi kết hôn tới nay, tuy hai người ở cùng một chỗ cũng chỉ cùng ăn cơm xem tivi, thậm chí có lúc mỗi người một việc, nhưng dường như lại trở thành một phần của đối phương, đột ngột tách ra, tất nhiên cảm thấy hoang mang.

Lưu Minh Chân ôm eo Tống Lễ, cười nói với hấn: “Chắc chắn chúng ta là cặp vợ chồng tẻ nhạt nhất trên đời này.” Hấn nghe xong, không trả lời, chỉ cúi xuống cắn môi cô rồi hôn. “Nhưng là cặp vợ chồng thân thiết nhất, ân ái nhất.”

Lưu Minh Chân không đồng ý: “Có hai buổi lễ trao giải truyền thông cuối năm, em không đi được. Hơn nữa ngồi máy bay lâu như thế, lại còn sang New York đúng trời đông giá rét. Em già rồi, không muốn chạy loăng quăng khắp thế giới.”

Tống Lễ bất mãn: “Hồi trước em một mình khoác cái ba lô rách mới gọi là loăng quăng chạy khắp thế giới, bây giờ đi cùng anh, phải gọi là ‘phu xướng phụ tùy’ biết chưa?”

Cô nghe xong cười hì hì, cuộn mình trong lòng hấn, ngẩng đầu khê hôn cằm hấn: “Không tệ, lúc then chốt cũng biết vắn vể cơ đấy. Em không đi được thật, anh tranh thủ gấp gờ những người nên gấp, ôn lại chuyện cũ, tiện thể thông báo thân phận đã kết hôn của mình, để người ta đỡ mất công thương nhớ vượt núi cách biển. Chờ anh về rồi, chúng ta nghỉ phép về nhà nhé, thích hơn nhiều.”

Cô vẫn thường gọi đến Hải Nam là ‘về nhà’. Một trong những điểm buồn tẻ của hai người còn bao gồm nếu nghỉ phép thì luôn luôn ‘về nhà’.

Tống Lễ nghe cô nói vậy, ôm cô vào lòng chặt hơn, cắn vành tai cô nói: “Tống phu nhân, chuyện anh với em kết hôn người nào trên đời cũng biết rồi, chỉ mình em thỉnh thoảng còn quên thân phận của mình thôi.”

Hai ngày trước khi hấn đi, hàng đêm hai người ở trên giường thân mật như sắp sinh ly tử biệt.

Lưu Minh Chân cởi hai cái nút áo, lộ ra bộ ngực trắng ngần, giả vờ quyến rũ ông ẹo, mần sờ ngực Tống Lễ: “Tiên sinh ơi, đêm nay một mình cô đơn quá nhỉ, có muốn em theo giúp vui không?”

Tống Lễ cũng phối hợp với cô, giơ tay ra chặn, nghiêm nghị đáp: “Tiểu thư, xin tự trọng, tôi đã có vợ rồi.”

Tay Lưu Minh Chân đã rờ xuống tận bụng dưới của hấn, ánh mắt mơ màng nở nụ cười, ồm ồm nói: “Ồi dào, ai cũng biết vợ không bằng lẽ, lẽ không bằng bỏ!”

Rốt cuộc Tống Lễ không nhịn được nữa, túm cô kéo xuống dưới thân. Sau khi xong, Tống Lễ ôm cô vào ngực, một bàn tay lưu luyến vuốt ve bờ vai cô. Đột nhiên sờ thấy một vết tròn nổi trên xương quai xanh, bèn hỏi: “Chỗ này làm sao thế? Sao lại có một nốt rất to? Mới mọc lên à?”

Lưu Minh Chân mặt nhòa, mơ màng đáp: “Không sao, một cái sẹo lỗi thôi, cũng mọc cả chục năm rồi. Nếu nó to ra thì cắt đi là được.” Khi Tống Lễ hỏi tiếp, cô đã ngủ thiếp đi.

Một ngày trước khi đi, Tống Lễ muốn bắt cô đến bệnh viện khám vết sẹo lỗi kia, cô thà chết chứ không chịu: “Anh nghỉ ngơi cho khỏe đi, ngày mai bay mười mấy tiếng, còn phải giữ sức. Em mọc nốt này đã mười mấy năm, thêm một hai ngày chẳng chết gì.” Hắn suy nghĩ rồi cũng không bắt ép nữa.

Trước khi lên máy bay, Tống Lễ lại căn dặn, nào là cửa sổ hơi ga, chú ý dự báo thời tiết, lúc khẩn cấp cần liên hệ ai. Lưu Minh Chân cười: “Ông Tống già ơi, trước khi em gặp anh cũng bình an vô sự ba mươi năm, anh coi em là nít ranh ba tuổi đấy à? Anh đi bảy ngày chứ có phải bảy năm đâu. Xong việc thì nhanh nhanh đi về cho em, đừng có lãng phí thời gian tiền bạc mua quà cáp, kết quả toàn made in China. Nếu để em nhớ anh quay quắt, cẩn thận lúc về em tra tấn anh.”

Tống Lễ ôm chặt cô, thở dài: “Người phụ nữ này, có phải ông trời phái em xuống tra tấn anh không. Anh cũng biết em ra ngoài làm việc không gì không làm được, nhưng đột ngột không gặp nhau, sẽ lo lắng bất an.”

~*

~Thân thể của ai người nấy hiểu rõ, sáng sớm thứ tư Tống Lễ đi, buổi chiều Lưu Minh Chân đã đến bệnh viện khám ở khoa ngoại. Bác sĩ bảo cô vạch vai ra xem, quan sát tỉ mỉ, đeo băng tay ấn một cái, kết luận: “Không có việc gì, giờ vừa lúc mát trời, cắt đi là được.”

Lưu Minh Chân chưa từng trải qua phẫu thuật, cũng chưa từng đưa ai đi phẫu thuật, chỉ toàn thấy mấy cảnh máu me qua phim ảnh, vì thế cẩn thận hỏi: “Vụ phẫu thuật có thể nguy hiểm không ạ?”

Bác sĩ nghe vậy thì sửng sốt: “Nguy hiểm cái gì? Chỉ là tiểu phẫu thôi!”

Vì thế cô cũng yên tâm, hẹn sáng thứ sáu đến làm phẫu thuật.

Bởi vì chênh lệch với New York mười ba tiếng, lúc Tống Lễ gọi cho cô là sáng sớm ở bên Mỹ, khi nhận điện thoại tất nhiên cô đã lên giường, nghe xong liền an tâm ngủ. Sợ nói qua điện thoại hắn sẽ lo lắng, cho nên cô không đề cập đến chuyện phẫu thuật.

Nhưng trước khi phẫu thuật ngồi ngoài ghế chờ, chung quy vẫn cảm thấy hơi lo lắng, cô gọi di động cho Tống Lễ. Hắn đang ăn tối với mọi người, nhận được điện thoại của cô bèn cảm thấy kỳ quái. Nghe cô kêu ‘ông xã’, hắn ‘ơ’ một tiếng. Cô luôn gọi hắn ‘Tống Lễ Tống Lễ’, thỉnh thoảng gọi là ‘Tống Tam’, riêng cách xưng hô ‘ông xã’ hầu như chưa từng sử dụng.

Lưu Minh Chân nghe thấy hắn đáp, hàm hồ hỏi: “Sao, không nhớ ra mình có vợ hả?”

“Bán Nguyệt, làm sao thế? Em đang ở đâu?” Hắn nhìn đồng hồ, giọng nói hơi lo lắng.

Cô chợt cảm thấy rất an tâm, nói dối: “Đang làm việc ở công ty, đột nhiên nhớ anh.”

Hắn ‘à’ một tiếng: “Anh thấy tình hình bên này không về sớm được rồi.”

“Không cần không cần, anh đừng vất vả gấp gáp như vậy. Sếp đang gọi em, thôi nhé, em yêu anh.” Cô chột chột mấy tiếng, vội vàng ngắt máy. Bác sĩ chạy ra cửa gọi cô, cô tắt máy đi vào phòng.

Từ lúc đó, Tống Lễ càng lúc càng cảm thấy kỳ lạ, ngay cả đối tác cũng nhận ra, hỏi hắn có làm sao không. Hắn thẳng thắn: “Tôi nhớ vợ của tôi.” Người Mỹ và phu nhân của ông ấy đều có thiện cảm với hắn, bởi vì họ có nền tảng ‘gia đình là số một’ như nhau. Cặp vợ chồng kia vốn tưởng người Trung Quốc toàn kể nhàn công việc, hơn nữa cũng ít khi thấy tình cảm nam nữ bộc trực như vậy.

Ăn cơm tối xong, Tống Lễ ngồi trên xe gọi điện thoại cho Lưu Minh Chân, thế nhưng máy lại tắt! Hắn lập tức cảm thấy không ổn, gọi đến công ty cô, câu trả lời lại là ‘Lưu Minh Chân xin nghỉ ốm!’ Lúc ấy hắn suyết chút nữa nhảy dựng lên, nhanh chóng gọi cho Trần Tuấn, bảo anh phái người đến nhà hắn, đồng thời cho người đến bệnh viện quen của Lưu Minh Chân.

Thật ra đúng là một ca tiểu phẫu, từ lúc tiêm thuốc tê đến lúc khâu có nửa tiếng. Nhưng Lưu Minh Chân trơ mắt nhìn bác sĩ khoét ra một miếng thịt trên người mình, còn khoa trương dùng chỉ đen khâu da thịt, quả là rất căng thẳng, lần đầu tiên trải qua trong đời.

Xuống giường, theo trực giác muốn mau chóng rời khỏi chỗ này, không ngờ lại hơi chóng mặt, vì thế cô ra ngoài ngồi nghỉ, sau đó mới bắt xe về nhà. Lúc ấy, quả thực rất nhớ Tống Lễ, có hấn ở bên thì thật tốt.

Tống Lễ thấp thỏm lo lắng chừng năm mươi phút, nghe thấy kết quả là Lưu Minh Chân đã phẫu thuật xong, về nhà rồi.

Trần Tuấn nghe thấy giọng nói lạnh lẽo khủng bố như truyền ra từ địa ngục ở đầu dây bên kia: “Phẫu thuật cái gì?”

Trần Tuấn rùng mình trong không khí ẩm áp 25 độ: “Anh ba, anh đừng sốt ruột, chỉ là tiểu phẫu thôi, bác sĩ bảo là cắt bỏ sẹo lồi, khâu năm mũi, bảy ngày sau sẽ cắt chỉ. Bệnh nhân, à không, chị ba hoàn toàn có thể tắm rửa và đi làm bình thường. Nếu anh lo lắng, em sẽ bảo vợ em đến chăm sóc chị ấy, cô ấy rất kỹ tính...”

Tống Lễ ngắt lời: “Không cần, bây giờ anh quay về.”

~*

~Lưu Minh Chân chuẩn bị rất đầy đủ, nấu trước cơm cho hai hôm tới. Cô không biết điện thoại tối thứ sáu là do Tống Lễ gọi từ sân bay về, giọng điệu của hấn có thay đổi gì cô cũng không để ý. Thuốc tê hết tác dụng, nhưng miệng vết thương cũng chỉ hơi hơi đau. Hấn hỏi ban ngày cô làm gì, cô nói dối: “Môi giới RSVP,[1] có hai khách hàng mà phải giới thiệu hơn trăm công ty ấy.”

Hấn chỉ ừ một tiếng, hai người im lặng trong chốc lát, Tống Lễ đột nhiên gọi tên cô “Bán Nguyệt”, “Ừm?”, “Anh yêu em”.

Cô cười khanh khách, ngoan ngoãn nói: “Tống Lễ, em cũng yêu anh.” Hấn ở bên kia nghe xong, tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng cuối cùng nén lửa giận, kiên nhẫn dặn: “Đi ngủ sớm một chút, nghỉ ngơi cho tốt.”

Cô ngủ li bì, bởi vì là thứ bảy, cộng thêm hôm qua bị mất máu, Lưu Minh Chân ngủ rất say, lúc tỉnh dậy cũng mơ màng mất một lúc. Nhưng vừa mở mắt đã phát hiện có một người ngồi trên sofa trong phòng ngủ, là Tống Lễ!

Cô nhắm mắt lại, thầm nghĩ: Bác sĩ nói sau khi phẫu thuật có thể xuất hiện ảo giác. Nhưng khi cô mở mắt lại, phát hiện Tống Lễ đã nghe thấy động tĩnh, đứng dậy đi đến bên giường. Cô phẫu thuật bên vai phải, vì thế chống tay trái ngồi dậy, cảm thấy khó tin, nhưng vẫn vui mừng hỏi: “Sao anh đã về rồi? Chẳng lẽ dùng Càn Khôn Đại Na Di?”

Sắc mặt hấn đen như đất nồi, vẻ mặt mệt mỏi, mắt cũng thâm quầng, râu chưa cạo. Không nói một tiếng, hấn ngồi xuống giường, cẩn thận cởi áo ngủ của cô, nhìn băng gạc bên vai phải, trắng tinh trắng tươm.

Cô biết là không ổn, cười lấy lòng, nhào sang định hôn hấn, lại bị hấn né người tránh đi. Lưu Minh Chân rên thầm: “Thảm rồi, anh ấy giận thật.”

“Tống Lễ,” Giọng làm nũng của cô ngọt ngào phát ngấy, nhưng hấn vẫn không mảy may xúc động. Giận thì giận vậy, nhưng giọng nói lại mang theo sự thương tổn: “Cái này là lúc em môi giới RSVP, tiện thể làm luôn ở văn phòng hả? Lưu Minh Chân, em giỏi thật đấy, đến anh cũng dám dối gạt!”

“Tống Lễ,” Cô nhỏ giọng, kéo tay hấn, lần này hấn không né. “Em sợ anh lo lắng, đây chỉ là tiểu phẫu thôi mà, không có chuyện gì cả, nếu anh về đúng lịch thì em đã cắt chỉ rồi, nói với anh cũng đâu có ý nghĩa gì.”

“Nói nghe hay thật, không có ý nghĩa gì. Vợ của anh nằm trên giường phẫu thuật, anh lại ở bên Mỹ uống rượu nhắm thịt với người ta, không hề hay biết! Nếu lúc ấy em xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì làm sao? Nếu bác sĩ chẩn đoán nhầm thì sao? Nếu phẫu thuật không tốt, bị nhiễm trùng thì sao? Nếu...”

Cô thấy mắt hấn đã đỏ ửng, dù không đành lòng nhưng vẫn nói: “Anh đừng làm quá lên như thế chứ! Bệnh viện của người ta là hạng A, tiểu phẫu này cũng chỉ như xỏ lỗ tai thôi mà. Coi như em sai rồi.”

Hắn không thèm nghe cô nói hết, quay người rời khỏi phòng ngủ. Lưu Minh Chân cũng biết mình đuối lý, thở dài, đứng dậy vào phòng bếp hâm cốc sữa, lấy một miếng bánh hạt dẻ ra khỏi tủ lạnh, tìm thấy Tống Lễ trong thư phòng. Hắn dựa vào sô pha, mắt khép hờ, vẻ mặt mệt mỏi, nghe thấy cô vào cũng không quan tâm. Lưu Minh Chân một tay cầm sữa, một tay bê đĩa bánh ngọt, đáng thương nói khẽ: “Tống Lễ, ăn chút gì đi.”

Hắn mở mắt, thấy cô dùng cả tay phải mới chịu nhận đồ ăn, trách cứ: “Tránh cử động tay phải đi.” Lưu Minh Chân lườm hắn một cái: “Tay có bị tàn phế đâu, bác sĩ nói cứ hoạt động như thường, như bình thường ấy!”

Tống Lễ nhìn cô mà mắt phun lửa, hít một hơi thật sâu, dường như muốn đè nén lửa giận, kéo Lưu Minh Chân ngồi xuống cạnh mình, giọng nói vẫn tỉnh là ôn hòa: “Em nói xem, vì sao anh lại giận?”

Cô cúi đầu bĩu môi: “Vì em không nói thật cho anh biết. Nhưng em sợ anh lại mất công lo lắng, việc nhỏ thế này em hoàn toàn có thể tự xử lý...”

Tống Lễ làm động tác ngừng: “Đừng giải thích vội, em có nhận lỗi không?”

Hắn trở thành giáo viên vườn trẻ từ bao giờ vậy? Lưu Minh Chân không biết sống chết lắc đầu: “Chẳng qua số em đen, chứ nếu anh không phát hiện thì chẳng làm sao cả.”

Tống Lễ nghe xong, tức giận đến mức đập bàn, một tay giữ cầm cô, hung hăng nói: “Nếu không phải em vừa phẫu thuật xong, hôm nay anh thật sự phải đánh em! Đến giờ còn chưa biết lỗi, em đọc sách nhiều năm như thế chả để làm đếch gì cả! Điều cơ bản nhất giữa vợ chồng là phải tín nhiệm lẫn nhau, cư xử chân thành mà em cũng không hiểu à? Anh biết em hoàn toàn có thể tự xử lý, nhưng mà Bán Nguyệt, giờ em không còn độc thân, sao em vẫn chưa rõ tình hình thế? Mạng này của em không phải chỉ là của em, em còn đeo theo cả mạng của anh đấy! Có việc thì em nên nói cho anh biết, nặng nhẹ, tự anh sẽ đánh giá được. Nếu em bàn bạc trước với anh, có thể chờ anh về, anh đi với em, tội gì một mình em nằm đấy căng thẳng sợ hãi? Hoặc anh nhờ người đưa em đi, em đỡ phải thuê xe về.”

Hắn ngừng lại, nhìn thấy vẻ mặt ăn năn khổ sở của cô, giọng dịu đi: “Bán Nguyệt, anh biết khả năng của em, em có thể tự chăm sóc mình rất tốt. Nhưng em không độc thân nữa, không cần phải vất vả như vậy, bây giờ có anh chăm sóc em, em hãy yên tâm giao bản thân mình cho anh. Anh cũng như em, anh khó chịu, đau dạ dày, tức giận với em, không phải đều nói cho em sao, bởi vì em sẽ chăm nom anh, an ủi anh, đùa cho anh vui vẻ. Hai người ở bên nhau chính là chia sẻ tất cả, chuyện tốt chuyện xấu, như câu ‘họa nạn có nhau’ phải không? Chứ nếu tự mình quyết định hết thảy thì còn kết hôn làm gì?”

Lưu Minh Chân vừa gạt nước mắt vừa đâm vào ngực Tống Lễ: “Anh đi Mỹ có hai ngày mà học được thói sến súa rồi. Lời thoại kinh điển của bà Quỳnh Dao cũng chẳng buồn nôn như lời anh nói.”

Hắn nhẹ nhàng kéo cô sát vào người, hôn cô nói: “Bán Nguyệt, chúng ta sinh con đi. Như vậy sẽ có đứa con ruột thịt kết nối hai chúng ta, chứ không em xem, chúng ta vẫn còn đang khách sáo đây này. Có con rồi, em là mẹ đứa nhỏ, có thể hợp tình hợp lý nô dịch anh.”

Lưu Minh Chân nằm trong lòng hắn, nghe xong gương mặt đỏ ửng, hỏi: “Tư duy của anh thật không giống người thường, chuyện này liên quan gì đến con của chúng mình? Nếu anh thích bị ngược thì sao không nói từ sớm, có ai mà không biết làm ‘tổ tông’ chứ, em giỏi nhất trò hành hạ!”

Tống Lễ nghe xong, cười khùng khục, cuối cùng bảo: “Anh nói thật, anh muốn có con với em.”

20. Chương 20: [ngoại Truyện 10] Nhận Mẹ

Lúc Lưu Minh Chân bị một tin tức của khách hàng tra tấn sắp phát điên thì nhận được điện thoại từ Tống Lễ. Giọng hắn không có cảm xúc: “Khi nào thì em tan sở?”

Cô nhìn chung quanh, loạn xì ngầu đủ thứ, thở dài đáp: “Có lẽ tám giờ, hoặc là chín giờ, còn xem khi nào khách hàng xác nhận đã.”

“Anh không thoải mái.” Hấn nói yếu ớt, ngữ khí lại có phần bá đạo.

Bên ngoài, Tống Lễ là người ‘ngang ngạch tà ác’, đây là bốn chữ chú giải Lưu Minh Chân dành cho hấn. Chưa bao giờ chịu phô bày một chút nhược điểm ra cho người ngoài, cho nên trừ biểu tình lạnh tanh hoặc nổi giận, hoàn toàn không nhìn thấy hỉ nộ ái ố trên mặt hấn. Nhưng đối với ‘Bán Nguyệt’ của mình, hấn lại là một cá thể rất chân thực, tự nhiên. Bởi vì hấn nhận định rằng mối quan hệ của mình với cô là ‘giao tình cả đời’.

“Làm sao thế?” Cô lập tức chuyển hết sự chú ý sang phía hấn, nhưng điện thoại bàn lại đột ngột reo lên, Lưu Minh Chân nói: “Anh chờ một chút.” Sau đó nhận điện thoại.

Tống Lễ thấy giọng cô hơi nịnh nọt: “Tiểu thư ơi, ông sếp nhà cô hơi một chút là đổi ý, sửa đi sửa lại tin tức này, cuối cùng quay về với bản ban đầu, tôi cũng không ý kiến gì nữa, giờ cô đưa cho ông ấy bản đầu tiên nhé, bảo ông ấy xác nhận cho tôi, nếu không thì không kịp in mắt.”

Đợi cô nói xong, cầm lấy di động, Tống Lễ đã ngắt máy từ lâu. Cô gọi lại, thế nhưng bị hấn tắt máy! Vì thế cô bần khoản một lúc, cũng chịu thôi, ông xã quan trọng nhất, bàn giao công việc xong, phá lệ cầm tài liệu về nhà.

Trong lòng sốt ruột, sợ tắc đường, cô đi thẳng đến ga tàu điện ngầm.

Vừa vào nhà, Lưu Minh Chân chạy ngay vào phòng ngủ. Tống Lễ nằm úp sấp trên giường, quần áo chưa thay ra. Nghe thấy cô đi vào cũng không động đậy. Cô nhẹ chân bước đến gần, ngồi xuống giường, một bàn tay vuốt ve qua lại trên lưng hấn, dịu giọng hỏi: “Làm sao vậy? Không khỏe chỗ nào?”

Hấn khẽ quay người, lộ mặt ra nhìn cô, mệt mỏi đáp: “Toàn thân.”

Lưu Minh Chân cúi xuống hôn hấn một cái, mu bàn tay chạm nhẹ lên trán hấn, không sốt, nhưng sắc mặt hấn không tốt lắm, khiến cô càng thêm lo lắng.

“Chúng mình đến bệnh viện nhé?” Cô khuyên nhủ.

“Không muốn.” Hấn ngoan cố.

“Vậy anh ngồi dậy ăn ít cơm?” Lưu Minh Chân muốn đỡ hấn dậy, không ngờ hấn vẫn không chịu, chỉ nằm ườn nói: “Anh khó chịu.”

Cô quả thực hết cách, không thể to tiếng quát tháo hấn như bình thường, hấn cũng không nói rõ ràng rốt cuộc có chuyện gì như bình thường. Lưu Minh Chân đành phải để hấn nằm tiếp, dùng tay nhẹ nhàng mát xa ngực hấn. Một lát sau, Tống Lễ nắm lấy tay cô, Lưu Minh Chân bất giác cảm thấy hơi căng thẳng chờ hấn mở miệng, hấn nhìn vào mắt cô, ánh mắt ngưng đọng sự thống khổ, dường như có chuyện gì khó lòng thổ lộ, tiếng nói rất chậm: “Lưu Minh Chân, anh hỏi em một câu, em nghĩ kỹ rồi hãy trả lời.”

Trong nháy mắt, căn phòng ngủ lặng ngắt, yên tĩnh đến mức nghe được tiếng tim đập. Trước nay hấn chỉ gọi cô là ‘Bán Nguyệt’ hoặc ‘bà xã’, nếu gọi ‘Lưu Minh Chân’, chắc chắn là vấn đề nghiêm trọng. Cô cũng nhìn hấn, phát hiện dưới gối lộ ra góc một quyển sổ, lề mờ hiểu rõ, vì thế trầm tĩnh lại. “Anh không cần hỏi, là em lấy. Hôm ấy em tình cờ phát hiện trong ngăn kéo, nhìn thấy cô ấy trong bức ảnh cười rất đẹp, em nhất thời ghen tị nên cầm luôn. Em trả cho anh là được.”

Thế nhưng Tống Lễ nghe xong lại ngơ ngác, đợi khi cô quay người lấy ra bức ảnh trong ngăn kéo, giờ ra trước mặt, hấn mới nhận không nổi nỗi cười. Thấy phản ứng của hấn, Lưu Minh Chân cảm thấy mất hết mặt mũi, định đứng dậy, nhưng bị hấn kéo lại, nghe Tống Lễ nói: “Em thật chẳng phải chiến sĩ quả cảm, kẻ địch còn chưa mở miệng tra hỏi, em đã khai cả những vấn đề người ta không hay biết.”

Ngữ khí và sắc mặt hấn dịu đi một chút, cô thoáng yên tâm, nhưng nghe xong lời Tống Lễ, mặt cô đỏ bừng, tức giận hỏi: “Thế anh giả thần giả quỷ định hỏi cái gì?”

Tống Lễ lại nói: “Nằm với anh một lúc, anh thật sự không còn hơi sức nào.” Hấn vô cùng bất đắc dĩ.

Lưu Minh Chân ngoan ngoãn cởi áo khoác, nằm xuống cạnh hắn, cô dựa vào gối, đẩy người cao lên một chút, để hắn tựa vào vai mình. Tống Lễ tìm một vị trí thoải mái trong lòng cô, rồi cuộc bình tâm tĩnh khí. Đại khái nội tâm của con người đều là một đứa trẻ, hy vọng được người khác yêu chiều, được người khác chú ý, được người khác chăm sóc, Tống Lễ cũng không ngoại lệ. Chỉ khi ở trước mặt Bán Nguyệt, hắn mới chân thực nhất.

Hắn nhắc lại: “Bán Nguyệt, em nghe cho kỹ, nghĩ xong nói cho anh nghe.”

Lưu Minh Chân hôn thái dương hắn, nuông chiều nói: “Dạ cậu chủ, nể mặt cậu sinh bệnh, hôm nay em cho phép cậu lên mặt một lần, qua thôn này sẽ không có nhà trọ này nữa, cậu nắm bắt cơ hội cho tốt.”

Hắn ôm eo cô, không dám nhìn vào mắt cô, nhẹ giọng hỏi: “Bán Nguyệt, nếu một ngày anh chỉ còn hai bàn tay trắng, liệu em có rời bỏ anh không?”

Đây là câu hỏi máu chó nhất mà cô từng nghe! Lưu Minh Chân nghĩ, nếu không phải hắn bị ốm, cô sẽ tấn cho hắn một trận.

Tống Lễ chờ mãi không thấy cô đáp, cuối cùng ngẩng đầu, nhìn cô bảo: “Đáp một câu đi.”

“Còn chưa nghĩ ra!” Cô tức.

“Em...” Hắn cuống lên định ngồi dậy, lại ngã trở về, Lưu Minh Chân trấn an hắn: “Tống Lễ, xảy ra chuyện gì, anh nói với em đi. Không phải anh đã bảo vợ chồng cần tín nhiệm lẫn nhau, cứ xử chân thành còn gì?”

Hắn đỏ mồm, sắc mặt trắng bệch, chỉ nín vạt áo của cô hỏi: “Liệu em có bỏ anh không?”

Cô lập tức mềm lòng, đáp: “Không đâu! Cùng lắm thì em nuôi anh. Em sống gần nửa đời người mới tìm thấy anh, đừng nói anh hai bàn tay trắng, cho dù tận thế, em cũng sẽ không rời bỏ anh!”

Tống Lễ nghe vậy mới an tâm, hớn hớn ôm chặt cô, giống như chết đuối vớ được cọc. Lưu Minh Chân vẫn không biết ngọn nguồn câu chuyện, chỉ có thể nhẹ nhàng vỗ về lưng hắn.

Một lát sau, cô ghì lòng nói: “Ngồi dậy ăn ít cháo đi.”

Hắn không cử động. Cô nói tiếp: “Cho phép anh ăn dưa muối và đậu khô.”

Hắn vẫn bất động. “Em xúc cho anh.”

Hắn nghe vậy mới nể mặt, gật đầu. Nhưng rốt cuộc hắn cũng chỉ ăn có hai thìa, đã bảo rằng ăn tiếp sẽ nôn, Lưu Minh Chân cũng không dám ép. Cuối cùng cho hắn uống một cốc nước mật ong, hắn miễn cưỡng uống.

Nửa đêm, hắn sốt cao, Lưu Minh Chân cuống quýt thay quần áo cho hắn, muốn đưa đến bệnh viện. Nghe hắn nói mơ, gọi ‘mẹ ơi’.

Lưu Minh Chân lấy làm lạ, hỏi trước cùng hắn về quê, đã lẽ ở mộ cha hắn. Có điều nghe hắn kể mẹ hắn đi theo người khác rồi, hắn vẫn ghi hận, cho nên tới giờ cũng chưa từng nghe hắn nhắc lại lần nữa.

Hắn phát sốt không tỉnh táo lắm, nhưng biết phải đi bệnh viện, cực kỳ không phối hợp. Lưu Minh Chân kề sát tai hắn, lo lắng nói: “Tống Tam, anh đừng có giở trò, anh còn đeo theo mạng em đấy, anh muốn em lo chết à!”

Lúc này hắn mới chịu nghe lời. Lưu Minh Chân một mình, chật vật lắm mới đỡ được hắn vào trong xe. Xe cô để lại công ty, vì vội vàng nên không lái về, xe hắn rất to, lại không quen tay.

Để hắn nằm ở ghế sau, cô sốt ruột lái đến bệnh viện, hô to gọi nhỏ bảo người ta lấy một giường cấp cứu chuyển hắn vào. Bác sĩ kiểm tra gấp, còn chụp cả X-quang, nhưng trừ cái gọi là cơ thể mệt mỏi suy nhược dẫn đến phát sốt, không còn nguyên nhân nào khác. Muốn tìm người phân tích phim X-quang, phải chờ giờ hành chính.

Bọn họ yêu cầu một giường ngủ, truyền thuốc giảm sốt. Lưu Minh Chân ngồi trông Tống Lễ, ghé chân quanh người hắn. Nhìn mặt hắn, cô cẩn thận ngẫm lại chuyện hôm nay, đoán rằng chẳng lẽ công ty xảy ra chuyện? Nhưng mà người không sợ trời không sợ đất như Tống Lễ, cho dù phá sản thật cũng không đến mức như vậy. Sẽ chỉ rủ Lưu Minh Chân sớm ngày ‘về quê chăn vịt’ thôi.

Trước khi kết hôn hai người vốn bàn nhau có chuyển luôn đến Hải Nam sống những ngày tháng thần tiên hay không, nhưng vì hấn không thể bỏ đám anh em sớm như vậy, nên họ mới trở về.

Hơn một tiếng sau, thuốc đã truyền gần hết, hấn mới đầm đìa mồ hôi tỉnh lại. Mở mắt ra thấy xung quanh trắng tinh, hơi kinh hoảng, nhìn sang Lưu Minh Chân bên cạnh mới yên lòng, kêu một tiếng “Bán Nguyệt”.

Cô lau mồ hôi cho hấn, giúp hấn uống nước. Tống Lễ kéo tay áo cô, đầu vầng mắt hoa ngồi dậy. Lưu Minh Chân đề hấn lại: “Điên à! Nằm im cho em, truyền thuốc xong mình về nhà.”

“Không.” Nói xong hấn lỗ măng tự nhỏ kim truyền, Lưu Minh Chân đành phải vội vàng dùng khăn tay ấn xuống vết kim châm. Hấn thấy bộ dáng lo lắng của cô mới bình tĩnh lại, tay kia đặt trên tay cô.

Ngồi trên xe, hấn đeo dây an toàn ình, nhìn cô khởi động xe, đột nhiên một môi nói: “Bán Nguyệt, anh gặp mẹ anh rồi.”

Lưu Minh Chân phóng xe đi, ra về tùy tiện hỏi: “Bà ấy khỏe không?”

“Không khỏe, sắp chết, bác sĩ bảo chỉ trong tháng này thôi. Già đàn ông kia chết lâu rồi, bọn họ không có con.” Dường như hấn chỉ đang kể lại một tình tiết trong phim, giọng nói vô cảm.

Cô cả kinh, quay đầu nhìn hấn, hấn đã nhắm mắt lại.

Về giường, Tống Lễ mệt mỏi ngủ thiếp đi. Lưu Minh Chân rút quyển sổ dưới gối ra, mới phát hiện không phải là quyển sổ mà cô lén lấy bức ảnh. Bên trong là ảnh hồi trước của Tống Lễ. Hấn giống cha nhiều hơn mẹ. Mẹ hấn đúng là người đẹp, cũng rất ăn ảnh, biết tạo dáng.

Hôm sau, Tống Lễ thức dậy từ sớm, bộ dạng ốm bệnh hoàn toàn bay biến. Lúc Lưu Minh Chân còn ườn trên giường, hấn đã đứng trước tủ quần áo thay đồ. Hấn giơ một cái sơ mi trắng, một cái sơ mi đen lên hỏi cô: “Cái nào được?”

“Chẳng cái nào được cả! Đổi màu đi, đến bệnh viện mặc đen trắng làm gì.”

Tống Lễ nghe cô nói vậy, cúi xuống hôn cô, nhíu mày: “Em biết rồi à.”

“Tống Lễ,” Lưu Minh Chân gọi hấn, hấn ngồi xuống giường, cô gối đầu lên đùi hấn: “Anh cứ đến đấy đi, nếu cần thì gọi em một tiếng.”

“Anh chỉ đến liếc qua một cái thôi.” Hấn đáp thản nhiên.

Lưu Minh Chân ngồi dậy, xoa lưng hấn, hỏi: “Vợ cũng đã cưới rồi, anh còn bất mãn gì nữa?”

“Thiếu đứa con.” Hấn ôm cô.

Cô cười, “Có điều gì bất mãn cũng tha thứ cho bà ấy đi. Nếu giờ anh không buông được, về sau hối hận cũng không kịp.”

Tống Lễ thở dài: “Vậy từ hôm nay trở đi em đừng uống thuốc nữa?”

“Nói tiếp là em cho anh như đòn! Dám cò kè điều kiện với em hả?” Cô cố tình lạnh mặt.

“Cái gì mà cò kè điều kiện, em dám không nghe lời anh?” Hấn đưa tay nhéo má cô.

Hai người đùa giỡn một lúc. Lát sau, Lưu Minh Chân giúp Tống Lễ mặc quần áo, chỉnh cổ áo hấn, gạt gù vừa ý: “Đẹp trai lắm! Đừng căng thẳng.” Rồi hôn hấn một cái.

Cô đun nóng cháo nấu tối qua, cho thêm nắm tuyết, lúc hấn ra khỏi cửa thì đưa cho hấn, nói: “Bà ấy chưa chắc đã ăn được đồ thường, anh đem đến đi, cũng hơn đồ mua ngoài. Tự anh cũng phải gọi đồ ăn, ăn nhiều một chút mới có sức.”

Tống Lễ không nhịn được lại ôm cô, siết đến mức thắt lưng cô muốn gãy, thấp giọng nói bên tai cô: “Bán Nguyệt, Bán Nguyệt. Anh không thể không có em.”

Mấy ngày đầu, buổi tối hấn vẫn trở về như bình thường, nhưng không nói năng gì nhiều, hai người vốn ít nói, nay chỉ còn đôi câu vài lời. Đến ngày thứ bảy, hấn gọi điện thoại, bảo buổi tối không về nhà. Lưu Minh Chân biết không ổn, hỏi có muốn cô đến không. Thật ra cô muốn ở bên hấn, biết rằng lúc này trong lòng

hắn rất khổ sở. Nhưng hắn không cần. Sang sáng ngày thứ tám, cô nhận được điện thoại, Tống Lễ nói: “Giờ em đến đây đi.” Cô không nói câu nào thừa thãi, chỉ đáp “Được”.

Lúc Lưu Minh Chân đến nơi, đúng lúc bà Tống đang hồi quang phản chiếu, cô cùng Tống Lễ sóng vai, nắm tay bà gọi “mẹ”. Bà rất vui mừng, dùng bàn tay khô gầy như sáp nến, vô lực nắm tay hai người bọn họ nói: “Mẹ có thể nhắm mắt rồi.”

Bà Tống đi vào buổi chiều, Tống Lễ cứ nắm chặt tay bà, không cho ai động vào. Hai con mắt sưng đỏ, cộng thêm vẻ mặt đau thương tuyệt vọng giống như một con sói.

Lưu Minh Chân ngồi trước mặt hắn, nhẹ giọng gọi: “Tống Lễ, Tống Lễ? Nhìn em, em đây, Bán Nguyệt đây. Để mẹ anh thay quần áo đi, nếu không lát nữa không mặc được.”

Dường như hắn không nghe thấy, nhưng lại để cho cô cầm tay hắn, kéo ra.

Về nhà, bất ngờ là Tống Lễ lại chủ động nói muốn ăn cơm, hơn nữa còn ăn không ít. Ăn xong rồi, yên vị ngồi trước tivi, xem một quảng cáo bím của trẻ con, ôm Lưu Minh Chân khóc nức nở.

Bọn họ không tổ chức lễ truy điệu. Lưu Minh Chân bàn bạc với hắn: “Có muốn đưa mẹ anh về quê không? Ý bà thì thế nào?”

“Bà ấy không có hy vọng gì cao xa, rải xuống biển là được.” Hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, hồi tưởng: “Năm đó cha anh rất yêu bà, bà có vẻ ngoài xinh đẹp, cũng thích ăn điện, anh nhớ cha đi công tác ở đâu cũng mua quần áo trang sức về cho bà.”

Hắn cúi đầu hôn tóc cô: “Khi bà ấy bỏ đi rồi, cha cũng chưa từng nói xấu bà một câu.”

“Vậy hợp táng bọn họ đi.” Lưu Minh Chân mạnh dạn đề nghị.

Cuối cùng một nửa tro cốt hợp táng, một nửa còn lại bọn họ đem về nhà rải ở vịnh Á Long. Đứng trên biển, Tống Lễ ôm Lưu Minh Chân nói: “Bán Nguyệt, trên đời này anh chỉ còn mình em là người thân thôi.”

21. Chương 21: [ngoại Truyện 11] Chuyện Quan Trọng

Mười giờ sáng, Lưu Minh Chân gọi điện thoại cho Tống Lễ, giọng điệu rất nghiêm túc: “Tống Lễ, em có chuyện rất quan trọng muốn nói với anh.”

“Tự nhiên lại muốn ăn cái gì hử, tổ tông Bán Nguyệt?” Tống Lễ bắt đầu dĩ nhưng không thể không chiều. Lần trước cô cũng nói thế trong điện thoại, hắn còn tưởng xảy ra chuyện gì ghê gớm lắm, lo lắng một hồi, kết quả bà cô này chỉ muốn ăn bánh trứng lớn kiểu Thiên Tân trong bữa sáng mà thôi.

Cô bật cười, cố tình trầm giọng: “À, chuyện này không liên quan đến ăn uống, nhưng quan trọng hơn ăn uống một chút.”

“Vậy em cho vài gợi ý được không?” Thư ký đứng cạnh biết sắp đang bàn ‘chuyện vô cùng quan trọng’ trên điện thoại, bèn đẩy cửa ra ngoài.

“Hừm, chuyện này đúng là rất nghiêm trọng, cho nên chờ anh về nhà mới nói trực tiếp cho anh. Gợi ý chính là: Trăm năm gặp một lần.” Cô vẫn còn giả vờ thần bí.

“Không đoán được. Gợi ý này quá rộng!”

“Vậy, phần lớn con người đã từng trải qua trong đời.”

“Em mọc răng khôn à?”

“Lúc lên đại học em đã mọc hết cả bốn cái rồi!”

“Làm lại, cho anh thêm gợi ý cuối cùng.”

“Em muốn ăn quả lựu.”

“Mùa này cây lựu vừa ra hoa, anh biết đến đâu tìm quả lựu cho em?”

Xem ra hấn vẫn chưa hiểu, Lưu Minh Chân không nhịn được lén lút cắn môi cười.

“Quả quýt cũng được.”

“Anh xin em, chúng mình ăn hoa quả đúng mùa được không? Anh mua dưa hấu cho em, nhé? Không phải em thích dưa Hồng Ngọc sao? Mua một quả, mỗi người một nửa.”

Lưu Minh Chân nghe giọng điệu yêu chiều của hấn, tính tạm thời tha cho hấn, vì thế nhỏ giọng nói: “Được, vậy anh về sớm một chút.”

“Tối nay anh có hẹn ăn tối, chẳng phải sáng nay nói với em rồi ư?”

“Hủy đi!” Cô không hề do dự đề nghị.

“Bán Nguyệt, lần này thật sự không được. Đã hẹn từ một tháng trước, người ta vì bữa này mà bay đến tận đây.”

“Tổng Lễ, em nghiêm túc, em thật sự có một chuyện cực kỳ quan trọng muốn nói cho anh.” Qua điện thoại, hấn cũng biết cô đang hạ thấp mặt mũi.

“Không thể nói trên điện thoại?”

“Không thể.”

“Vậy buổi trưa anh đến đón em ăn cơm, em nói trực tiếp.”

“Không được!”

“Bán Nguyệt...”

“Tổng Lễ!”

“Ngoan, nhé, anh sẽ về sớm một chút, cũng không uống nhiều rượu. Mua dưa hấu cho em, sau đó dứt cho em ăn.”

“Anh khỏi cần về nữa!” Cô cúp điện thoại.

Lúc ấy Tổng Lễ quả thực không để ý. Việc vất vả không đáng để tâm đối với Tổng Lễ, trong mắt Lưu Minh Chân lại rất quan trọng. Ví dụ như: Ăn uống điều độ, hoặc đi công tác nhất định phải mang đôi dép lê của mình.

Cho nên, hấn nghĩ rằng cô chỉ gọi cho hấn làm nũng, muốn hấn dỗ dành mà thôi.

Bởi vì lịch làm việc đi sớm về sớm của hấn không đổi, cho nên công việc phải làm hàng ngày khá nhiều. Đặt điện thoại, một lần nữa gọi thư ký vào, bàn giao công chuyện xong, đợi đến lúc cô sắp quay đi, Tổng Lễ gọi lại, ngẫm nghĩ rồi dặn: “Giúp tôi tặng một bó hoa bách hợp.”

Thư ký là người thông minh, tất nhiên biết phải tặng ai, cứ thế mà thu xếp.

Buổi trưa đến giờ ăn, Tổng Lễ gọi di động, thế nhưng Lưu Minh Chân tắt điện thoại! Hấn nhớ mọi người từng cảnh báo hấn từ lâu, rằng phụ nữ không thể nuông chiều thái quá, trong lòng cười khổ, không chiều thì làm thế nào? Còn đang nâng trong tay, cất trong tim thế này mà từng giây từng phút vẫn chưa yên tâm nổi, nếu không chiều, chính là tra tấn bản thân.

Trên đường đến chỗ hẹn, nghĩ rằng lúc này cô đã tan sở, bèn gọi điện về nhà, cô nhận điện thoại, nghe thấy là hấn, chỉ lạnh lùng hỏi: “Anh đang về à?”

“Bán Nguyệt, nếu có việc gì em có thể nói rõ ràng được không. Anh không thể hơi một tí là bỏ bê xã giao.”

Cô không nói hai lời, lại dập điện thoại.

Trong bữa tối, rót một ly rượu vang, Tổng Lễ chỉ nhấp môi uống cho có. Bởi đối tác tin Phật, cho nên thức ăn là đồ chay, nhưng hương vị mô phỏng rất chuẩn, khiến khách hàng vừa ăn vừa tán dương.

Đối tác vừa xuống máy bay hồi chiều, vì thế hai bên đều không có ý nán lại lâu, chưa đến chín giờ đã xong.

Tổng Lễ lòng như lửa đốt vội vàng về nhà. Hắn mơ hồ cảm thấy không ổn. Bình thường Lưu Minh Chân không đành hanh không náo loạn, chưa từng tỏ thái độ như hôm nay. Có điều, hắn thật sự không nghĩ ra, chuyện gì mà nghiêm trọng đến mức nhất định phải mặt đối mặt, phải ở nhà? Còn không thể chờ? Rất cuộc cô muốn nói gì? Lúc đầu cho rằng cô nói giỡn, nhưng giờ càng ngẫm càng kinh sợ, cũng không dám phỏng đoán lung tung.

Gọi di động cho cô, vẫn tắt máy, điện thoại trong nhà không có người nghe.

Hắn đóng cửa xe, chạy về phía thang máy, đột nhiên nghĩ ra dưa hấu còn để trên xe, không thể không quay lại lấy. Nếu thật sự là chuyện nhỏ, còn phải trông vào việc cô niệm tình dưa hấu, cười một cái rồi tha thứ cho hắn nữa.

Đang nóng ruột, hắn cảm thấy thang máy lên chậm rì.

Vào nhà, trong phòng tối đen như mực. Hắn gọi “Bán Nguyệt”, không ai đáp. Hắn cuống quýt chạy vào phòng ngủ, nhưng bị vấp phải một chiếc ghế chắn ngang phòng, không kịp định thần nên ngã xuống sàn.

Lưu Minh Chân nghe thấy động tĩnh, vội tay bật đèn bàn, nhưng vẫn mơ màng nửa tỉnh nửa mê, không mở nổi mắt.

Tổng Lễ không rảnh suy nghĩ sao chiếc ghế này lại lù lù đặt giữa phòng ngủ, nhanh chóng đứng dậy đến giường ngồi xuống, thấy Lưu Minh Chân ôm chăn, đầu đầy mồ hôi, vừa mở mắt, lạnh lùng nhìn hắn.

Hắn rút khăn tay ra định lau mồ hôi cho cô, lại bị cô đưa tay gạt đi. Sau đó tự mình ngồi dậy, dựa vào đầu giường, nhìn hắn không nói lời nào.

Tổng Lễ bất đắc dĩ thở dài, dỗ dành cô: “Bán Nguyệt, không phải em có chuyện muốn nói với anh sao, là chuyện gì thế?”

“Quá thời gian rồi.” Cô không thèm nhìn hắn.

Hắn cầm tay cô, cũng may, cô không tránh. Ngón tay thon dài nằm trong lòng bàn tay hắn, khiến hắn cảm thấy thân thương. Hơn nữa nhìn bộ dạng cô, thật không biết rốt cuộc ai có lý, Tổng Lễ ăn năn đến mức không nói thành lời.

Hắn chính là loại đàn ông trong câu nói hài hước: “Bà xã đại nhân lúc nào cũng đúng, nếu không đúng, xin xem lại câu trên.”

Nhìn dáng vẻ của hắn, Lưu Minh Chân rốt cuộc lên tiếng: “Uống bao nhiêu?”

“Bốn người một chai rượu vang thôi.”

“Vậy anh đi ngủ đi.” Lưu Minh Chân thấp giọng nói.

“Dạ, đa tạ ân điển của hoàng hậu. Ngài có muốn ăn dưa hấu không?” Hắn lấy lòng.

“Không. Anh ra ngoài đi, em muốn ngủ.”

Hắn đang định thay quần áo, nghe vậy, vội vàng hỏi: “Ấy ấy, khoan đã, sao lại bảo anh ra ngoài? Anh không ngủ ở đây thì ngủ ở đâu?”

“Tùy anh, thích ngủ chỗ nào thì ngủ, thích ngủ với ai thì ngủ!” Giọng cô gắt gỏng.

“Bán Nguyệt, em có thể giải thích cho anh hiểu được không, đừng có lần nào cũng bắt nạt anh thế?” Hắn nhin.

“Anh có quan tâm đâu? Hồi trước anh hứa gì với em? Nói là bất luận lúc nào, bất luận ở đâu em cũng quan trọng nhất. Thế nhưng chỉ vì một bữa ăn mà anh không để ý đến em.” Cô đột nhiên nổi giận, kìm nén không nổi, nói xong câu cuối giọng cũng run run. Tổng Lễ cả kinh, ngẩng đầu thấy nước mắt cô đã lăn xuống từ khóe mắt.

Hắn hấp tấp lại gần, nhưng Lưu Minh Chân giơ tay chặn: “Anh đừng tới đây!”

Tổng Lễ quả thực không dám đi lên, đành phải ngồi xuống cái ghế xui xẻo kia. Hấn nhẹ giọng nói: “Bán Nguyệt, em có ‘chuyện quan trọng’ gì, giờ nói đi. Em bảo là chỉ quan trọng hơn việc ăn uống một chút, anh mới tới bữa ăn kia. Để anh xem có ‘quan trọng’ thật không nào.”

“Anh cút ra ngoài cho em!” Cô tức giận rút cái gối phía sau ném về phía hấn, không ngờ văng cả tờ giấy đặt dưới gối. Lưu Minh Chân vốn định lúc lên giường giờ giấy ra khoe hấn.

Tổng Lễ tránh cái gối kia, nhặt lấy tờ giấy trước Lưu Minh Chân.

Hấn cầm trên tay, đọc đi đọc lại mấy lần, lúc đầu như bị sét đánh, sau đó trợn mắt há miệng, cuối cùng lông mày nhếch lên, cười ngây ngô không dứt.

Tổng Lễ không để ý đến ánh mắt hung ác của cô, ‘vẩy đuôi’ chạy lại gần, ngồi lên giường, dang hai tay ôm lấy Lưu Minh Chân: “Bán Nguyệt, chuyện quan trọng như thế sao em không nói cho anh?”

“Thối lắm! Em vừa biết đã bảo anh về sớm một chút, định trực tiếp nói với anh!” Cô hì hụi cọ nước mắt lên vai hấn, sau đó giấy hấn ra.

Hấn lại ôm chặt hơn, cẩn thận bảo: “Đừng làm loạn, đừng làm loạn, tổ tông, em chú ý con trong bụng.”

“Con? Anh với nó có cái duyên phận ấy hay không còn chưa biết đâu!”

Tổng Lễ nghe xong, hoảng hốt luôn miệng nhận lỗi: “Anh sai rồi anh sai rồi, trăm sai vạn sai đều do anh. Nhưng ba gợi ý của em uyên bác quá, sao anh hiểu được?”

“Anh không hiểu thì em không phải quan trọng nhất à?” Cô vẫn không chịu tha.

“Quan trọng quan trọng, sao lại không phải quan trọng nhất, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng thế, bây giờ càng thế.” Vất vả lắm cô mới không ngọ nguậy nữa, hấn chậm chậm buông cô ra, hai tay đặt trên vai cô, khoe môi bất giác cong lên.

Không ngờ những lời này lại chọc giận cô, “Xem ra đúng là mẹ sướng nhờ con.”

“Vớ vẩn!” Hấn hôn cô, vừa dịu dàng cắn đôi môi cô, vừa thì thầm: “Bán Nguyệt, Bán Nguyệt, lần này là lỗi của anh, em tha cho anh nhé.”

“Khốn kiếp, mẹ nó chứ, anh là đồ khốn kiếp nhất trần đời!” Cô lại rơi lệ.

Hấn luống cuống dùng ngón tay cái lau nước mắt cô, cầu xin: “Đừng khóc, nhìn em rơi chỉ một giọt nước mắt, chân tay anh đã lúng túng chẳng biết phải làm sao. Dù tại anh sai còn chưa được sao? Về sau dù em nói gì anh cũng sẽ làm theo. Nhưng em cũng nên nói rõ ràng một chút, em đọc sách nhiều năm như thế, có nhiều lúc anh không hiểu em nói gì đâu, thật đấy. Ba cái gợi ý kia, anh nghĩ nát óc cũng chẳng ra. Hơn nữa hồi trước em toàn bảo ‘không muốn không muốn’, mà chuyện sinh con anh lại không thể ép em. Ai mà biết... tự nhiên... làm sao anh đoán ra được chứ.”

“Anh đi ra ngoài, em muốn ngủ.” Lưu Minh Chân bĩu môi.

“Bán Nguyệt,” Hấn khẩn cầu: “Anh không dám để em ở một mình, anh sẽ lo.”

“Anh ở đây mới khiến người ta lo lắng ấy! Anh ra ngoài quỳ lên ván giặt quần áo[1] cho em ngay!”

Hấn giúp cô nằm xuống, đắp chăn cẩn thận rồi bảo: “Anh đâu phải cầm thú. Hơn nữa nhà mình làm gì có ván giặt quần áo.”

“Em mặc kệ, anh quỳ cho em, quỳ cả đêm. Không chịu nghiêm phạt, anh sẽ không nhớ kỹ.” Cô nhắm mắt nói.

Tổng Lễ không nhận được lại hôn môi cô, không nhéo nắn nỉ: “Bán Nguyệt, người ta biết mình có con, toàn là vợ chồng ôm nhau vui sướng, ai đời...” Hấn luồn tay vào chăn, sờ bụng cô. Tay hấn lúc nào cũng ấm áp, lần này Lưu Minh Chân không né.

“Cũng có thể ôm nhau khóc rống nữa. Đi ra ngoài quỳ!” Cô rất hưởng thụ sự vuốt ve của hấn, nhưng miệng vẫn cứng, không chịu dễ dàng tha cho hấn.

“Bán Nguyệt, em cũng biết lần trước anh bị gãy xương, đến bây giờ trái gió trở trời là đau, quỳ cả đêm, em nở lòng nào?” Từ khi ở cùng Lưu Minh Chân, những chiêu trò trước đây hẳn khinh thường, thậm chí không biết cũng đã học thành thạo.

Lưu Minh Chân nghe xong, rớt cuộc không nói nữa, quay người ra chỗ khác. Tống Lễ thấy cô mềm lòng, cúi đầu hôn lên mặt cô một cái, nói: “Anh đi tắm rồi vào, ngoan.”

Cô nghe thấy giọng hát không hay lắm của Tống Lễ truyền ra từ phòng tắm, không biết hát cái gì. Sau đó là tiếng nước dội ào ào, Lưu Minh Chân cảm thấy vô cùng yên tâm, lại ngủ thiếp đi.

Trong lúc mơ màng, Tống Lễ lên giường, dịu dàng ôm cô, thấp giọng nói: “Cô nàng ngốc, sao lại không gọi anh cùng đến bệnh viện?”

“Còn không phải sợ không có, anh sẽ thất vọng sao.” Cô thì thào đáp lại.

“Chỉ cần em muốn có con, anh đã vui lắm rồi. Nếu không có, chúng ta tiếp tục cố gắng là được. Ngốc.” Hắn khẽ hôn cô.

22. Chương 22: [ngoại Truyện 12] ‘thiên Sơn Mộ Tuyết’

Ăn sáng xong, Tống Lễ đưa Lưu Minh Chân đi kiểm tra định kỳ. Cô mang thai sáu tháng, bụng nhô lên như ngọn núi nhỏ. Bọn họ đã biết bên trong là cặp sinh đôi. Lúc nghe được tin này, Tống Lễ như hóa đá, rất lâu sau mới lúng túng cười ngây ngô, muốn ôm Lưu Minh Chân, lại sợ va chạm lắc lư làm cô bị thương.

Lý Hào lái xem, hẳn ngồi ghế sau ôm cô. Vì muốn cô nghỉ ngơi cho tốt, bọn họ đã chuyển ra ngoại ô từ lâu. Sau khi mang thai, Lưu Minh Chân lại thiếu hiểu và nhất trí với ý kiến cho cô nghỉ việc của hắn. Tống Lễ thấy cô đồng ý, còn có vẻ ngoài dự liệu, sưng sốt một hồi.

Lưu Minh Chân cố tình làm vẻ mặt hung ác: “Bây giờ mẹ sang nhờ con, em dốc sức tra tấn anh!”

Tống Lễ cười ngốc sờ sờ cái bụng còn chưa to lên của cô, nói: “Không cần mẹ sang nhờ con, Bán Nguyệt, đã khi nào anh không đặt em lên vị trí đầu tiên chưa.”

Tất cả đều bình thường. Tống Lễ yên lòng. Đi qua khu trung tâm, Lưu Minh Chân nói: “Đưa anh đến công ty trước đi, về sớm một chút là được.”

Quả thực hôm nay có chuyện quan trọng cần xử lý, Lý Hào lái xe về, hẳn cũng rất yên tâm, chỉ bằng làm xong sớm về sớm với cô. Vì thế đến công ty Tống Lễ trước. Hắn hôn cô, không quên dặn: “Về nhà nhớ gọi điện cho anh.”

Mọi thứ vốn vô cùng suôn sẻ, nhưng vài tiếng sau, cô Trần gọi điện thoại tới kể: “Cơm trưa đã nấu xong, Chân Chân nói không có hứng ăn, mới ăn có một chút, bảo là lát nữa ăn tiếp.”

Hắn nghe mà sốt ruột, hỏi: “Cô ấy không thoải mái à?”

Cô Trần hơi do dự, nhỏ giọng hỏi: “Có phải cậu khiến cô ấy buồn lòng không?”

“Không đâu, sao có thể?” Tống Lễ không hiểu, hẳn nào dám làm trái cô một chút. Cho dù không có thai cũng vậy. Cô vừa xì mặt, lòng hắn đã khó chịu trước. Gây hấn với cô, chẳng phải chính là hành hạ bản thân sao.

“Tôi thấy cô ấy ngồi sưởi nắng trong sân, lát sau đi ra gọi cô ấy vào ăn cơm. Nhưng hình như cô ấy khóc, mắt vẫn đỏ đỏ.”

Hắn nôn nóng, cúp điện thoại, cầm chìa khóa xe bước đi. Bàn giao cho thư ký bảo phải về nhà, cũng không dám gọi điện thoại cho Lưu Minh Chân, gọi Lý Hào hỏi xem rốt cuộc trên đường về đã xảy ra chuyện gì?

Lý Hào cũng rất khó hiểu, trả lời: “Không có gì cả, trên đường về chỉ đi qua hàng sách, chị ba bảo em đi ra mua hộ một quyển truyện. Sau đó về thẳng nhà.”

“Truyện gì?” Hấn lo lắng hỏi.

“Một quyển tiểu thuyết tên là ‘Thiên sơn mộ tuyết’, tác giả Phỉ Ngã Tư Tồn.” Giọng nói của Lý Hào đều đều.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó thì về nhà. Dọc đường rất bình thường. Tâm tình của chị ba khá tốt, còn nói đùa, bảo họ của anh ba nghe hay, dễ đặt tên, đặt cái gì cũng có nghĩa là ‘tặng’.[1] Có khi đặt là ‘Tống Ôn’ và ‘Tống Noãn’, ghép lại thành ‘tặng ấm áp’.”

Tống Lễ đã lên xe, nghe Lý Hào nói xong cũng không mò ra được nguyên do. Vừa lái xe vừa gọi điện cho cô Trần, báo rằng đang trên đường về, dặn bà phải khuyên Lưu Minh Chân ăn thêm một ít.

Khi vào nhà, cô Trần ra hiệu cho hấn, Lưu Minh Chân đã miễn cưỡng ăn thêm ít cơm, đang nghỉ ngơi trong phòng.

Tống Lễ rón rén đi vào phòng ngủ, thấy Lưu Minh Chân đang nằm nghiêng trên giường, cuộn mình. Hóa ra còn chưa ngủ, nghe thấy tiếng của hấn, cô mở to mắt hỏi: “Sao anh về sớm thế?”

Hấn quan sát cô, quả nhiên tâm trạng không vui vẻ như bình thường. Lưu Minh Chân đơn thuần là một người không tim không phổi, rất hiếm khi thương tâm giận dữ lâu. Nếu hai người có gây gổ, cũng chỉ như bão táp, chốc đến chốc đi. Ngay cả tinh thần hỉ nộ vô thường của phụ nữ có thai cũng không xuất hiện rõ ràng. Dựa theo cách nói của cô: “Em chẳng đi làm, rời xa tất cả thế lực gian ác, hàng ngày còn có ông xã nhần nhục chịu khó yêu chiều, sao em có thể mất hứng chứ!”

Hấn trèo lên giường, nằm xuống cạnh cô, vuốt ve mái tóc, hỏi: “Sao đột nhiên lại nhạt miệng không muốn ăn?”

“Em khó chịu quá.” Cô cọ đầu vào ngực hấn, ủ rũ đáp.

Tống Lễ cả kinh, nhưng không biểu lộ ra ngoài, dịu dàng hỏi: “Làm sao thế? Kể nào không muốn sống khiến bà xã anh khó chịu?”

“Mặc cảm thú.”

“Ai?” Hấn nghe không rõ.

“Mạc Thiệu Khiêm.”

“Hấn làm sao?” Tống Lễ nhắm đi nhắm lại cái tên này trong đầu, chắc chắn hấn không biết, cũng chưa từng nghe nói đến người này.

“Cuộc đời của anh ta sẽ không hạnh phúc, ngay cả mẹ anh ta cũng nói thế. Anh ta, ôi...” Lưu Minh Chân thở dài: “Người như vậy, nói cho cùng còn khiến người ta thương cảm hơn cả Lôi Tranh Vũ.”[2]

Tống Lễ nghe xong càng bực đầu, ‘Lôi Tranh Vũ’ là ai?

Nghe Lưu Minh Chân nói tiếp: “Ác, quá ác, khiến cho người ta bị tra tấn đến mức ấy, chuẩn cmn là mẹ kế.” Càng nói về sau giọng càng nhỏ, nhìn về mặt cô như sắp khóc.

Tống Lễ vội vàng nói: “Nếu là mẹ kế thì có thể hiểu, bà ta vốn không trông mong anh ta hạnh phúc mà. Nhưng em đừng quá xót thương cho anh ta, nói anh biết cách liên hệ với anh ta, bất kể khó khăn thế nào, anh nhất định cũng giúp một tay.”

Lưu Minh Chân ngẩng đầu, kỳ quái nhìn Tống Lễ, cong môi, đột nhiên cười ha hả. Tống Lễ nghe cô cười mà văng đầu, không biết có phải cô bị kích thích mạnh quá, tạm thời tinh thần không ổn định hay không. Chỉ vươn tay vỗ nhẹ lưng cô, muốn an ủi bà xã đã cười đến run người của mình.

Cuối cùng, Lưu Minh Chân ngừng cười. Cô ôm cổ Tống Lễ, hôn hấn cái chụt, nói: “Anh không giúp được anh ta, không ai giúp được anh ta. Ai bảo anh ta dính phải bà mẹ kế như thế.”

Tống Lễ không nhịn được nữa: “Bán Nguyệt, em nói rõ cho anh, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Anh còn chưa ăn được miếng cơm, nghe bảo em khóc, không thiết gì nữa, sợ tới mức chạy ù về đây.”

Lưu Minh Chân nghe vậy, lập tức bảo: “Thế anh mau đi ăn cơm, đừng để đói bụng đau dạ dày.”

“Không ăn, bà xã con yêu khó chịu như thế, anh còn ăn uống nổi gì!” Hấn cố tình nói quá.

“Thật ra em chỉ đọc một quyển sách, kết thúc không có hậu, khiến em khó chịu.” Lưu Minh Chân thành thật khai.

Thì ra là thế, hấn nhẹ lòng. Hỏi: “Là truyện của Phỉ Ngã Tư Tồn, ‘Thiên sơn mộ tuyết’ gì đó hả?”

Cô gật đầu, khó hiểu: “Sao anh biết?”

Tống Lễ lườm cô một cái: “Vây giờ còn khó chịu không?”

“Sao lại không khó chịu chứ, em đọc mà đau hết cả lòng. Em chờ quyển truyện này đã lâu, không ngờ chờ đến kết cục này.” Cô lầm bầm.

Tống Lễ tức giận mà không thể phát tác. Nghĩ rằng: Trên đời có tác giả đáng chết thế sao! Lẽ ra nên giống như đóng băng[3] các diễn viên, ngôi sao ca nhạc, đóng băng cô ta luôn!

Quay đầu bảo cô: “Đừng nghĩ nữa, không tốt cho con, nào, ra ăn cơm cùng anh.”

Vì thế lại đỡ cô ăn được ít cơm, sau đó đưa cô về giường ngủ. Chính hấn thì tìm quyển sách chết tiệt kia, ngồi đọc. Đọc được một nửa, hấn cũng chưa định hình rõ ràng. Lưu Minh Chân đã tỉnh. Trời đẹp, hấn gấp truyện lại, đỡ cô ra vườn tản bộ, sau đó thấy mấy cây đậu đã chín, rủ cô cùng ngắt đậu, buổi tối nấu cơm.

Hình như tâm trạng cô vui vẻ hơn. Buổi tối trời vẫn ấm, hấn đề nghị ăn cơm ngoài sân, bảo cô thấp đèn đuổi muỗi.

Nhưng bỗng nhiên thấy gương mặt cô xuất hiện biểu tình ‘bi thương’, hấn giật cả mình, hỏi han: “Sao thế? Sao thế? Không thích ăn bên ngoài? Vây mình vào trong phòng. Ngồi trên sofa, anh xúc cho em, được không?”

Không ngờ Lưu Minh Chân lại nói: “Truyện viết, trong mười hai ngày hạnh phúc nhất của Mạc Thiệu Khiêm và Đồng Tuyết, Mạc Thiệu Khiêm đưa cô ấy đến bờ biển nghỉ dưỡng, anh ta đập xe đưa cô ấy đi mua hải sản, tự tay nấu cho cô ấy ăn, bọn họ dùng bữa tối trong sân, anh ta bảo cô ấy thấp nhang muỗi.” Cô càng nói càng nhỏ giọng, lộ ra vẻ đau thương.

Tống Lễ thăm thẳm trong lòng, mắng tác giả xong, mắng đến Mạc Thiệu Khiêm, sau đó mắng vợ và mẹ anh ta. Nhưng ngoài mặt chỉ có thể kìm chế, nhỏ giọng an ủi: “Bán Nguyệt, đó chỉ là tiểu thuyết, không có thật. Trong cuộc sống toàn là chàng có tình thiếp có ý, giống như hai chúng ta, đúng không? Em em lao tâm khổ trí thừa rồi.”

Trong lòng lại nghĩ, hóa ra phụ nữ có thai quả nhiên hỉ nộ vô thường, không phải Bán Nguyệt không như vậy, chỉ là chưa đến lúc thôi.

Cuối cùng hai người yên lặng ăn cơm trong nhà. Sau đó Tống Lễ xem DVD với cô, cố ý chọn bộ phim hài Wild Hogs của Mỹ, nói về bốn kẻ đua mô tô nghiệp dư mạo hiểm phiêu lưu khắp nước Mỹ. Hai người cười từ đầu chí cuối, không ngờ kết phim thấy một nhân viên nghiên cứu lập trình máy tính và bà chủ quán bar đến được với nhau, Lưu Minh Chân lại nghĩ tới Mạc cầm thú vĩnh viễn không hạnh phúc của cô, nói: “Anh xem, ai cũng dễ dàng có được hạnh phúc với người mình yêu như thế, anh ta nhiều tiền như vậy, sao lại không thể hạnh phúc chứ.”

Tống Lễ âm thầm rên rỉ, hết đường xoay sở. Lưu Minh Chân điểm gì cũng tốt, nhưng trời sinh tính bướng bỉnh, bất cứ chuyện gì, chỉ cần đã xác định, chắc chắn sẽ kiên trì đến cùng. Trong tình huống thông thường, thật ra lại là chuyện tốt. Trước đây hấn cũng bị tính cách đó của cô hấp dẫn. Nhưng hiện tại, hấn chỉ sợ chuyện này sẽ ảnh hưởng đến tinh thần và sức khỏe của cô và thai nhi.

Vì thế hấn đành đỡ cô, giúp cô thư thái tắm rửa, hy vọng ít nhất đêm nay cô ngủ ngon một giấc.

Đợi cô ngủ say, hắn bật đèn bàn, đọc hết quyển truyện kia. Đọc xong, khép truyện lại, trong lòng cũng mắng: Ác, quả là ác.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Hắn cầm truyện, vào thư phòng mở máy tính, gõ từng chữ một. Thỉnh thoảng còn quay lại phòng, ngó xem Lưu Minh Chân ngủ thế nào.

Đến bốn giờ sáng, rốt cuộc coi như không tệ lắm, hắn đã đến cực hạn. Dùng hồ dán sách, xong xuôi, hắn nhẹ nhàng leo lên giường.

Hắn ngủ khoảng bốn tiếng, sau đó dậy ăn sáng với cô. Nhìn cô ăn đủ bữa, rốt cuộc bớt lo một chút. Ăn xong, Lưu Minh Chân bắt đầu tìm kiếm thứ gì đó. Tổng Lễ ngăn cô lại, hỏi: “Lộn xộn cái gì, vừa ăn xong, em ngồi nghỉ đã.”

“Truyện của em đâu?” Cô hỏi.

“Truyện nào?” Hắn biết tổng còn giả vờ hỏi.

“Quyển ‘Thiên sơn mộ tuyết’ ấy.”

“Đọc xong ăn không ngon miệng, còn cố đọc!” Miệng hắn nói thế, nhưng vẫn đưa truyện cho cô.

Cô cầm lấy, bảo: “Đúng là không cam lòng, nhưng đoạn ngọt ngào kia vẫn đáng để đọc lại.”

“Về sau không được mua truyện của cô ta nữa!” Hắn ngồi cạnh, ôm cô.

Lưu Minh Chân phát hiện quyển sách là lạ, cô lật trang cuối cùng lên, muốn đọc lại đoạn Mạc Thiệu Khiêm nhắn tin cho Đồng Tuyết bảo anh ta yêu cô. Nhưng đó lại không phải trang cuối cùng nữa! Lật sang, là một tờ giấy được đánh máy, cẩn thận dán vào truyện. Chỉ có nửa trang:

Đồng Tuyết đi ra khỏi lớp học, nhìn thấy một bóng người cao lớn dưới thân cây, còn dắt theo con chó Samoyed. Cô mím môi bước đến, nói: “Cô giáo Tương vẫn còn trong phòng học trả lời câu hỏi.”

Người kia cúi đầu, bình tĩnh đáp: “Tôi biết. Tôi không tìm cô ấy.”

Ánh mắt Đồng Tuyết hiện lên vẻ hốt hoảng: “Vậy, tôi đi trước đây.”

“Vậy đi thôi.” Hắn dắt chó, tự nhiên cầm lấy tay cô, giống như hai người luôn thân mật như thế.

Đồng Tuyết bị hắn nắm chặt tay, quay người nhìn hắn hỏi: “Mạc Thiệu Khiêm, anh định làm gì?”

Dường như anh không hiểu câu hỏi của cô, không nhanh không chậm trả lời: “Chương trình trao đổi học sinh một năm của em đã hết, tôi tới đón em về nhà.”

Cô tức giận đỏ bừng mặt: “Anh dựa vào đâu chứ?”

“Dựa vào việc tôi yêu em, em cũng yêu tôi.” Anh nói ngắn gọn, khề nỡ nụ cười.

Cô cũng bật cười. Anh bước lên, ôm cô, cô kiễng chân, hai người hôn nhau. Con chó tên là ‘Đáng Ghét’ kia, không biết thời thế sửa ồm tỏi.

Lưu Minh Chân đọc kỹ từng chữ một, khó tin ngẩng đầu nhìn Tổng Lễ, hỏi: “Đừng bảo em đây là anh viết nhé.”

Hắn ngáp một cái, gần như cả đêm không ngủ, chỉ vì mấy câu này, viết rồi sửa, sửa rồi viết.

“Anh đâu có thất học, chẳng lẽ không thể viết hoàn chỉnh được một cái kết thúc à?” Hắn dựa đầu lên vai cô.

“Thật ư?” Giọng cô run run.

Hắn sợ hãi vội vàng ngẩng đầu, nói: “Còn thật hơn ngọc trai. Anh mất ngủ cả đêm, viết nó vì muốn em vui vẻ, em đừng có mà khóc.” Hắn thấy mắt cô lại đỏ.

Lưu Minh Chân quăng sách, ôm chầm lấy Tổng Lễ: “Em yêu anh, Tổng Lễ. Em rất hạnh phúc vì có thể gặp được anh, làm vợ anh, sinh con cho anh.”

[1] “Tổng” có nghĩa là tặng/đưa.

[2] Nhân vật nam trong truyện “Hải thượng phồn hoa”, tác giả Phỉ Ngã Tư Tồn.

[3] Đóng băng: Nguyên văn là ‘phong sát’, từ lỏng dùng trong giới giải trí, ý nói cấm lộ diện trên truyền thông, cắt đứt liên hệ giữa nghệ sĩ và giới giải trí, khiến cho nghệ sĩ mất đi tiếng nói và vị thế, từ đó ép nghệ sĩ rời khỏi ngành giải trí.

23. Chương 23: [ngoại Truyện 13] Thái Lan

1. Tư Mã Thần

Tôi là một bác sĩ ngoại khoa ưu tú, làm việc tại một bệnh viện tư nhân. Ba mươi ba tuổi, vừa vặn thì kết hôn, nhưng tôi chỉ thích đàn ông. Người yêu Lâm Thanh Lưu của tôi tự xưng là một họa sĩ truyện tranh, nhưng hiển nhiên, chỉ vẽ truyện tranh không nuôi nổi bản thân, cho nên bình thường cậu ấy cũng nhận các hợp đồng thiết kế đồ họa.

Sáng sớm 7h50, tôi như thường lệ đi vào bệnh viện, thay áo blouse, trong gương xuất hiện một bác sĩ trẻ tuổi có bề ngoài khiến người ta trầm trồ, đức hạnh đáng tin, đủ y đức đủ y thuật. Ha ha, tôi rất giỏi kích lệ bản thân, nhưng Thanh Lưu lại thường xuyên đả kích tôi, bảo rằng tôi tự sướng quá.

Đi qua hành lang, mấy y tá giao ban đang buôn dưa lê.

Oánh Oánh nói: “Cái anh phòng 308 thật đáng thương, chẳng trách một mình nằm viện. Đêm qua vợ anh ta đến đây, như hổ cái ấy, vừa đánh vừa mắng anh ta...”

Tiểu Lệ nhỏ giọng: “308 mặc cho cô ta đánh mắng? Thoạt nhìn anh ta như một thanh sắt, tôi còn chẳng dám tới gần.”

“Hở cái hời anh ta đã viết di chúc chưa, nói chung khỏi cần tìm cô ta ký tên, bởi vì tương lai anh ta ở đâu, cô ta ở ngay đây.”

“Ôi, thế rốt cuộc là yêu hay hận?”

“Chắc là yêu hận đan xen rồi...”

Tôi ho nhẹ một tiếng, nói với Trịnh Mẫn: “Chào buổi sáng, chúng ta đi thôi.” Cô ấy và tôi cùng đi kiểm tra phòng bệnh.

Tôi vào phòng 308, anh ta ngồi trên sofa châm điếu thuốc, bên má trái có một vết xước dài. Tôi nghĩ đến câu chuyện của các y tá, không nhận được nở nụ cười, hỏi: “Hôm nay anh cảm thấy thế nào?”

Anh ta trừng mắt nhìn tôi, giọng nói vẫn tẻ như thường: “Không tốt, tốt rồi tôi đã chẳng ngồi đây chờ anh.”

Tôi ghi chép lại nhiệt độ cơ thể và huyết áp của anh ta, dặn: “Anh hút thuốc xong thì đến văn phòng của tôi đi, chúng ta bàn bạc phương án trị liệu cho anh.” Tôi lại nhìn mặt anh ta bảo: “Đợi lát nữa tôi đưa hộp thuốc mỡ đến, bôi lên vết thương, vài ngày là đỡ.”

“Không cần, tôi thích để lại sẹo.”

Tôi quay người định đi, anh ta gọi tôi lại: “À, hôm nay chắc chắn bà xã tôi sẽ tới đây tìm anh, đợi khi nào cô ấy đến anh nói cho chúng tôi một thể.”

“Khi nào cô ấy đến?” Tôi vẫn còn cuộc hẹn khác.

“Không biết.” Anh ta đáp vô cùng thản nhiên.

“Hay anh hỏi thử xem?”

“Tôi không dám.” Giọng anh ta vẫn đều đều. Nhưng y tá Trịnh bên cạnh tôi đã giật mình đến mức nuốt nước miếng, bị ánh mắt của anh ta đảo qua, thành ra tự ghen chính mình, ho khò khẹ.

Trở về văn phòng, tôi nhìn lịch làm việc trong ngày, phát hiện trên cột 11h có ghi “Người hẹn – Lưu Minh Chân”. Chú thích: Phu nhân Tổng Lễ phòng 308.

Hóa ra hỏ cái tên là Lưu Minh Chân. Khoan đã, hôm qua Thanh Lưu đưa một người xưng là khách hàng khẩn cấp về nhà, hình như giới thiệu tên với tôi là Lưu Minh Chân. Tôi gọi điện về nhà, nhưng rồi ngắt máy. Thanh Lưu không biết đỡ chứng gì, không ăn không ngủ với ‘khách hàng’ của cậu ấy, sáng hôm nay tôi ra khỏi nhà, bọn họ còn chưa làm xong. Nếu lúc này đang ngủ bù, tôi gọi điện về lại thành ra quấy rầy. May mà là nữ, nếu không tôi sẽ ghen. Nhưng cho dù là nam, có được nghề nghiệp đàng hoàng, đáng vẻ anh tuấn như tôi cũng vô cùng khan hiếm.

2. Lâm Thanh Lưu

Đến mười rưỡi, rốt cuộc đã làm xong, tôi mệt muốn chết. Đã gần bốn mươi tám giờ không chớp mắt, hai chúng tôi chỉ dựa vào cà phê mà gắng gượng. Nhưng tôi cũng cam tâm tình nguyện, thậm chí cảm thấy may mắn là cô ấy đã nhờ tôi giúp.

Tôi quen Chân Chân đã một thời gian. Được một người bạn giới thiệu làm giúp công ty cô mấy bản thiết kế, nào là thư chào, brochure linh tinh. Cô ấy làm việc rất nghiêm túc, muốn cái gì thì biểu đạt rõ ràng, trả tiền cũng không lần lữa kéo dài, cho nên chúng tôi hợp tác rất ăn ý. Tối hôm qua cô ấy đột nhiên gọi điện thoại, bảo rằng có việc riêng, rất gấp, nhất định phải làm xong trong sáng hôm nay, nếu không sẽ chết người.

Lúc cô ấy đến, thần sắc căng thẳng, bước chân cũng không vững. Nói với tôi muốn gấp 365 bài viết kết hợp ảnh, thiết kế thành một tuyển tập đơn giản. Chuyện này thật ra không khó, cái khó là, chị gái ơi, 365 bài viết, lại còn chọn ảnh.

Không có cách nào, đưa cô ấy về nhà, làm suốt đêm, làm được bao nhiêu thì làm. Bình thường nói chuyện gặp gỡ cô ấy, thấy cô ấy luôn phóng khoáng hài hước, chưa từng yếu đuối như vậy, trong nháy mắt, cảm thấy rất đáng thương.

Tôi xem bài viết của cô, hóa ra là thư, còn là thư tình. Rất tuần tự, mỗi tờ đều đánh số và ghi ngày, từ 1 đến 365. Người nhận thư là ‘Tổng Lễ’. Thư đã viết từ ba năm trước. Tôi đoán thầm, có lẽ là người yêu cũ của cô ấy, giờ đã kết hôn, hoặc định di dân, đương nhiên, có khi còn sắp rời khỏi nhân thế.

Cô phụ trách hiệu đính văn tự, tôi phụ trách chọn ảnh, thiết kế nền. Về chủ đề, tôi và cô ấy bàn bạc, chọn xuân hạ thu đông, bởi vì vừa đúng một năm. Phong cách và màu sắc của tuyển tập cứ thế phối màu cho phù hợp.

Chắc hẳn bọn họ rất yêu nhau. Động tác của hai người, ánh mắt, vẻ mặt, không nghi ngờ gì chính là cặp tình nhân đang yêu say đắm. Chân Chân lúc đó không khác bây giờ là mấy, người đàn ông kia ngoại hình không quá xuất chúng, đáng người trung bình. Không biết vì sao, tôi cảm thấy anh ta và A Thần có vẻ giống nhau, cứ lạnh lạnh, dù cho đối xử với tôi lúc nào cũng rất dịu dàng.

Tôi đọc qua bức thư, rồi mới có thể chọn ảnh và nền phù hợp. Chân Chân vừa hiệu đính, vừa khóc, vừa mắng, thì thào gì đó nghe không rõ. Một hộp khăn giấy đã dùng hết, tôi mở hộp mới, đưa sang. Tôi nghe cô khóc, lại nhìn bức thư cô viết năm đó, cũng cảm thấy mình không chịu nổi nữa. Hơn lúc nào hết rất nhớ Tư Mã Thần.

A Thần đã về, vào thư phòng thấy chúng tôi vui đầu làm việc, có khách ở đây, muốn gọi tôi ra ngoài. Nhưng tôi lại ngoại lệ chủ động hôn anh, anh được sủng mà kinh. Cái tên đáng thương này, người đang yêu đại khái đều như ăn mỳ, một chút vụn bánh mì từ người kia đã đủ khiến bọn họ mừng rỡ phát điên.

Tôi nói với anh hôm nay phải làm việc cả đêm, anh mang sữa và bánh quy đến cho chúng tôi.

Thư của Chân Chân, chắc là viết sau khi họ chia tay, tờ nào cũng bảo Tổng Lễ mau mau đi tìm cô. Cô còn đáng thương hơn Tư Mã Thần.

Ba giờ sáng, chúng tôi đã làm được hai trăm bức, tôi khuyên cô nghỉ ngơi một chút. Tôi dè dặt hỏi cô: “Chắc giờ cô không có bạn trai?”

Cô nghe xong bèn sững sờ một chút, ngơ ngác lắc đầu.

Tôi nói: “Thật ra, lưu luyến người cũ và hồi ức cũng vô dụng. Tôi có một người bạn rất tốt, lớn tuổi hơn cô một chút, cũng cùng ngành với cô, từng là phóng viên tin tức, thích sưu tầm tranh, thích phụ nữ.”

Cô bật cười, gật đầu. Cô cười rất đẹp, trên gương mặt trắng nõn, nổi bật cặp mắt cong cong, lông mi dày.

Bây giờ sáng, chúng tôi mới sắp xếp xong 365 tờ thư, nhưng còn phải thiết kế trang bìa, sửa chữ, chỉnh nền. Tư Mã Thần đã dậy, đi vào xem hai chúng tôi, không vui bảo: “Lát nữa anh nấu cháo, hai người uống. Bổ sung ít Vitamin A và B.”

Tôi dựa đầu vào ngực anh, hai tay vòng quanh thắt lưng anh, thật là thoải mái, quả thực rất buồn ngủ.

Lúc Tư Mã Thần đi, bảo tôi tỉnh ngủ hãy gọi điện thoại cho anh, ăn trưa, chiều hoặc bữa khuya với anh.

Cuối cùng, lúc chín giờ, tất cả đã chỉnh sửa xong. Chúng tôi cho vào usb, cắm đến chỗ in. Tôi giúp Chân Chân chọn loại giấy in chìm màu vàng nhạt, nhìn người ta đóng thành quyển. Cô nói mình có hẹn, đang vội, tôi đồng ý nhất định sẽ giúp cô làm tốt, lâu nhất là một tiếng sau sẽ đưa cho cô.

Cô gần như thiên ân vạn tạ, bảo tôi tính tiền luôn, cô sẽ lập tức đưa cho tôi. Tôi bảo cô ấy vội thì đi trước đã. Nhưng không ngờ được địa chỉ chuyển hàng cô đưa cho tôi lại là bệnh viện của A Thần.

3. Tống Hoan Hi

Tôi và Hoan Lạc tốt nghiệp tiểu học rồi! Tiểu học của chúng tôi không trải qua với các bạn nhỏ khác. Chúng tôi cũng học toán, trực nhật, còn tham gia hoạt động ngoại khóa. Nhưng tất cả mọi thứ đều ở nhà, không phải do mẹ dạy thì chính là cha dạy (nghe nói hồi đại học cha học Hóa, đôi khi sẽ đưa chúng tôi đi làm thí nghiệm, rất thú vị), còn có thể tự lên mạng học, đương nhiên cũng đến cung thiếu nhi học âm nhạc nghệ thuật. Về phần ngoại ngữ, dù sao trong nhà chúng tôi cũng chẳng có cái gì gọi là ‘ngoại ngữ’. Bất kể chúng tôi đang ở đâu, cũng có truyền hình vệ tinh toàn cầu, rất nhiều kênh phim hoạt hình chúng tôi xem hiểu. Bác Trình Nhiên và bác Mike hàng năm đều đến đây chơi hơn một tháng, còn có Trình Kỳ Dương, từ hồi năm tuổi đã tự ngồi máy bay đến đây, học tập ngủ nghỉ với chúng tôi. Cho nên trong nhà nói ngôn ngữ gì cũng được.

Nghỉ hè năm nay tôi và Hoan Lạc đi du lịch với bác Trình Nhiên và bác Mike, lái xe từ Canada đến Mỹ, trong suốt hai tháng, hơn nữa không có Trình Kỳ Dương, chỉ có bốn ‘người đàn ông’ chúng tôi, rất ngẫu!

Nhưng tôi và Hoan Lạc đã bàn bạc, trước khi đi sẽ sơn lại phòng ngủ của chúng tôi, như vậy hai tháng sau về ở, cũng không lo hít hơi độc hóa học. Phòng ngủ bây giờ trông thì có vẻ thoải mái, nhưng cực kỳ thiếu cá tính. Chúng tôi mò mẫm trên mạng ba ngày, còn nhờ chú Trình Thanh cố vấn, tính toán số lượng sơn cần thiết, nhãn hiệu, giá cả, các công cụ cần chuẩn bị, thời hạn công trình. Cuối cùng ngó xem tiền riêng gửi ngân hàng, cũng đủ dùng.

Mọi chuyện đã chuẩn bị xong, chỉ chờ hai lãnh đạo cấp cao phê duyệt.

Cha mẹ tôi đang cầm trên tay ‘Kế hoạch tân trang phòng ngủ’ do chúng tôi in ra, in màu, còn có cả hình minh họa. Hoan Lạc muốn sửa phòng ngủ thành không gian vũ trụ, nào là ngôi sao, mây điện, phi thuyền vũ trụ, gì cũng có. Giường của nó chính là phòng điều khiển của phi thuyền vũ trụ. Cửa tôi còn ngẫu hơn nó nhé, là một thế giới dưới đáy biển. Màu sắc phong phú, tổng hợp của hoạt hình Disneylands. Hơn nữa đối diện giường tôi là một nàng tiên cá, tóc rong biển màu nâu, cài tóc san hô màu đỏ, trước ngực là hai vỏ sò trắng. Xung quanh cô ấy là nước biển xanh thẳm. Cứ thế hàng tối tôi sẽ cùng cô ấy chìm vào giấc ngủ.

Mẹ tôi đọc mà cười ha hả, kéo chúng tôi vừa ôm vừa hôn, bảo rằng bản kế hoạch này rất đầy đủ. Nhưng vì sao cha tôi lại nhíu mày?

Mẹ tôi vừa định lên tiếng, cha đã giành nói trước: “Cha mẹ phải bàn bạc cẩn thận. Buổi chiều trả lời các con.”

Tôi và Hoan Lạc nhìn cha, cũng hết cách, đành phải chờ. Nhưng mẹ tôi đã ủng hộ trăm phần trăm, kiểu gì cũng thu phục được cha.

4. Hoan Lạc

Nhìn phản ứng của cha, tôi hơi lo lắng, hỏi Hoan Hi: “Có gì không ổn à?”

Anh ấy không quan tâm, lấy nước hoa quả từ trong tủ lạnh ra nói: “Không thành vấn đề, để mẹ thu phục cha.”

Tôi chỉ đành đồng ý, nói: “Được rồi, chơi game đi.”

Không ngờ cha tôi vào phòng tìm chúng tôi. Chúng tôi không hẹn mà cùng ngó đồng hồ, theo quy định của cha mẹ, đúng là chúng tôi chơi quá thời gian rồi.

Không ngờ cha không nhắc chuyện này, chỉ cau mày hỏi: “Hoan Lạc, con không thấy màu sắc không gian vũ trụ con thiết kế quá u ám sao?”

“Vũ trụ vốn là thế mà cha.” Tôi không thể đổi vũ trụ thành sáng lạn ánh mặt trời như buổi chiều trên vịnh Á Long mà? Hơn nữa, chỉ trong bóng đêm mới có thể thấy những thiên thể khác nhau phát ra ánh sáng lấp lờ hoặc chói mắt thôi.

Cha lại hỏi Hoan Hỉ: “Thế giới dưới đáy biển của con, nhất định phải có phụ nữ trần truồng à?”

“Cha, đó là nàng tiên cá. Ở thế giới của bọn họ không cần mặc quần áo.” Lúc trả lời, Hoan Hỉ cúi đầu. Tôi biết anh ấy đang nhịn cười, tôi cũng nhịn sắp nội thương rồi.

“Con vẽ thêm ít cá hoặc động vật dưới biển là được rồi. Không cần phải là nàng tiên cá hư ảo này.” Cha tôi còn có ý đồ thuyết phục anh ấy.

“Cá với những động vật dưới biển khác chẳng phải còn trần truồng hơn à?”

Cuối cùng cha lạnh mặt ra ngoài, không thu hoạch được gì. Chúng tôi khép cửa xong một cái là ôm nhau, vừa cười vừa đâm đối phương.

Ngay sau đó, Hoan Hỉ hắt cằm với tôi, tôi hiểu ý của anh. Cùng anh rón rén chạy ra ngoài sân, ngồi trong góc nghe cha mẹ đang bàn bạc chuyện này dưới cây nho.

“Đó là phòng của bọn nó, đương nhiên bọn nó có thể tự quyết định trang trí thế nào.” Mẹ tôi nói. Tôi biết ngay mẹ sẽ nghĩ vậy.

“Em không phát hiện ra nàng tiên cá kia trần truồng à. Hoan Hỉ mới có mấy tuổi, đã thích cái này rồi.” Cha tôi gào lên.

“Đó là nhân vật trong cổ tích, hồi xưa chính miệng anh kể chuyện ‘Nàng tiên cá’, em vẫn nhớ nhé.” Mẹ tôi nhắm mắt không để ý tới cha.

“Cả Hoan Lạc nữa, muốn sơn cả phòng tối om om, biết thế cần gì cho nó ở căn phòng phía Nam! Để nó xuống gara mà ở luôn. Còn dám cãi anh là vũ trụ vốn phải như thế. Chúng ta đang sống ở địa cầu cơ mà.”

“Hừ, anh sống trên địa cầu chắc. Năm đó, chẳng phải anh gọi bệnh viện Hòa Bình là ‘Thái Lan’ sao?” Mẹ tôi ngồi dậy, hình như rất bức bối với cha, “Anh tiêu dao ở ‘Thái Lan’ đến ba ngày cơ mà! Vì gặt em, còn mua vé máy bay thật!”

Cha tôi lập tức chịu thua, kéo tay mẹ, củng cố tinh thần nhận lỗi: “Bán Nguyệt, Bán Nguyệt, chuyện đã qua bao nhiêu năm vậy rồi, anh đã giải thích, lúc ấy anh chỉ nghĩ: Đi chẩn đoán xem thế nào, mặc kệ là kết quả gì, anh cũng sẽ không đối em. Nếu không có vấn đề, cần gì cả hai ta phải lo lắng sợ hãi.”

“Mẹ nó chứ anh còn dám cãi à!” Mẹ tôi vùng nắm đấm lên, tôi nhìn Hoan Hỉ, anh ấy cũng trợn mắt nhìn tôi.

“Nhưng dưới sự nhắc nhở của em, anh đã ý thức được rồi,” Cha cúi đầu, “Cho dù như thế vẫn là sai, ừ, hoàn toàn sai lầm.”

“May mà chỉ là u nang. Thấy anh khổ sở, em cũng chẳng nhẫn tâm tra tấn anh nữa.” Mẹ để tay trước ngực cha, dựa vào lòng cha, lời nói có vẻ xót xa.

“Bà xã đại nhân, em còn không tra tấn anh sao! Anh vừa ra viện, em đã chuyển về nhà cũ, bắt anh theo đuổi em một lần nữa. Anh chỉ mời em ăn bữa cơm mà cũng phải mời đến năm lần! Sau đó xem xong phim, về muộn thế mà em cũng không cho anh ngủ lại.” Về mặt cha tôi vô cùng phiền muộn.

“Nhưng anh cũng sướng còn gì, đọc thư em viết, biết rằng từ rất lâu rồi em vẫn chờ anh.” Mẹ tôi quay người ôm cha. Tôi và Hoan Hỉ mừng rỡ nháy mắt với nhau, trong lòng rất rõ bước tiếp theo họ sẽ hôn nhau.

“Vậy mà em lại còn tìm cái kẻ tên là Thường Hồng đến chọc tức anh, em đau bụng không gọi anh đến đón. Nhìn hấn đưa em về nhà, lúc ấy anh thật muốn đâm ặt hấn nổ hoa.”

Mẹ tôi bắt đầu hôn cha, vừa hôn vừa thủ thỉ: “Thường Hồng quả thực vừa cao vừa đẹp trai, cực kỳ bỏ mắt. Hơn nữa người ta từng là phóng viên tin tức của đài truyền hình, anh có biết là rất cao giá không?”

Hình như cha tôi rên lên một tiếng, chúng tôi chỉ nghe thấy: “Anh mặc kệ hấn...” Sau đó liền ôm lấy mẹ tôi, đi vào phòng khách. May mà cha đi cửa khác, nếu không chúng tôi sẽ bị phát hiện.

Hoan Hỉ và tôi đồng thời giơ tay, làm dấu chiến thắng. Yê, đã thu phục được rồi!

Quả nhiên, buổi chiều hai người phê lên bản kế hoạch của chúng tôi: Đồng ý!

24. Chương 24: [ngoại Truyện 14] Giáo Dục ‘sinh Sản Hữu Tính Của Con Người’ [lưu Minh Chân]

Lúc Hoan Hỉ và Hoan Lạc năm tuổi, chúng tôi quyết định chuyển đến đảo Hải Nam. Vì chưa đầy một năm nữa hai đứa sẽ chính thức nhập học, chúng tôi không mong muốn chúng sẽ lớn lên trong hoàn cảnh đô thị huyên náo.

Tổng Lễ cũng đồng ý, hấn nói: “Thế nào cũng được. Mẹ bọn nhỏ như thế này, gen di truyền không thể lựa chọn, đứa nhỏ học ở đâu cũng không sao.”

Lúc ấy tôi nhào lên cắn hấn, hấn ôm cổ tôi, dùng đầu lưỡi liếm cằm tôi, giọng nói dụ hoặc: “Anh bảo là gen di truyền tốt, dù dạy thế nào vẫn là đứa trẻ ngoan.”

Nghe vậy tôi mới nhẹ nhàng đáp lại hấn.

Tôi vẫn thư từ qua lại với Trình Thanh. Cậu ấy và Lệ Cẩn đã sang Canada định cư. Nghe tin chúng tôi muốn chuyển đến sống ở Hải Nam, cậu ấy rất vui mừng thực hiện quà sinh nhật đã hứa với tôi từ mười năm trước: Mười năm sau giúp tôi thiết kế nhà.

Tôi ngẫm nghĩ, mỉm cười, đúng là mười năm thật. Hóa ra ông trời vẫn nhớ giùm tôi, đến thời điểm tự nhiên nước chảy thành sông.

Qua nhiều năm như vậy, hai gia đình chúng tôi đều đầm ấm, có con có cái, hai bên còn là bạn lâu năm. Thế nhưng Tổng Lễ tiên sinh vẫn canh cánh trong lòng chuyện tôi với Trình Thanh năm đó. Nghe được ý tốt của Trình Thanh, trăm đường không chịu, đầu lắc quảy quảy như biểu hiện lâm sàng của chứng Parkinson.

Tôi chỉ đành khéo léo từ chối Trình Thanh, cậu ấy là soulmate của tôi, đương nhiên vừa nghe đã hiểu nguyên nhân. Cười ha ha nói: “Không sao, cậu đưa bản đồ kiến trúc và bản vẽ mặt bằng ình xem, ít nhất cũng ình cơ hội giúp hai người thiết kế, coi như thêm một lựa chọn, được không?”

Thiết kế của Trình Thanh quả thực không tệ. Thật ra công việc thường nhật của cậu ấy chính là thiết kế công trình quản lý nhà nước và biệt thự tư nhân.

Dù như thế, đồng chí Tổng Lễ vẫn cau mày: “Nhà của anh không cần hấn ta thiết kế!”

Tức giận đến mức tôi mất hai ngày cùng Hoan Hỉ Hoan Lạc thuyết phục. Tôi và Tổng Lễ vốn không nói nhiều, cho nên tất cả cứ như bình thường. Có điều hấn lập tức cảm thấy bị cô lập, không thể hòa vào đoàn thể ba người của chúng tôi.

Đến tối hôm sau, hấn vui đầu vào ngực tôi nói: “Phòng ngủ của chúng ta phải có cái giường 2.5×2.5m, hai chúng ta tự chọn. Những cái khác giao cho hấn, nhưng anh có quyền thay đổi tất cả.”

Tôi vỗ vỗ lưng hắn, coi như an ủi.

Cầm lấy bản thiết kế và đồ họa hiệu ứng 3D, Tống Lễ không biết nói gì, vắt óc nghĩ cách soi mói, tôi bảo với hắn: “Không sao, anh cứ đến đảo Hải Nam từ từ nghĩ.”

Thật ra phòng ở đã được trang hoàng sẵn, nhưng chúng tôi muốn tranh thủ dịp đổi mới toàn bộ. Vì thế Tống Lễ đích thân đi xem xét.

Ở đó hắn có bạn bè, cho nên trước khi đi mấy ngày đã sắp xếp xong xuôi, không cần lúc nào cũng canh gác ở nhà.

Tôi và Hoan Hỉ Hoan Lạc tiễn hắn lên máy bay. Hắn ôm hai đứa con và tôi, rất lưu luyến. Từ khi có Hoan Hỉ Hoan Lạc, chúng tôi chưa từng xa nhau quá ba ngày. Nhưng lần này hắn dự định đi mười ngày.

Hai đứa nhỏ gọi ‘cha ơi cha ơi’, hơn nữa từ nhỏ bọn nó đã nghe chúng tôi chẳng kiêng dè gì nói với nhau ‘anh yêu em’, ‘em nhớ anh’ vân vân, cho nên đứng ở sân bay lại càng sến súa, ôm chân Tống Lễ nói: “Cha ơi, bọn con sẽ nhớ cha. Cha ơi, cha phải mau về đây, chúng ta cùng chơi xếp hình.”

Khiến cho Tống Lễ không cử động được, luôn miệng đồng ý, thơm hết đứa này sang đứa kia, cuối cùng đến lượt tôi, gần như muốn bỏ luôn chuyến bay, dứt khoát về nhà cho khỏe.

Vì thế tôi đành phải quyết tâm, tiễn hắn vào khu vực kiểm tra, hôn hắn một cái, nói: “Chúng ta sẽ liên lạc qua điện thoại, anh phải giữ gìn sức khỏe.” Sau đó mỗi tay một đứa, dắt Hoan Hỉ Hoan Lạc quay đi. Tôi đi rất nhanh, hai đứa nhóc vừa quay đầu, vừa hấp tấp theo tôi.

Sau đó, mỗi tối chúng tôi lên mạng chat webcam. Máy tính trong nhà gắn kèm camera, tôi và Hoan Hỉ Hoan Lạc có thể thấy Tống Lễ và ngôi nhà bên kia.

Kỳ thực mọi thứ đều rất thuận lợi, các thiết bị đã đặt mua từ trước, cách thức lắp đặt, nhãn hiệu và chất lượng của vật liệu cũng được quyết định nhanh chóng, về phần thời hạn công trình, giá cả và điều khoản hợp đồng, hẳn là chuyên gia rồi.

Nhưng đến tối ngày thứ năm, hắn vẫn mệt mỏi bất đắc dĩ nói: “Bán Nguyệt, anh phải về sớm thôi, nhớ em và con đau hết lực phủ ngũ tạng rồi. Anh mặc kệ, anh từ chức, anh muốn về nhà!”

Không ngờ Hoan Hỉ Hoan Lạc lại chú ý tới câu nói cuối cùng của hắn, Hoan Lạc hỏi: “Cha muốn từ chức? Không làm cha nữa?”

Hoan Hỉ nhanh nhẩu nói: “Mẹ ơi, thế để con làm ‘cha’ đi.”

Tôi bị câu nói này choáng vào đầu như sét đánh! Tống Lễ cũng vậy.

Hai đứa này từ nhỏ đến lớn chưa trải qua giáo dục chính quy, kể cả đi nhà trẻ. Cho tới giờ toàn trưởng thành bên cạnh chúng tôi. Định kỳ mỗi tuần ba lần, chúng tôi đưa hai đứa đến nhà trẻ để chơi với các đứa nhỏ cùng tuổi, mỗi lần một tiếng. Giúp bọn nó bước vào quá trình ‘xã hội hóa’. Bởi vì có một vài khái niệm, ví như ‘nhường nhịn’, ‘kỷ luật’, ‘hợp tác’, cần bạn bè cùng lứa tuổi để tự thể nghiệm.

Nhưng kể ra, tư duy của bọn nó ngày càng tự do thoải mái. Tôi và Tống Lễ từng chút một giúp hai đứa nó khám phá thế giới này: Lúc đầu là ‘cái gì’, sau đó là ‘vì sao’, cuối cùng là ‘vì sao không’. Những câu hỏi của bọn nó thường khiến chúng tôi cười lăn cười bò.

Nghe thấy bọn nó hỏi về chuyện ‘làm cha’, tôi mới đột nhiên ý thức được, khi bọn nó đã hiểu cái gì gọi là ‘từ chức’, chúng tôi còn chưa dạy cho bọn nó khái niệm ‘luân thường’! Bọn nó từng hỏi vì sao tôi gọi Tống Lễ là ‘Tống Lễ’, mà bọn nó phải gọi hắn là ‘cha’. Hồi ấy tôi giải thích rằng ‘cha’ là một chức vị, đối với bọn nó chức vị này gọi là ‘cha’, mà tôi là ‘mẹ’, cùng cấp với hắn, cho nên gọi tên hắn.

Tống Lễ nín nhịn, rớt cuống sắc mặt không tốt nói với tôi: “Bán Nguyệt, em mau giải thích rõ cho bọn nó!”

Phải biết rằng Tống Lễ tiên sinh đang lẻ loi cô cút tại đảo Hải Nam, chuẩn bị cho cuộc sống an cư lạc nghiệp của chúng tôi, thể xác và tinh thần đều kiệt quệ, nghe thấy mình bị hai đứa con sa thải hạ cấp, còn có thể chưa phát điên, định lực đã phát huy đến cực hạn rồi.

Tôi lập tức ngoan ngoãn nghe lời. Vỗ tay, bảo hai đứa tập trung chú ý.

“Chức vị của cha chính là vĩnh cửu, không thể từ chức. Bởi vì có cha mới có các con. Cho nên về sau không được hỏi chuyện này. Về phần hai đứa, sau này cũng sẽ trở thành cha, nhưng là cha của một đứa trẻ khác.”

Khả năng giải thích của tôi quá kém. Từ khi có Hoan Hỉ Hoan Lạc, bọn nó bắt đầu học nói, bắt đầu hỏi ‘vì sao’, tôi mới ý thức được điểm này. Càng miễn bàn khi bọn nó hỏi ‘vì sao không’, tôi thê thảm thế nào.

Bọn nó hỏi: “Vì sao ạ?”

Tôi vốn nghĩ tính tình Tống Lễ tệ hơn tôi, nhưng trước hai con hần lúc nào cũng vô cùng kiên nhẫn, hơn tôi không biết bao lần. Khi tôi bị bọn nó làm cho á khẩu không trả lời được, rất mất mặt nói: “Không có ‘vì sao’, chấm hết!”, Tống Lễ lại không thể, sẽ giúp tôi giải thích tiếp cho bọn nó.

“Bởi vì các con là do cha mẹ kết hợp mới sinh ra. Có nhớ chúng ta từng thụ phấn cho hạt tiêu, rồi lại mọc ra hạt tiêu không? Đây là chuyện cả đời không thể thay đổi.”

Bọn nó quả thực đang suy nghĩ, tự hỏi mối quan hệ giữa ‘thụ phấn hạt tiêu’ và ‘cha mẹ kết hợp’, sau đó vẽ mặt mông lung, hỏi: “Mẹ ơi, cái gì là ‘kết hợp’?”

“‘Kết hợp’, chính là một người đàn ông và một người phụ nữ yêu nhau, sau đó ở bên nhau, hòa vào làm một.”

Hoan Lạc nói: “Giống như con và Anne ạ?” Anne là con của Trình Thanh, tên tiếng Trung là Trình Kỳ Dương. Bọn họ từng đưa cô bé về Trung Quốc nghỉ hè. Ba đứa nhỏ chơi với nhau rất vui vẻ, Hoan Lạc cực kỳ thích Anne.

Tống Lễ rốt cuộc không nghe nổi nữa, bắt chước tôi nói: “Dừng ở đây, cha vĩnh viễn là cha các con, không có ‘vì sao’, chấm hết!”

Nhà chúng tôi rất ít khi dùng cách này để nói chuyện, bởi vì mọi người đều ngang hàng, câu hỏi và ý kiến của ai cũng cần được tôn trọng. Cho tới bây giờ tôi và Tống Lễ rất hiếm khi sử dụng quyền uy của cha mẹ.

Quả nhiên hai đứa nhóc đều bĩu môi. Tôi ôm bọn nó, nói: “Chúc cha ngủ ngon đi.”

Bọn nó nghe theo, nhưng vẫn không tập trung. Tống Lễ cũng hơi hối hận vì ngữ khí vừa xong, vội vàng bảo: “Ngủ ngon, cha yêu các con.”

Tôi khuyến khích: “Các con nên nói gì?”

“Cha, con yêu cha.” Bọn nó đồng thanh.

Nói xong với Tống Lễ, bọn nó quần quít lấy tôi hỏi tiếp chuyện vừa rồi. Tôi đành bảo: “Chuyện này chờ các con lớn thêm một chút, sẽ giải thích lại cho các con.”

Rốt cuộc bọn nó tha cho tôi. Chuyện này gác xó đến tận mười năm. Lúc bọn nó mười lăm tuổi, sắp sang Canada du học, tôi và Tống Lễ bàn nhau trước khi bọn nó đi, nên giải thích rõ ràng vấn đề ‘sinh sản hữu tính của nhân loại’, ngăn ngừa chuyện xấu xảy ra.

Tống Lễ nằm trên giường kéo tay tôi hỏi: “Chính là ngày mai?”

“Ừm.”

“Chúng ta thực hành trước đi.” Ánh mắt hần trong đêm rạng rỡ hần lên. Tôi cười, chủ động hôn hần, người hần đè lên.

Ăn xong bữa trưa ngày hôm sau, bốn người chúng tôi theo ước hẹn ngồi trong phòng khách, tôi mở máy tính và màn chiếu, trên tường xuất hiện dòng chữ viết bằng tiếng Anh ‘sinh sản hữu tính của con người’. Chúng tôi cố ý tạo ra một tài liệu powerpoint, và, nói thật, để đỡ xấu hổ, dùng tiếng Anh.

Trang đầu tiên xuất hiện hình ảnh một cặp ốc vít và đai ốc. Trình bày tên và hình dạng hai cái này, vì sao gọi là ‘ốc vít’ và ‘đai ốc’. Sau đó giải thích cơ chế kết hợp của bộ phận sinh dục con người.

Bọn nó đã mười lăm tuổi, đương nhiên không còn đặt câu hỏi như hồi năm tuổi, mà tự tìm kiếm trong sách hoặc lên mạng tra đáp án.

Nhưng khi đoạn phổ cập tri thức khoa học của tôi không bị cắt ngang bởi câu hỏi, tôi cũng lấy làm lạ. Tôi ngó Tống Lễ, hắn cũng nhún vai, cẩn thận dò hỏi: “Hai con nghe có hiểu không?”

Bọn nó gật đầu.

Khi tôi giảng đến quá trình kết hợp lưỡng tính, phản ứng của bọn nó rõ rệt hơn một chút.

Hoan Hỉ hỏi: “Làm thế nào để không phá hỏng lần đầu tiên?”

Tôi liếc nhìn Tống Lễ, hắn là đàn ông, từ góc độ của hắn cho ý kiến đáng tin hơn. Theo ý tôi, hắn đang trầm ngâm suy nghĩ, chẳng biết có phải nhớ lại lần đầu tiên của mình không nữa.

Cuối cùng hắn đáp: “Phải chuẩn bị sẵn sàng, điều kiện tiên quyết là cả hai bên phải đồng ý.”

Hoan Lạc hỏi: “Nhưng chẳng phải chuyện này thường phát sinh dưới tình huống cảm tính sao ạ? Làm thế nào mà chuẩn bị từ trước được?”

Tống Lễ hướng ánh mắt cầu cứu sang phía tôi, tôi nghĩ đến vẻ trầm tư vừa rồi của hắn, không nhìn được tròng mắt nhìn hắn một cái.

“Chuyện này, đến một độ tuổi nhất định sẽ giống như phái nữ trước kỳ sinh lý đều tự chuẩn bị bằng vệ sinh. Để lần đầu tiên không xảy ra sai lầm và tiếc nuối, sau khi đã xác định quan hệ với bạn gái, về tâm lý và vật lý đều phải chuẩn bị tốt, tỷ như mua sẵn ‘áo mưa’.”

Tôi đưa cho hai đứa tờ giấy giải thích phương pháp tránh thai, có ghi cách sử dụng áo mưa, còn cả nhãn hiệu chúng tôi cho là tốt nhất.

Hoan Hỉ lại hỏi: “Cao trào của phái nữ có phải rất khó đạt được không ạ?”

Tôi bắt đầu dĩ nhiên Tống Lễ, hắn vui sướng nhìn tôi gặp họa, còn có vẻ mong chờ,

Tôi ngẫm nghĩ, đáp: “Chuyện này còn phải xem tình trạng thân thể của hai người, kỹ xảo làm tình, quan trọng nhất là có yêu nhau hay không.”

Hai đứa nghe xong, nhìn nhau một lúc, sau đó vô cùng ăn ý thốt lên: “Cha mẹ thì sao?”

Tôi và Tống Lễ mặt đối mặt, cũng vô cùng ăn ý trả lời: “Không thể tiết lộ!”

25. Chương 25: [ngoại Truyện 15] Cha Mẹ Tôi [tổng Hoan Hỉ]

Cha gọi điện thoại cho tôi, bảo rằng sắp cùng mẹ đến Canada thăm tôi và Hoan Lạc.

Tôi lấy làm lạ, thật ra bọn họ không phải người thích du lịch, bởi vì mẹ tôi đã bảo bà chỉ muốn ở thiên đường – đảo Hải Nam, những nơi khác chẳng cần đi.

Từ nhỏ tôi và Hoan Lạc đã sang Canada du học, bọn họ chưa từng đến thăm. Bất luận là phương tiện giao thông gì, vượt qua năm tiếng đồng hồ, mẹ tôi kiên quyết không đi. Đến nay chúng tôi làm việc ở đây, hàng năm vẫn hai lần về thăm cha mẹ.

Tôi và Hoan Lạc, có lẽ vì là sinh đôi cùng trứng, từ khi sinh ra đã không rời nhau. Bây giờ tôi làm thiết kế đồ họa 3D, nó làm thiết kế kiến trúc, cùng với chú Trình Thanh. Vì nó mà cha tôi đầu tư vốn vào văn phòng. Mẹ tôi luôn nhắc câu châm ngôn: “Cha hiền sinh con hư.”

Nhưng ở nhà, chúng tôi rất tự do. Không như cha mẹ Trung Quốc quản lý chặt chẽ, cũng không thả lỏng như phương Tây. Tiền của bọn họ, tất nhiên sử dụng cho chúng tôi, khiến cả nhà đều có một cuộc sống thoải mái. Lý luận của mẹ tôi là: “Tiền phải tiêu mới là tiền của mình, sách phải đọc mới là sách của mình.”

Tiền mua nhà của tôi và Hoan Lạc là cha mẹ cho. Nhưng hai chúng tôi cũng không phải sâu gạo, chúng tôi đều có nghề nghiệp, hơn nữa có thể nuôi sống bản thân.

Tôi do dự hỏi cha: “Con với Lisa ở chung với nhau, cha mẹ không để ý chứ?”

Tôi nghe thấy cha quay sang nói với mẹ: “Nó ở chung với cô bé ngoại quốc kia.”

Mẹ tôi sửa lại: “Ồ đó chính Hoan Hỉ mới là người ngoại quốc chứ.”

Tôi không nhịn được cười, hỏi: “Cha mẹ có khỏe không?” Thật ra chúng tôi thường xuyên liên lạc qua điện thoại. Mẹ tôi ba năm tuổi mới sinh ra chúng tôi, khi chúng tôi năm tuổi, hai người bọn họ đã nữa về hưu, cả ngày nô đùa với chúng tôi, cho nên quan hệ thân thiết như bạn bè lâu năm.

Đột nhiên tôi cảm thấy giọng cha là lạ, vội hỏi: “Sao vậy ạ?”

“Hoan Hỉ, mẹ con xét nghiệm thấy có khối u trực tràng, nghe nói là u lành. Cha muốn đưa mẹ con sang Canada kiểm tra cẩn thận.” Giọng cha rất đau đớn, khiến tôi vô cùng lo lắng.

Nhưng ngay lập tức, mẹ tôi giật lấy điện thoại, vô tư nói: “Đừng nghe cha con chuyện bé xé ra to, chỉ là miếng thịt thừa hơi to một tí thôi, thật ra cha mẹ muốn sang thăm các con, nhân tiện đi gặp gỡ bạn bè. Các con không cần lo lắng.”

“Mẹ đưa kết quả xét nghiệm cho con, con tìm bác sĩ thích hợp khám.” Tôi cố gắng giữ giọng mình trấn tĩnh. Hai người bọn họ, một người có lẽ lo lắng thái quá, người kia chắc chắn cố tình xem nhẹ.

Chỉ nghe cha tôi tức giận gầm lên: “Đúng, dù sao với em cắt cái sẹo lồi cũng chỉ như xỏ lỗ tai mà thôi.”

“Cha mẹ gọi lại sau, chăm sóc bản thân cho tốt. Nhớ gửi ảnh chụp của Lisa cho cha mẹ. Yêu con, tạm biệt.”

Mẹ tôi cúp điện thoại. Tôi mệt mỏi đặt máy xuống, sau đó gọi điện thoại cho Hoan Lạc. Kể chuyện này với nó, nó bình tĩnh hơn tôi: “Đợi xem kết quả xét nghiệm rồi tính. Sau đó hẹn phòng khám chuyên nghiệp xin tư vấn trước đã. Mình có thể hỏi cô Lê Cẩm, mà Trình Kỳ Dương chẳng phải học y sao?”

Trình Kỳ Dương là con gái của chú Trình Thanh, bây giờ đang ở chung với Hoan Lạc, coi như là người yêu. Thế nhưng nó suốt ngày gọi cả họ cả tên cô bé.

“Để em gọi điện thoại cho cha, an ủi cha một chút.” Hoan Lạc nói thêm. Thật ra tôi cũng nghĩ thế. Hai người bọn họ ở bên nhau cả đời, đúng là kỳ tích. Tính tình đều cứng cỏi, vậy mà gặp nhau một cái là dịu dàng như nước. Hơn nữa họ yêu nhau đến thế, có thể nói là ‘tình thâm không thọ’, phỉ phui, tôi đang nghĩ đi đâu vậy. Nhưng nói thật, đôi khi tôi nghĩ, cộng cả tôi và Hoan Lạc, trong mắt cha tôi chắc cũng chẳng bằng mẹ. Mẹ tôi từ nhỏ dạy chúng tôi tư tưởng sống chết có số, nhưng gặp chuyện sinh lão bệnh tử, người bị đả kích mạnh nhất chỉ e vẫn là cha tôi.

Không lâu sau, cha tôi gửi giấy xét nghiệm sang, phía trên quả thực viết chữ ‘u’, không phải đơn giản như thịt thừa. Nhưng chẩn đoán là u lành, hơn nữa kích thước rất nhỏ.

Hoan Lạc bảo tôi đã nhờ Trình Kỳ Dương cầm đi nghiên cứu rồi.

Hai ngày sau, mẹ tôi nhắn tin, nói rằng cuối tuần sau sẽ bay, dặn chúng tôi đừng lo lắng. Bà nói thế này: “Chẳng phải mẹ bỏ bê sức khỏe, các con cũng biết giáo huấn trong nhà chúng ta là ‘không gì quan trọng hơn sức khỏe’ rồi đấy. Nhưng mẹ không muốn mình chết vì sợ trước, hơn nữa, mẹ biết, không phải bây giờ, chắc chắn không phải. Mẹ mới sáu mươi tuổi, ít nhất còn phải ở cùng cha các con thêm hai mươi năm nữa cơ.”

Lisa nghe tin bọn họ sắp tới, bắt đầu căng thẳng. Thật ra cô ấy rất xinh, mái tóc dài màu nâu, cặp mắt xanh biển, lớn hơn tôi hai tuổi. Hồi ấy tôi thực tập trong công ty của cô ấy, cô ấy ngồi ngay cạnh. Có một hôm tôi làm rơi tập tài liệu trên tay Lisa, phát hiện có vài tờ thiết kế là của tôi. Khi Lisa còn đang đỏ mặt tía tai, tôi mời cô ấy đi ăn tối. Bây giờ tôi cùng bè bạn mở văn phòng thiết kế đồ họa, nhưng vẫn thường xuyên hợp tác với công ty Lisa.

Lúc đầu tôi kể cho cha mẹ Lisa là bạn gái tôi, cha tôi nghe xong, hơi ngần ngại nói: “Vậy sau này có khi xảy ra chuyện ngại vì bất đồng ngôn ngữ nhỉ.”

Mẹ tôi trách cứ ông: “Ai cần anh không chuyện ngại với cô bé, con anh với cô bé hiểu nhau không chuyện ngại là đủ! Hơn nữa, anh không biết tiếng Anh, hay là em không biết tiếng Anh hả?”

Đến ngày đó, tôi và Hoan Lạc ra sân bay đón họ. Chúng tôi cố tình ăn mặc giống hệt nhau. Sắc mặt bọn họ không tệ, thấy chúng tôi đứng đó, mẹ tôi cười ha hả chạy tới ôm, sau đó chúng tôi tiến lên ôm cha.

Lisa và Kỳ Dương ở nhà tôi nấu cơm, đồ ăn Trung Tây kết hợp. Kỳ Dương gặp bọn họ từ nhỏ, tất nhiên không xa lạ, nay nhờ vào quan hệ với Hoan Lạc, thân càng thêm thân. Lisa đáng thương, chỉ biết căng thẳng nhìn tôi. Tôi ôm cô giới thiệu, mẹ tôi chủ động hôn cô ấy, vì thế cô ấy cũng chạm má cha tôi, cha tôi hơi mất tự nhiên. Mẹ tôi cười, vuốt ve má cha, hôn một cái, nói: “Vây là được rồi.”

Mọi người đều nở nụ cười.

Chú Trình Thanh gọi điện thoại tới, mẹ tôi nghe máy, cha tôi nhân thể bảo: “Không được ở trước mặt anh nói thứ tiếng anh nghe không hiểu.” Cả nhà chỉ có mình cha không biết tiếng Pháp.

Kỳ Dương vội vàng dùng tiếng Trung nói: “Ngày mai cha con muốn mời mọi người ăn cơm.”

Chỉ có Lisa không hiểu, vẻ mặt bất lực nhìn tôi, tôi thì thầm bên tai cô: “Đừng lo.” Thuận tiện hôn cô một cái.

Thực ra lúc ăn cơm rất đầm ấm, quy định ngôn ngữ giao tiếp là tiếng Anh. Cha mẹ rất vui vẻ, mẹ tôi nói: “Lúc còn trẻ, không nghĩ rằng bây giờ sẽ có con cháu đầy nhà thế này.”

Cha tôi nhìn chúng tôi, cuối cùng dịu dàng cười với mẹ: “Hồi trước em còn bảo không muốn có con, kết quả hiệu suất cao quá, một lần sinh hai đứa. Không hối hận chứ?”

“Cùng anh thì chẳng có gì hối hận cả.” Mẹ cười cười, thản nhiên đáp lại. Chắc chắn bọn họ đang nắm tay nhau dưới bàn, tôi không cần động não cũng biết.

Đương nhiên ai cũng có quà. Của Lisa là một mặt dây chuyền ngọc Phật, cô ấy vô cùng trân trọng. Buổi tối nói với tôi rằng cha mẹ tôi thật lạ lùng. Tôi cực kỳ tán thành. Hai người bọn họ sống ở thời hiện đại đúng là có phần lạ lùng.

Buổi tối tôi dậy uống nước, thấy cha tôi ngồi một mình trong phòng bếp, ngẩng đầu bắt gặp tôi, vẻ mặt vô cùng yếu đuối. Tôi ngồi xuống, khuyên nhủ: “Kỳ Dương đã xem qua rồi, bảo rằng kết quả xét nghiệm không nghiêm trọng, chỉ cần phẫu thuật đơn giản thôi. Cha đừng lo lắng, con đã hẹn bác sĩ giỏi, chiều mai mình đi khám.”

“Cha chỉ là, không thể không có mẹ.” Cha nói rất thảm thương. Cha là người đàn ông như vậy đấy. Tôi ôm ông, đồng thời hoài nghi có phải mình đã quá chủ quan hay không.

Kiểm tra mất một tiếng, Hoan Lạc và tôi đều ở bên họ. Từ sáng sớm mẹ tôi đã dặn tôi phải ở cạnh cha, biết rằng ông sẽ không chịu rời đi dù chỉ một phút, bảo Hoan Lạc mua đồ ăn thức uống cho chúng tôi, bởi vì bà nói ông cần phải ăn uống để trấn định một chút.

Kết quả nội soi giống như ở Trung Quốc, còn kết quả kiểm nghiệm phải chờ một ngày sau. Bốn người chúng tôi ngồi trước mặt bác sĩ, nghiêm túc nghe những thuật ngữ lạ lẫm. Cuối cùng mẹ tôi tổng kết: “Mẹ đã bảo là không sao mà!”

Cha giúp mẹ đứng dậy, thấy bà nhúu mày, vội vã hỏi: “Làm sao thế, em khó chịu à?”

“Phản ứng bình thường khi làm nội soi thôi.”

“Em còn bảo không sao đi!”

“Tổng Lễ, kiểu gì em cũng bị anh hù chết!”

Chúng tôi nghe cha mẹ âm ỉ từ nhỏ, tập mãi thành quen, nhưng hôm nay vì những lời này, cha đứng đó, trước mặt mọi người, cặp mắt đỏ lên, kim nước mắt, không dám thở mạnh. Khiến cho bác sĩ không hiểu ra sao.

Mẹ tôi cũng ý thức được chuyện nghiêm trọng, quay người ôm cha một cái. Một bàn tay vuốt ve lưng ông, thì thầm bảo: “Em sai rồi em sai rồi em sai rồi, Tổng Tam, em thì không đi trước anh, được không?”

Nghe thế, tôi và Hoan Lạc cũng không chịu nổi. Hai chúng tôi ôm nhau. Toàn bộ phòng khám đều bị gia đình người Trung Quốc làm cho ngơ ngác.

Chẩn đoán cuối cùng là u lành, mẹ tôi quyết định mổ ở đây. Là một cuộc phẫu thuật tương đối đơn giản, dài hơn ba tiếng. Mẹ tôi sắp xếp cho cha ở chung phòng với mình. Bà nói với chúng tôi: “Cha sẽ không để người nào trông thay, cứ để ông ấy ở đây đi. Hoan Hỉ Hoan Lạc, các con chỉ cần giúp ông ấy đổi quần áo, đưa cơm là được rồi. Nhớ bắt ông ấy ăn cơm, nhất là ngày mai.”

Buổi tối, tôi ôm Lisa hỏi: “Em yêu anh nhiều bao nhiêu?” Cô mở to mắt, không biết nên trả lời ra sao. Tôi cảm thấy buồn cười, thật ra yêu bình thường là được rồi. Đến mức như bọn họ, tôi cũng không muốn.

Trước khi vào phòng phẫu thuật, mẹ tôi dặn cha: “Ngoan ngoãn chờ em, lát nữa nhớ phải ăn cơm. Không được nhìn em như thế, đây đâu phải sinh lý tử biệt!”

Ba người chúng tôi ngồi bên ngoài, cầm cốc cà phê, đột nhiên cha nói: “Các con có nhớ hồi năm tuổi, chúng ta vừa chuyển đến đảo Hải Nam. Cha đến Bắc Hải họp, các con ở nhà lấy con dấu mẹ tặng cha ra nghịch, làm rơi vỡ. Mẹ phạt các con hôm ấy không được xem phim hoạt hình. Phim hoạt hình đó tên là gì nhỉ?”

“Mèo đỏ xách kiếm tới chân trời.” Tôi và Hoan Lạc đồng thanh.

Chắc cha đang nhớ lại tình cảnh ngày hôm đó, nở nụ cười: “Các con gọi điện cho cha, bảo cha xin giúp. Kết quả cha gọi ẹ, còn chưa kịp lên tiếng, mẹ đã bảo trước ‘không được’. Nhất định phải phạt các con, tại các con chưa hỏi ý kiến đã lòi ra chơi. Sau đó, cha bèn nói vậy đêm nay cha về, đỡ cho các con phải chịu phạt, rất khổ. Vì không muốn cha vất vả, mẹ mới đồng ý tha cho các con.”

Tôi nói: “Thật ra bọn con đứng nghe lén ngay ngoài cửa, vừa thấy mẹ gọi, bọn con đã chạy vào. Mẹ bảo bọn con cảm ơn cha, còn bảo tối nay cha không cần về.”

Hoan Lạc cũng cười: “Cha hỏi chúng con, chẳng lẽ không nhớ cha sao? Mẹ xua xua tay, chúng con đành phải đáp không nhớ.”

Chúng tôi nở nụ cười. Cuối cùng cha vẫn bảo: “Cha không thể không có mẹ.”

Kỳ Dương đưa cháo đến, là cháo gạo mẹ tôi dặn nấu, chỉ cho ít gừng và muối. Như dự đoán của mẹ, cha ăn không vô. Vì thế chúng tôi dâng ‘thánh chỉ’ của mẹ lên, là một tờ giấy mẹ viết từ trước, đưa cho cha, cha đọc, cẩn thận gấp lại, bỏ vào túi áo sơ mi. Cầm bát lên ăn, vừa ăn vừa rơi nước mắt.

Thật ra chúng tôi đã lén nhìn tờ giấy kia, chỉ có vài chữ: “Tổng Lễ, ngoan ngoãn ăn cơm. Chờ em. Em yêu anh. Bán Nguyệt.”

Kết quả, đương nhiên không làm sao cả. Cha và mẹ ở lại bệnh viện bảy ngày, sau đó chuyển về nhà. Bọn họ ở đây tổng cộng hai tháng, sau đó tự lái xe đến tỉnh bang Ontario ngắm thác Niagara. Cuối cùng trở về bờ biển thiên đường của mình.

Cha tôi bên ngoài là người như thế nào, bởi vì Hoan Lạc làm kiến trúc, chúng tôi cũng từng nghe nói qua. Nhưng tôi không biết người như cha lại dễ ràng rơi lệ vì một người phụ nữ như vậy. Đương nhiên người phụ nữ này là mẹ tôi. Đồng thời, đối với tôi và Hoan Lạc, bọn họ chính là một cặp cha mẹ bình thường rất yêu thương con cái.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-cho-anh>